UN NOU IMPULS ÎN EXILUL ROMÂNESC?

—— M.F.ENESCU ——

Să se fi trezit cu adevărat în exilul românesc un nou impuls spre cooperare? Așa s'ar părea dacă luăm în seamă mai mult decât simptome, și anume începutul punerii la cale a unei concentrări de elemente active, membri ai diferitelor organizații și independenți, cu un obiectiv precis pentru Români. Unul din motivele, poate cel mai determinant, pentru care nu s'a ajuns până acum la o unitate mai largă a fost lipsa unui obiectiv bine definit, concret și palpabil, care să rețină convingerea în oportunitatea lui pentru eficiența exilului în apărarea intereselor românești. Inițiativele de unire înfățișau cu puține excepții, însăilări de intenții pioase prea generalizate, cu prea multă retorică și emfază sentimentală. Abia după ce ar fi luat ființă organizația, ar fi urmat să se precizeze prioritatea și metoda în acțiune. Mulți nu erau satisfăcuți sau voiau să nu fie, de o motivare prea vagă a chemării la unitate.

De data aceasta inițiatorii unei platforme de lucru în comun au luat drumul invers, adică acel al clarificării din capul locului ce se vrea și unde se merge. Cei chemați pot să judece utilitatea obiectivului în plină cunoștință de cauză. Ei știu dinainte fără echivoc la ce se angajează. Iată de ce chemarea la Consfătuirea dela Frankfurt din 11-12 Ianuarie 1986, a deșteptat un interes mai fundat decât **altădată**. Obiectivul acțiunii este concis definit și clar circumscris într'o primă fază. Constituirea unei platforme de lucru și a unui grup reprezentativ al exilului, în vederea relațiilor cât mai productive cu factorii externi ai Occidentului. Fiecare Român își dă, desigur, seama, că adevărata politică a exilului este politica externă. Obiectivul concentrat pe politica externă este deci menit să atragă o mai amplă adeziune a exilului. Dar ce înseamnă politica externă? Ea nu constă într'un șir de lamentări, de invocări ale drepturilor, de remediere a dreptății și de condamnare a nedreptății consemnate într'o droaie de memorii mai mult sau mai puțin bine redactate.

Politica externă este o operă de cultură politică. Reprezentanții demonstrează cu argumente superioare utilitatea națiunii lor în spațiul respectiv, geopolitic, geostrategic și geoeconomic. O diplomație românească în exil consistă în acapararea atenției factorului extern prin modul original de interpretare aprofundată a pozițiilor și evenimentelor din Europa Răsăriteană și spațiul înconjurător, inclusiv bazinul mediteranian și Orientul Apropiat până la Golful Persic. Un deosebit interes ar prezenta pentru factorul extern, analize corecte în privința Rusiei Sovietice, a doctrinei sale expansioniste cultivată de nomenclatură, a dificultăților sistemului marxist-leninist, a raporturilor cu statele satelite mai ales Polonia, a războiului ateo-creștin, **a dirigării comunismului internațional.** Studii bine motivate în această vastă materie ar atrage credit și considerație pentru exilul românesc.

O asemenea diplomație nu există în exil. Urmează să fie concepută în consfătuirile următoare, odată cu selectarea elementelor competente în raporturile cu factorul extern. Ne stă deci în față o adevărată campanie de "reconquista" a pozițiilor externe în Occident. Momentul apare prielnic unei strângeri de rânduri în exil. In ultimul timp plutea în aer tendința de a face ceva pentru a curma stagnarea într'un punct puțin fecund. Se impunea deci o nouă inițiativă pentru a înmănunchia sforțările Românilor activi. Succesul consfătuirii din 11-12 Ianuarie confirmă noul impuls. Au aderat în linie maximă la consfătuirea dela Frankfurt toate pozițiile principale din exil. Vedem alături Consiliul Național Român, Uniunea Românilor Liberi, exponenți ai Românilor Liberi din Paris, Biserica Ortodoxă Română din Europa Centrală și de Nord, Fundația Culturală din Madrid, diferite asociații din Germania, ba și o organizație de peste ocean. Tot atât de îmbucurător este și prezența elementelor mai tinere care să împrospăteze cadrele active în exil. La consfătuirea dela Paris, din 12 Aprilie viitor, sperăm să se facă un pas mai departe, poate pasul decisiv.

De ce am pus atunci un semn de întrebare la evidența unui nou impuls în exilul românesc? L-am pus fiindcă dracul are coadă lungă și antene multe, printre care și aceea a unei stupidități frecvente în exil. De data aceasta însă Românii să fie atât de conștienți, încât adunați în spatele crucifixului, să poată exorciza uneltirile celor posedați de demon. □

ISSN 0705-8365

Printed in Canada
Imprime au Canada

CUVÂNTUL ROMÂNESC

THE ROMANIAN VOICE

THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD

ANUL 11 Nr. 119 -MARTIE 1986- PUBLICAȚIE LUNARĂ DIRECTOR: GEORGE BĂLAȘU

CIRCULATIE IN AFARA CANADEI AFRICA, ARGENTINA, ANGLIA, AUSTRALIA, BRAZILIA, BELGIA, CHILE, DANEMARCA, ELVETIA, GERMANIA, GRECIA, FRANTA, ISRAEL, ITALIA, OLANDA, ROMANIA, SPANIA, S.U.A., SUEDIA, TURCIA, YUGOSLAVIA, NOUA ZELANDA

AGONIA CEAUȘESCU

Eugen BÂRSAN

"Zeul pământesc" - numit așa de un scârbos poet de curte - s'ar afla de câtva timp într'o stare de agonie. Zvonurile cu privire la starea precară a sănătății lui Ceaușescu abundă din toate părțile, și se speculează în chip și fel asupra a câte zile o mai avea de trăit și ce se va întâmpla, după.

Privim și noi cu interes la ce se aude, numai că, atunci când e vorba de Ceaușescu și de România de azi, în vederea noastră apare spectrul a două agonii. Căci, de **necomparat**, peste anunțata agonie personală a "zeului", țara e într'o sufocantă agonie a ei. O agonie care în special se identifică cu așa numita - tot de poeți scârboși - "Epoca Ceaușescu". Iar când vorbim de țară, vorbim de ceva în chip capital mai important decât aspectele agonice din viața unui ins pentrucă ea întruchipează existența neamului, pe când tot ce întruchipează insul "zeu" nu este nimic altceva decât nefastul legat de comunism. Tara este piatra care a fost, este și va rămâne, pe când comuniștii zeificați sau nezeificați sunt doar apa care se duce pe vadul Sâmbetei foarte probabil direcția gheenă, imperiul roșu al lui Belzebut din cealaltă lume.

Este omenește și creștinește să te uiți cu compasiune la un om încercat de o boală trupească. Dar mai e de asemenea tot omenește, să nu poți ajunge la această compasiune când vezi că, în pofida boalei de care se zice că el suferă, insul în cauză persistă pe linia lui tare de sfidare a agoniei țării, a cărei cauză în mare parte este el.

După cum destul de clar se vede, ceea ce predomină la Ceaușescu este în principal agonia psihică și nu cea fizică. Cum a îndrăznit o scârboasă de boală să se atingă chipurile de o "zeitate" ca el, pentru a-l coborî și reduce la soarta oamenilor de rând?

Umbrele apusului îl cuprind tot mai mult. Si îi vine extraordinar de greu a accepta și a se împăca cu

Continuare în pag.3

PODOABA LUMII

—— Romulus ODOBEȘTEANU ——

In instructivul și laboriosul său eseu istoric, ingenios intitulat "Istoria Românilor - dela origini până în **prezent**" (Editura Academiei Româno-Americane, 1984), Dl. Vlad Georgescu, autorul, redă la pagina 130 un frumos și previzionar citat din prefața la Triodul publicat la 1798, prefață aparținând Arhimandritului Grigore Romniceanu și care vorbind despre Europa și oamenii săi (Sec. XVIII) spune: "Oamenii Europei au minte ascuțită, sunt puitori de pravile, doftori, ritori și voevozi aleși care au domesticit, au învățat și au biruit pe toate celelalte neamuri ale lumii cu puterea minții lor, a limbii și a mânii... **într'ânsa** au înflorit și înfloresc științele, meșteșugurile, bunele obiceiuri; pentru toate aceste merite...iaste cu cuviință ca această Europă să se numească podoaba lumii".

Citatul este exemplar atât pentru frumusețea excepțională a limbii, de o admirabilă plasticitate (ex.: "puitori de pravile" creatori de ordine de drept) cât, sau, mai ales, pentru fecunditatea și perenitatea ideilor conținute prin care se caracterizează misiunea culturală și civilizatorică, unică în lume, a Europei.

Interesul mențiunilor noastre de aici constă în necesitatea de a susține și propaga pe toate căile prioritatea și superioritatea culturii europene, cultura de pe ambele maluri ale Atlanticului, cultura atlantică. Nu este vorba de un exclusivism geografic, un fel de "patriotism local", exclusivism cultural, politic, economic, etc., și cu atât mai puțin rasial, ci de atitudine conștient combativă, de luptă politică, pentru a impune lumii, în procesul ei inevitabil de unificare, valorile cele mai pro-umane, cele mai autentice și conforme cu progresul antropologic mondial.

Problema este vastă și ar merita o dezbatere largă. Aici schițăm câteva temeiuri obiective, care fac din pan-europenism, sau mai clar pan-atlantism atitudinea cea mai progresistă, general-umană și mai conformă cu rațiunea și natura lucrurilor.

S'o luăm în ordinea indicată de Grigore Romniceanu încă dela 1798: "Oamenii Europei au minte ascuțită". Da, inteligența Europenilor a dus la toate marile descoperiri științifice din epoca modernă, la marile descoperiri geografice, la o artă incomparabilă, care depășesc cu mult pe cele din celelalte continente.

Eurocentrismul pus sub semnul întrebării de Mircea Eliade și de alții, are în vedere mai mult o atitudine spirituală față de viață și cosmos. Dar dacă voim să facem din înțelepciunea de viață indiană sau chineză (clasică) un indicator general, facem o tentativă riscantă, chiar dacă ne referim la chietudinea spirituală și sublimitatea sentimentului vital care depășesc angoasa generalmente tipic europeană, pentrucă spiritul faustic a împins umanitatea înainte și nu nirvana sau panteismul budho-ghandist.

Da, noi Europenii trăim sub semnul neliniștii permanente și a aventurii neîncetate a spiritului, pe când **Asiaticul**, drag lui Malraux, și-a câștigat prin contemplare și supunere, liniștea interioară.

Cine a dobândit fericirea nu știm, dar bucuria de a trăi sub semnul îndrăznelii de a făptui este cert a Europeanului. Chiar atunci când e înfrânt.

Mitul lui Sisif s'a născut în Europa și "trebue să ni-l închipuim pe Sisif fericit" spune Camus în binecunoscutul său eseu. Cu atât mai mult, că din fiecare înfrângere el învață câte ceva.

Dar unde pasagiul citat din Grigore Romniceanu mi se pare tipic pentru cultura și civilizația europeană, este când spune atât de grăitor că Europenii sunt "puitori de pravile". Adică de legi.

Dreptul roman este un monument cultural, unic în lume, și cu o valoare universală și etern umană. Dreptul roman se completează cu dreptul bizantin în care transplantul aristotelic și iudeo-creștin este vizibil. Oriunde au pătruns legiunile romane sau corăbiile grecești au adus cu ele "pravila", cuvânt slav de proveniență

Continuare în pag.3

editorial

EXILUL ŞI MAHALAUA

In cuprinsul exilului românesc s'a discutat în nenumărate rânduri problema "infiltraţiilor" şi "agenţilor comunişti" şi se poate dovedi bob cu bob, prezenţa lor. Toţi aceştia fac servicii partidului comunist din ţară, prin informaţii, prin acţiuni novice de a destrăma grupările de refugiaţi şi prin aşa zisa afacere a desinformării, care duce la confuzie şi încâlcire a minţii.

Noi suntem datori să-i cunoaştem, ca să ne putem apăra de orice pagubă pe care ar putea să o producă. Este absolut sigur că mulţi dintre "infiltraţii" sunt cunoscuţi şi de serviciile secrete ale diferitelor state, unde s'au stabilit. Si unii dintre ei fac jocuri de dublură.

O altă categorie de "infiltraţi" este a acelora ce nu primesc nici o plată, nici dela Viena, nici dela Roma; nu sunt mercenari ai banului, ci mercenari ai inconştienţei. Ei servesc inconştient pe "altii", în nici un caz obiectivele primare, esenţiale ale exilului nostru.

Unii din aceşti mercenari inconştienţi sunt ambitioşi şi stimulaţi de setea de a parveni, de a obţine "glorie" şi "renume". Se angajează în tot felul de "scandaluri", ca să atragă atenţia, să aibă numele inscris pe "afiş." Se bagă în tot felul de chiţibuşuri, în toate domeniile, fie că sunt sau nu pregătiţi pentru asta, că să-şi spună punctul lor de vedere, să-şi etaleze cunoştinţele enciclopedice, care n'au nici o coerenţă şi nu sunt legate de o viziune articulată, de o ideologie bine închegată. Ei vor să apară în postura de "monitori" ai exilului, de "intelectuali" care au ultimul cuvânt, definitiv şi categoric. Ei nu au îndoieli de nici un fel, sunt fără greşeli şi păcate, şi nu acceptă alte puncte de vedere. Nu ştiu ce înseamnă tăcerea şi bunul simţ. Nu au principii morale şi, deci, nu-şi pot stăpâni impulsurile.

Alţii sunt "perverşi" şi lovesc numai din dorinţa de a lovi şi a dărâma tot ce se construieşte. Nihilişti prin naştere, temperament şi educaţie; anti-sociali şi care nu pricep rostul vieţii de comunitate şi legătura dintre cei ce cred în idealurile morale, naţionale de viaţă.

Unii sunt "invidioşi" şi au complexe psihice de inferioritate. Sunt nemulţumiţi de poziţiile lor, de rangul social, intelectual şi politic pe care-l au în interiorul exilului. Ei se văd dărâmători de idoli.

Alţii, urmăresc să acopere situaţii şi fapte din trecutul lor şi se angajează în acţiuni şi manifestări care deviază orice atenţie dela ceea ce i-ar tulbura. Ca să nu fie supuşi nici unui fel de criticism.

Cam de 20 de ani incoace, toate aceste specimene de "falşi refugiaţi" s'au dedat dezmăţului şi au cochetat cu şansele de a avea succes în acţiunile lor. Si nu au reuşit, căci exilul îşi are tăriile lui morale, ideologice şi naţionale. Exilul românesc s'a intemeiat pe valori spirituale şi pe tăria de caracter a oamenilor luptători. El şi-a dovedit valabilitatea sa naţională în toate confruntările în care a fost purtat de valurile istoriei .

Exilul românesc este o realitate profundă de cuget românesc, nu expresia unor obiective ale mercenarilor. Este expresia unor idealuri permanente naţionale; nu simptomul unor defecţiuni de natură psihică sau al unor forme patologice de viaţă individuală, care sunt intratabile şi care formează mahalaua acestui exil.

Exilul românesc este sănătos, puternic şi responsabil. In cuprinsul lui nu se găsesc mercenari, ci caractere, luptători şi idealişti, al căror obiectiv este eliberarea poporului român din tirania comunistă şi sclavia sovietică în care se găseşte din 1944 şi până astăzi.

Exilul românesc reprezintă poporul român, în timp ce "mercenarii" şi "infiltraţii" sunt "ambasadorii comunismului", ai duşmanilor poporului român. De aceea, exilul românesc nu poate face tranzacţii cu mahalaua şi dezmăţul.

George BĂLAŞU

FOSILE DINTR'UN IMPERIU MORT

—Horia STAMATU —

Toţi Românii, convinşi de identitatea lor în secolul XX, în acest an, 1986, deci la 127 dela Unirea Principatelor şi la 68 de ani dela Intregire, au primit câte o măciucă în cap deschizând plicul cu o invitaţie pentru **24 Ianuarie, când s'ar fi fost** sărbătorit "Unirea Principatelor Române... Dunărene".

Este de neînţeles cum sunt oameni care scriu româneşte fără să fi asimilat limbajul istoric românesc. Spunem "limbaj" în sensul cel mai elementar, adică acela de "terminologie". Niciodată Românii nu au sărbătorit Unirea vreunor "Principate Dunărene". La 24 Ianuarie Românii joacă "Hora Unirii", nu hora "Unirii Dunărene".

In istoria României moderne, după un prim moment capital în istoria ei, "UNIREA PRINCIPATELOR", au urmat două alte momente din ce în ce mai cuprinzătoare: INDEPENDENTA şi INTREGIREA. Aceste trei momente în care culminează istoria Românilor, s'au succedat cu o neobişnuită repeziciune istorică, între 1859 şi 1918. Logica internă a unei asemenea accelerări a istoriei se bazează pe două realităţi: una general etnică şi alta parţial istorică. Clar spus: realitatea etnică pe care o alcătuiau Românii de pretutindeni dela formarea lor încoace, şi realitatea politică statală în cele două Principate, la 1859 unite pentru a da România. Această realitate politică, România, a dus la valorificarea prin jertfă a neamului românesc ca unitate etnică în jurul Carpaţilor, la Nord şi la Sud, la Est şi la Vest. Până să se ajungă la România, întâi România Mică, apoi România Mare, au existat mulţime de Români, dar nu a existat niciun alt Principat românesc în afară de Muntenia şi Moldova, pentru a se stabili în istorie două feluri de principate române, "dunărene" şi "ne-dunărene". Unirea definitiv specifică a Românilor a fost în 1918 când au ajuns la ea după cel mai greu mileniu european din era creştină, mileniul românesc.

Orice fel de-a vorbi dă pe faţă un fel de-a gândi, sau de a ne-gândi, când se vorbeşte în dorul lelii. Astfel când se spune "Principatele Române Dunărene", ori se vorbeşte în dorul lelii, ori este vorba de un reflex deplasat. In acest fel de-a vorbi găsim o fosilă a gândirii imperialiste germano-austriace din secolul trecut. Acel imperialism a pricopsit lumea cu o noţiune de jaf politic, pe care-o exprimă termenul compus, "DONAUSTAATEN". Pentru dominarea ţinuturilor indicate de acest termen s'au bătut două Imperii, Imperiul Austriei şi Imperiul Turciei. Dar după războiul prim mondial nu a mai rămas nicio unitate politic-geografică definibilă prin "Donaustaaten", care fusese în secolul XIX în cea mai mare parte sub dominaţia Imperiului German-Austriac.

S'a spus despre România, "stat de necesitate la Gurile Dunării". Dar România Mare, ca şi România Mică, sau fostele Principate Unite, nu au fost niciodată "Românii Dunărene". Ce fel de Principat Dunărean era Moldova? Cel mult Principat Milcovean. Sprijinul istoric al Principatelor Române, şi al tuturor Românilor din fosta Dacie, au fost Carpaţii, şi în Carpaţi s'a făcut permanent contactul dintre Românii din Principatele lor şi aceia din Principatul altora, în ciuda majorităţii româneşti, din cauza unui regim medieval terminat abia la 1918.

Dar acest savantlâc istoricesc este absolut inutil. Bunul simţ, sau dacă vrem simţul limbii, se găseşte la Români, şi nu e nimic de "demonstrat". Românii n'au avut niciodată o "conştiinţă dunăreană", şi de aceea toţi care ne-am făcut şcolile în România Mare, cu părinţi din România Mică, nu am auzit niciodată de "Principatele Române Dunărene", şi la 24 Ianuarie, cu şcoala, cu "Universul" în fiecare an număr special, am sărbătorit "Unirea Principatelor". De ce ni-se interzice acest lucru oarecum "ex catedra"? Cu asemenea termeni vorbeşte o minte austriacă stăpânită de nostalgia "Imparatului".

Dar Românii n'au tremurat niciodată de niciun Impărat, şi au avut permanent o mentalitate liberă de orice imperiu. Om fi fost pentru Austrieci un "Stat Dunărean", dar niciodată pentru Români. □

CĂTRE REDACŢIE

SALZBURG, AUSTRIA - ...Cred că e bine să evitaţi textele prea deprimante, sau în doi peri, sau care ne trimit exclusiv la consolări metafizice.

Trăim pe pământ, ca oameni, cu voia lui Dumnezeu, şi trebue să luptăm cu biciul ca Hristos în templu. Trebue să luptăm până la ultima suflare cu convingerea fermă, trâmbiţată sus şi tare, că vom birui!

Personal, sunt optimist şi nu din naivitate. Drept consecinţă socotesc că rostul principal al Cuvântului Românesc trebue să fie continuarea liniei de forjare a unei conştiinţe de luptă şi natural de a indica un viitor posibil, optimist.

Mircea Davidescu

BERLIN, WEST GERMANY - Mi-a sosit "Cuvântul Românesc" şi l-am analizat. E bine că apare şi câte-o atitudine ca cea din articolul lui Camilian Demetrescu în legătură cu criminalul Perahim, care-a nenorocit atâţia oameni. Faptul că cei de pe poziţia lui Camilian Demetrescu, care au protestat contra lui Perahim, sunt văzuţi ca antisemiţi, este un lucru care nu arată bine. Acest Perahim a tăiat şi-a spânzurat, şi-acum trebue considerat "pictor român". Colosală porcărie s'a făcut cu bietul Tuculescu. Mare talent, acesta a murit de boală şi mizerie, din cauza lui Perahim, dar după 1965, când au devenit comuniştii "patrioţi", l-au descoperit şi au umplut lumea cu reproduceri după lucrări de-ale lui, în franceză, engleză şi spaniolă. Toţi cei nenorociţi de Perahim erau mari talente, era noua generaţie a picturii româneşti...

Ion Stănescu

* NEW YORK, USA - ... Săptămânile trecute am citit într'o publicaţie românească o scrisoare a unui cetăţean român care se adresează postului "Europa Liberă" în care arată că regimul comunist a creat o nouă clasă; după mine, însumează mai mult de 10.000.000, care clasă este angajată prin practicile specifice, vieţii actuale. Această clasă, care în formă este protestatară, dar în fond este beneficiară, nu poate să fie ignorată, aşa cum în general se obişnuieşte în presa din exil. In ultimul timp, nu înşeală, excrochează numai comuniştii, ci toţi cei care pot, ci marea majoritate.

Dacă şi Dvs. veţi ignora această situaţie, veţi fi un ziar de liberă lectură, dar nu de lucidă analiză.

Rămân al Dvs.,

N. Veresteanu

* HAGEN, WEST GERMANY - Sunt un român stabilit de 9 ani în oraşul Hagen (RFG) şi citesc în mod regulat şi cu mare interes ziarul Dvs., care ne aduce multe ştiri din ţară şi de cele mai multe ori, destul de triste.

Eu mai am rude în ţară, persoane în vârstă, care îmi solicită uneori, în special alimente, dar mai ales medicamente. Dacă de mâncare oamenii umblă în tot timpul lor liber şi "se descurcă", de cele mai multe ori la bursa neagră, cu medicamentele este foarte greu. Pachetele sau pachetele trimise "urgent" se fură sau dispar pur şi simplu, iar în cel mai "fericit" caz, ajung după 2 sau 3 luni de zile, având conţinutul "vămuit". La reclamaţii, partea română răspunde că pe teritoriul său "nu se întâmplă nimic", deci eu trebue să înţeleg că poşta şi vama RFG a furat. Felicitările de Crăciun, trimise din Hagen la începutul lui Decembrie, au "ajuns" la Bucureşti şi Cluj la sfârşitul lui...Ianuarie. Un pachet cu dulciuri, cafea şi conserve, a făcut pe drum... 72 de zile; lipsea din el 1/2 kg de cafea, iar un bidon de ulei era găurit pur şi simplu şi tot ce era în pachet a ajuns la Cluj în mare parte perimat. Iar bieţii mei destinatari au trebuit să plătească destul de piperat, ceea ce a ajuns ca să arunce.

Guvernul RFG a "obţinut" după ani de zile ca şi România să se vorbească direct la telefon, fără a te mai anunţa. Si pentru asta, instalaţiile respective le-a plătit RFG... Românie!... care a încasat(!) $300.000(!!). Guvernul ceauşist a luat banii, dar de vorbit, nu se poate vorbi. Cică - e numai ocupat "firul". Si astfel, tot prin comandă vorbim cu rudele noastre, desigur, ca să fim ascultaţi de securitate!

In luna Decembrie 1985 am vizitat 3 zile Berlinul liber, pe care noi îl socotim un "Land" al RFG. M'a încântat acest oraş care respiră cu adevărat liber. Am fost şi "dincolo", unde era plin de Ruşi - mulţi însoţiţi de rusoaice grase şi cu sacoşele pline. Prin magazine, mărfuri de proastă calitate, cozi la mere şi la varză. Cozi peste tot. Am aflat că există un restaurant "Bucureşti". L-am găsit. Erau pe uşă două lacăte. Nici un anunţ, pentru o explicaţie. Am întrebat un trecător dacă ştie ceva. Mi-a răspuns: "La Români totul e secret, chiar o explicaţie simplă". Nici un comentariu. M'am întors în Berlinul liber şi parcă am respirat un alt aer. Am răsuflat uşurat după "vizita" sectorului rusesc al fostei capitale germane, căreia "democraţii" îi spun capitala lor.

Stimaţi Domni, vă rog să publicaţi aceste rânduri, pentruca Românii să fie informaţi în plus şi de alte fapte, din păcate neplăcute, care ne întristează sufletele. Si desigur, vor afla şi tovarăşii că noi ştim că sunt nişte hoţi "legali" şi că se fac de râs în toată lumea. Nu numai unii, ci toţi - care servesc regimul comunist, dar mai ales care au grijă de buzunarele lor. Eu, împreună cu familia şi cu prietenii, vă mulţumim pentru răbdarea cu care aţi citit rândurile de mai sus şi vă dorim sănătate şi mult succes în activitatea Dvs. Cu stimă,

M.Georgescu

RECITIND PE BARNANOS

Radu ENESCU

· Inţelepţii, gânditorii frământaţi de adevăratele probleme ale omenirii, dau mai multă dovadă de perspicacitate şi clarviziune decât majoritatea oamenilor politici. Georges Barnanos e un exemplu.

Răsfoind şi recitind pagini scrise acum aproape 40 de ani, am avut prilejul de a-mi reînflăcăra admiraţia pentru acest mare singuratec; sihastru. Si profet. Cuvânt pe care Barnanos îl respingea cu vehemenţă: "Je ne suis pas un prophete, mais il arrive que je voie ce que les autres voient, mais ne veulent pas voir". "On me traite de pessimiste" spunea Bernanos. "Cuvântul pesimist, ca şi opusul lui, optimist, - nu are nici un sens. Aceste două cuvinte sunt tot atât de găunoase, golite de conţinut, ca şi conceptul "Democraţie", de pildă ("qui sert maintenant a tout et a tout le monde, a M. Staline comme a M. Churchill"). Pesimistul şi optimistul se aseamănă între ei prin faptul că nici unul nici altul nu văd lucrurile aşa cum sunt. Optimistul e un imbecil fericit; pesimistul un imbecil nenorocit. Am putea să ni-i reprezentăm sub trăsăturile lui Laurel şi Hardy". (Stan şi Bran). Optimismul este falsa speranţă a laşilor. "L'optimisme est un "ersatz" de l'esperauce".

Romancier, eseist, critic, acest mare scriitor catolic a pus pe primul plan al preocupărilor problema libertăţii. Si ca atare a gândirii libere. "Grace a l'enorme developpement de la propagande, la pensee libre se trouve dans une situation analogue a celle du brave artisan devant la grosse industrie". In faţa unui "sistem" mecanizat, standardizat, masificat; a unei concurenţe covârşitoare. "Car la pensee libre coute deja trop cher: et en certains pays elle este meme hors de prix, elle coute la vie".

In nici o epocă nu s'a abuzat atât de mult de cuvântul Civilizaţie. "Valoarea unei civilizaţii, scrie Barnanos, se măsoară nu numai în funcţie de drepturi şi libertăţi, ci şi de securitatea pe care o oferă oamenilor; dar iată că niciodată ca astăzi oamenii n'au fost reduşi la mizerabila condiţie de ocupanţi ai unei planete care ar putea fi oricând la cheremul primului tehnician venit". Sau a unui nebun.

Să ne înţelegem. Ameninţarea care planează asupra noastră nu este numai cea de a muri; "ci de a muri ca nişte imbecili". Economişti, pacifişti, politicieni, saltimbanci, ne oferă o sumedenie de leacuri miraculoase: "les médecins de Molière autour de l'agonie du monde".

Si în spatele lor, cei care predică Revoluţia. Marea Revoluţie.

Revoluţia, pentru omul european era o explozie de idei: de justiţie, de libertate, de emancipare. "La révolution qui se prépare actuellement n'est pas du tout une explosion, mais une liquidation". Lichidarea principiilor tradiţionale în primul rând: familie, credinţă, amiciţie; valori sistematic desacralizate, în cele din urmă distruse. Apoi lichidarea individului ca persoană.

De câtiva ani asistăm, martori neputincioşi, la o serie de conferinţe, adunări, consensuri, convenţii, acorduri. Aproape toate s'au soldat "în pierdere" pentru civilizaţia occidentală. Un "lanţ de capitulări". Presentimentul lui Barnanos s'a adeverit: "Je prononce le mot de capitulation avec un pressentiment funèbre". Autorul cărţii "Sous le soleil de Satan" a murit înainte de a-şi vedea confirmată pe deplin profeţia în ce priveşte epoca noastră capitulardă:" une civilisation dégénérée, avilie, exsangue, qui prend toutes ses capitulations pour des victoires".

Cea mai mare nenorocire a lumii în clipa în care vorbesc, -spunea Georges Barnanos,- este că niciodată n'a fost mai anevoios să distingem între constructori şi destructori, căci niciodată barbaria n'a avut la dispoziţie mijloace atât de puternice pentru a abuza de dezamăgirile şi speranţele unei omeniri însângerate, nesigură de sine-însăşi şi de viitoru-i. Niciodată Răul n'a avut o mai ispititoare ocazie de a simula săvârşind operele Binelui. Nicicând Diavolul n'a meritat mai pe deplin numele dat de Sfântul Ierom: Maimuţa lui Dumnezeu. □

AGONIA CEAUSEŞCU

Urmare din pag. 1

ideea sfârşitului, cu deosebire depe poziţia lui nebunească de supra-om. Poziţie depe care a siluit şi a sfruntat în chip despotic o ţară mai bine de două decenii. Dela el mai sus nici măcar Dumnezeu; dela el mai jos doar un popor tiranizat, înfricoşat şi înflămânzit, într'un cuvânt îngenunchiat sau sclavizat. Un popor a cărui viaţă depinde de semnele pe care el le dă securităţii, organul de apărare a "zeităţii" şi natural a sistemului. Si viaţa acestui popor trebue să fie de nivel cât mai jos, pentrucă numai aşa contrastul dintre omul de rând omul de jos şi omul de supra-clasă comunistă omul de sus, poate arăta o distanţă dela conducător la conduşi care să impună respect, supunere şi frică. Agonia psihică a lui Ceauşescu, care este de fapt pe primul plan, este indiscutabil legată de toate aceste lucruri.

In complexul agoniilor despotului şi a ţării, de sorginte politică şi economică şi de văzut separat, sunt doi factori de importanţă capitală. 1) Dacă în materie publică teroarea de tot felul este factorul numărul unu, 2) factorul numărul unu în materie economică este incompetenţa care a dus la o catastrofală stare economică. Astfel ceea ce domină sau caracterizează "Epoca Ceauşescu", ca expresie a sistemului comunist, este această catastrofală ruină economică, în care în primul rând vedem agricultura falimentară, o industrie nerentabilă, o enormă lipsă de energie şi peste toate, grele datorii externe. Acestea şi altele peste care trecem, au dus România de râpă. Legată de ele, este destrămarea moralului cetăţeanului, împins încetul cu încetul la agonia în care îşi duce viaţa în zilele de azi. Cea mai mare şi importantă agonie din ţară.

Privind la cele trei sclavii, politică, economică şi morală, cum am putea să ne mai mirăm de agonia prin care trece Românul? Ne putem mira, însă, de agonia Ceauşescu, pentrucă ea este cu totul altceva. Ea nu este agonia Românului siluit, umilit, terorizat, scos din ale lui, batjocorit şi înflămânzit, ea este agonia omului care vieţuieşte din zori şi până'n noapte în osanale orchestrate şi în îmbuibări mai mult decât împărăteşti, cu de toate. Agonia omului care începe să se simtă rece în viaţa-i caldă, cu vise scelerate.

In umbrele apusului "Epocii Ceauşescu", "stăpânii" organizează viitoarea echipă şi corespunzătorul ei "Făt-Frumos". Totul va veni pe neaşteptate, ca într'un film de senzaţie.

Gheorghiu-Dej a fost un fel de tiran, Ceauşescu altfel, dar şi mai rău, ceea ce nu s'ar fi putut închipui. Al treilea cu siguranţă va fi şi el altfel, adică mai rău decât ne putem închipui azi.

Dar în orice caz va fi ceva cam ca în Rusia cu Gorbaciov: se va desfiinţa pânza "familiei" şi se va primeni şi aparatul "pe ici pe colo prin punctele esenţiale", şi sclavia va merge înainte. Dar sperăm că nu prea mult.

Deocamdată agonia Ceauşescu va mai dura, pentrucă în politica "stăpânilor" e problema unei reorganizări ample, pe întreaga ţară. Iar până una alta, să nu scăpăm nici un moment din vedere că agonia din România e produsul cancerului politico-social, numit comunism.

Eugen BÂRSAN

NU ÎNCURAJAŢI TEROAREA VIZITÂND IADUL RESERIST!

Eşti invitat să-ţi vizitezi ţara!

Ti se promite vacanţă cu preţuri reduse şi extra supliment de plimbări, gustări şi dacă vii sub plapuma unei organizaţii, ai şansa să strângi mâna tov. Ceauşescu şi să-l feliciţi pentru realizările uriaşe căzute pe capul Românului.

Reclamele ademenitoare, cu oglinda vieţii din trecut, îţi arată o ţărancă torcând din fuior, dar ţăranca-mamă, aceea care învârtea fusul şi veghea la capul leagănului, astăzi este "eliberată". Ea sapă la şanţuri, mătură străzile şi pruncii ei sunt trimişi la creşă.

Reclamele te mai îmbie să vizitezi mânăstirile unde serviciile divine sunt explicate excursioniştilor: "Aşa era misticismul la Români..." Azi ni se dărâmă bisericile, avem morală ştiinţifică şi aplaudăm bulevardele victorioase.

"Petreceţi-vă vara pe litoral..." dar hotelurile de pe litoral sunt murdare, personalul nepăsător, obraznic, iar pe stradă eşti acostat de necunoscuţi care vor să-ţi cumpere dolarii, (unii sunt chiar agenţii securităţii care-ţi întind cursa); cât despre mâncare: un grup de excursionişti germani s'au intoxicat la un restaurant din Constanţa şi au trebuit să fie internaţi în spital.

Dacă te hotărăşti să-ţi petreci vacanţa în Bucureşti, Micul Paris de altădată, trebue să umbli pe catalige ca să-ţi poţi scoate capul din gropi. Localurile de noapte se închid la 10 seara şi tot atunci dispar tramvaiele şi autobuzele.

Cu luminatul oraşului este însărcinată luna şi cu paza vizitatorilor nu-i nimeni însărcinat. Bâjbâi la destinaţie colectând cucuie.

Vrei să vezi seara un film la TV? Vrei să asculţi ştiri? Lasă-te păgubaş.

După două ore de gâfâială patriotică, televizorul îşi dă sufletul salutând chipul "Nemuritorului". Cu el se deschid şi închid emisiunile şi tot cu chipul lui sunt umplute paginele ziarelor.

O altă temă lacrimogenă difuzată de agenţii ONT-ului:

Poftiţi, veniţi şi vă înghesuiţi ca să revedeţi locurile copilăriei!

Dar locurile copilăriei şi-au pierdut farmecul. Copiii au uitat să se roage şi nu-l mai aşteaptă cuminţi pe Moş Crăciun ca să le aducă daruri. Nu se mai aruncă crucea'n apă de Botezul Domnului, iar sărbătorile sunt zile de silinţă voluntară pentru îndeplinirea cincinalului.

Nici un câine răguşit nu mai latră noaptea 'n sat! Câinii trebuesc hrăniţi şi oamenii n'au nici ei ce mânca.

Poftiţi, veniţi să vă revedeţi părinţii, rudele şi prietenii...dar părinţii (unde ai voie să stai) n'au loc nici pentru ei; sărăcia şi lipsa de spaţiu i-au îngrămădit într'o odaie...

Dacă un prieten are curajul să-ţi întindă mâna, el este imediat cercetat de securitate care doreşte să afle ce-a complotat cu "spionul capitalist". Dar "spionul capitalist" eşti tu, tu Române, care te-ai dus în ţară, împins de dorul de a-ţi revedea locurile copilăriei, părinţii şi rudele.

Despre jecmăneala şi stânga lungă a huliganilor dela frontieră nu mai pomenim, ca să nu ne repetăm.

RSR-ul de azi, al comuniştilor, nu-i România noastră de ieri!

D-l David Funderburk, fostul ambasador american la Bucureşti, a declarat:

"Un regim care face din Biblii hârtie de toaletă şi dărâmă bisericile, nu merită de a se bucura de Statutul de Naţiune Favorizată."

Nu merită să vă cheltuiţii timpul şi banii ca să vizitaţi RSR-ul!

Stroe MOLDOVANU

PODOABA LUMII

Urmare din pag. 1

târzie pentru a desemna "legea" care în ultimă instanţă e echivalent cu "raţiunea" adică cu "dreptatea" care etimologic vine dela "adevăr".

Numai conştiinţa europeană a învăţat omenirea să cerceteze şi să privească adevărul în faţă. Care adevăr? Ce este adevărul? Da, da, întrebări legitime şi profunde, dar tot conştiinţa europeană este aceea care a zidit catedrale şi a trimis pe om să cerceteze Luna pe aceste fragmente de adevăr "convenţional". Adică pe baza adevărului uman sau mai bine zis umanizat. Si aceasta-i cucerirea cea mai de preţ, inestimabilă şi inegalabilă, a culturii atlantice.

Am învăţat să privim în noi prin Christos şi Frued, în cosmos prin Christos şi Einstein, în microcosmos prin Christos şi Planck, etc.

Christos ne-a făcut oameni universali şi nemuritori. Christos ne-a învăţat să iubim pe semenul nostru, pe omul de pretutindeni, ca pe noi înşine.

Legea iubirii este o lege tipic europeană.

Da, Europa a dat "doftori" care au scăpat dela moarte milioane de oameni. Ce continent a mai dat omenirii un Pasteur, un Ehrlich sau Flemming? Oare nu am domesticit noi atâtea alte popoare şi nu le-am biruit prin puterea minţii noastre? Vezi Columb, Magellan, mai târziu celebrul Colonel Lawrence. Si multe alte exemple, cu multe alte implicaţii pe care nu putem să le abordăm într'un scurt articol de gazetă.

Nu aici în Europa şi mai târziu pe amble maluri ale Atlanticului, au înflorit şi înfloresc ştiinţele şi meşteşugurile?

Aceste rânduri ar părea aşternute de o pană pusă în slujba intereselor "imperialiste". Eroare. Profundă eroare. Aceste rânduri pleacă din preocuparea obstinantă de a găsi soluţii la dramele, la tragediile lumii contemporane.

Nimic nu mi se pare mai urgent şi mai necesar decât restabilirea autorităţii legii internaţionale.

Nu există scăpare decât în solidaritatea activă şi reală a statelor civilizate. A statelor care au creat cultura, tehnica şi binefacerile civilizaţiei moderne. Ele sunt în primul rând Statele Atlantice.

Nu putem lăsa munca şi strădania şi creaţia părinţilor şi străbunilor noştri europeni să fie pulverizată de ginte încă nematurizate şi de oameni politici încă primitivi.

Europa, Civilizaţia Atlantică trebue să se apere. Să se apere la modul propriu, la modul realist, la modul constructiv umanist.

Nu este un act de dreptate şi de respect a suveranităţii altora, lăsându-i nestingheriţi să se pregătească şi să activeze direct pe pământ european, împotriva omului şi valorilor culturii europene.

Omul se învaţă şi se apără precum copilul mic şi neştiutor să nu se joace cu focul, să respecte pe ceilalţi, să asculte de cei mai învăţaţi decât el. Invăţaţi prin experienţă, prin cultură, prin vârstă (istorică).

Biologia are aceleaşi legi pretutindeni. Nimeni nu se naşte învăţat şi înţelepciunea se dobândeşte cu trudă şi răbdare.

Dacă luptăm împotriva drogurilor, de ce nu am lupta împotriva dinamitei şi a profeţilor mincinoşi care o folosesc exploatând ignoranţa conaţionalilor?

Dacă combatem înarmarea şi războiul la nivel de state, de ce le lăsăm libere la nivel de grupuri anarhice?

Ce devine o societate umană când respectarea legii este facultativă sau alternativă?

Iată întrebări care trebue să le strige Statuia Libertăţii, căreia pe lângă facla care o ţine trebue să i se dea o goarnă sau trâmbiţă pentru a suna adunarea popoarelor civilizate, pentru apărarea omului de pretutindeni. □

R. ODOBEŞTEANU

LEGIUITORII SCLAVIEI

—Radu DUNĂREANU—

In ultimul an de zile, analizând diferite aspecte ale situației din resere, am ajuns la convingerea că starea tragică-în înțelesul antic-fără ieșire, a poporului nostru se datorește în bună parte intelectualilor aserviți pecereului.

Așa se face că am scris despre scriitori, medici, arhitecți, etc. Toate profesiile găsesc justificare pentru colaboraționism, dar cei care vor să moară sau să trăiască decent, o pot face chiar dacă asta se realizează cu cumplite dureri și dureroase renunțări.

Azi am să scriu câteva rânduri despre cei din profesia legală.

Prima amintire o am dela procesul meu (și al grupului aranjat ca atare de către securitate), desfășurat la Tribunalul Militar București. Prin lege, noi acuzații, ca să se mânjească ochii lumii, aveam dreptul la un avocat, deși procesul era fără public. Sentința era deja fixată, scrisă pe colțul dosarului de către ''anchetatorul penal de securitate'' ca să fie ușor văzută de galonatul președinte (în cazul meu L. Prună). Dacă refuzai să-ți tocmești un avocat-și de altfel nu puteai pentrucă nu aveai nici un contact cu lumea de afară, -ți se dădea unul din oficiu. Familia mea, săracă, n'a avut bani pentru apărător așa că mi-au dat unul din oficiu. Alți colegi de boxă, cu stare materială mai bună, au fost supți binișor de către lacheii apărători ai sistemului juridic, sub pretextul că vor face totul ca să-l elibereze pe acuzat. Ei luau banii, iar acuzatul anii fixați pe colțul dosarului.

Apărătorul meu, om copt la 40 de ani, a realizat un tur de forță: nu numai că nu m'a apărat, dar a și contribuit la umilirea mea:

''Tovarășe Președinte-zicea clănțăul apărării-cu tot respectul ce-l datorăm curții vă rugăm să rețineți că noi (noi fiind eu și el) ne însușim punctul de vedere al onoratului reprezentant al Procuraturii și că regretăm faptele comise, dar cerem indulgență, considerând etc. etc.'' N'am mai putut răbda și am sărit în sus, menționând să-și închidă gura că nu cer nimic și nu recunosc nimic. Iar Președintele, colonel Prună Liviu, a ordonat scoaterea mea din instanță și, cu tot respectul arătat de avocat, tot 15 ani mi-au pus în spate!

După ani de zile, ieșind afară, colegii de breaslă mi-au trântit ușa în nas și comitetele lor profesionale nu m'au lăsat să'mi valorific profesia pe care cândva o consideram nobilă.

Drama însă nu e a mea ci a poporului meu.

Slugile legislației ocupantului se întrec prin a-și dovedi ''atașamentul partinic'' și cum o pot dovedi decât redactând și punând sub nas retardatului președinte caragialesc serii interminabile de legislații și decrete. Până la ora actuală nici o țară din lume nu are cantitatea de legi și decrete emise pe cap de locuitor, mai mare decât România. Si iarăși cred că nimeni nu-și închipuie că zăbălosul președinte e în stare să gândească sau să redacteze măcar una din frazele complicate legislative ce potopesc viața nefericitului cetățean român.

Atunci cine fabrică toată această logoree legală? Răspunsul e unul: legiuitorii sclaviei, acei absolvenți ai minunatei profesii juridice coborîtă la nivelul bordelului intelectual ce domnește azi în resere. Dacă ''filosofii'' pecereului au pregătit izvoarele teoretice ale crimei cântate și lăudate de scriitori; dacă economiștii au reușit să arunce economia țării pe ultima treaptă imaginabilă a subdezvoltării, undeva dincolo de limita de înapoiere a țărilor lumii a treia; iată că acum, din ordinul pecereului, juriștii trebue să găsească soluția juridică de a acoperi aceste situații catastrofale și de a convinge cetățeanul nu numai că e normal să moară de foame, dar e și legal.

Din presa străină am citit așa zisa ''Lege de autoconducere economică regională'' pe care ziarele de limbă engleză o numesc echivalentul modern al corvoadei feudale. Citind-o mi-a fost rușine că am fost și eu cetățean al resere și că vorbesc aceeași limbă cu ''juriștii'' care au redactat-o. Sărmanul Român, după ce e lăsat să moară de foame și de frig, este acum obligat să presteze șase zile de lucru fără plată, pe an, în sferele de activitate unde guvernul de ocupație nu vrea să mai cheltuiască nici un ban: drumuri și șosele, irigații, lucrări forestiere, îmbunătățiri funciare, reciclarea deșeurilor, etc. Cine nu poate lucra e obligat să plătească contribuția echivalentă în lei. Iar peste această lege care reînvie corvoada Regulamentului organic, s'au impus și noi taxe locale. In felul acesta, din banii economisiți, guvernul criminal și iresponsabil speră să-și plătească datoriile externe.

Peste tot domnește un aer de putrefacție legală și această logoree juridică semnalează un total faliment economic.

Guvernul de ocupație, cunoscând totala apatie la scară națională, în fața deluviului de legi, ca să fie sigur că măcar o parte din ele vor fi îndeplinite, a ales un nou tip de forță. Așa se face că începând cu toamna lui 1985, pe baza altui decret, redactat de același corp de juriști, industria energetică (deocamdată) este trecută sub control militar, pentru a se arunca din nou praf în ochii lumii, justificând că nenorocirile din iarna trecută au fost datorate delăsării civililor, eventual chiar dușmanilor de clasă, sabotori. Rezultatul însă va fi tot același. Cu sau fără militari, dacă nu e gaz metan, cărbune sau altceva, căldură nu are de unde să fie. Iar decretul de militarizare nu poate umple rafturile goale din magazine, nu se poate remedia sau îndrepta situația copiilor subnutriți și a bătrânilor lăsați să moară fără îngrijire medicală.

Ultimul zvon din România, și de obicei cam totul se adeverește, ne lasă să ne gândim cu spaimă la soarta bătrânilor care vor fi evacuați din centrele urbane și înghesuiți în lagăre rurale, unde să li se stoarcă și ultima picătură de vlagă, după o viață de muncă, sub pretextul că li se dă posibilitatea de a fi folositori social, să se simtă utili!

Sper să apuc acel timp, când nu numai slugile ocupantului dar și legiuitorii sclaviei vor fi judecați exact după legile lor, primind pedepsele capitale prescrise în legile lor, ca să curățim țara de plaga intelectualilor vânduți.

Si să ne intoarcem curați, la începuturi. □

ISTORIA, CREDINȚA ȘI BULDOZERUL

—Adrian CORBU—

România nu are o capitală prea veche ca Roma, Atena, Ieruslimul, Cairo, Parisul sau altele. Deși poporul român are două mii de ani de existență certificată, capitala lui, orașul București, nu are nici măcar cinci sute de ani. Iar pentru cine știe cât de puțin din istoria noastră națională, își poate explica faptul. Dar tocmai această tinerețe i-a dat energia să facă într'un secol, o capitală frumoasă și mândră, că ziariștii occidentali care au vizitat-o până în 1948 erau de-a dreptul entuziasmați de combinarea armonică între trecut și ultramodern, deși geografic era pusă pe o tablă plată. Desigur și bogățiile uriașe ale altor provincii, nu s'au precupețit să contribuie la inzestrarea și înfrumusețarea capitalei lor.

Alegerea drept capitală a țării a făcut-o un Domnitor viteaz și corect până la cruzime, Vlad Tepeș, și să-i reținem numele. In special în ultimul secol, după Unirea Moldovei cu Muntenia, s'a văzut și se vede și azi, ce a putut face un rege străin din România. Dar după întregirea din 1918, avântul Bucureștiului, nu mai cunoștea limite. Intre 1919 și 1939, când a început al doilea război mondial, Bucureștiul a devenit o perlă continentală, din toate punctele de vedere și mai ales intelectual, căci a crescut o nouă generație, de înaltă valoare spirituală și de mare potențial.

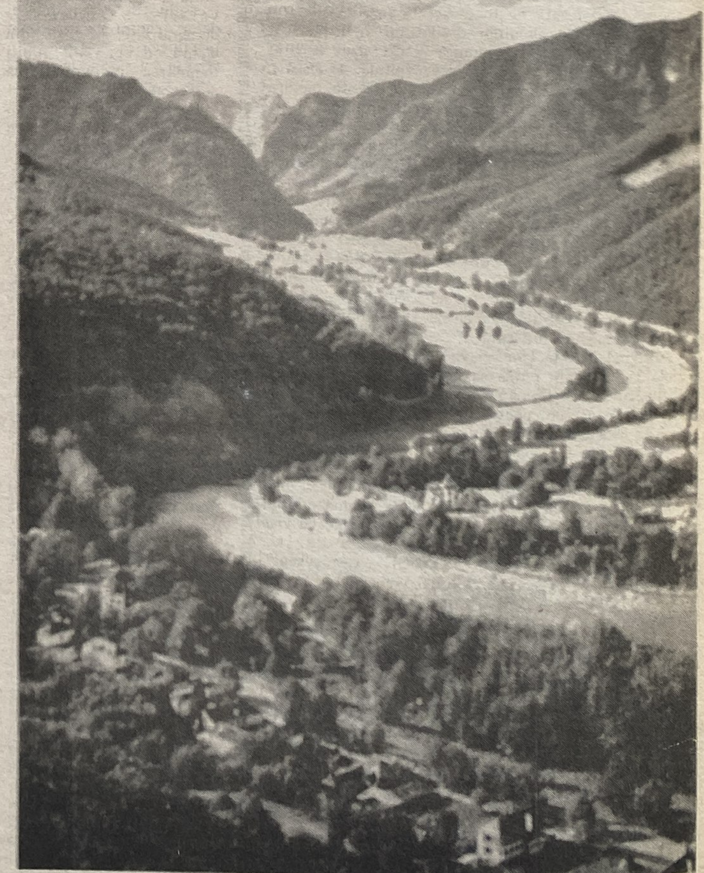
In acești douăzeci de ani, Bucureștiul punea în umbră nu numai toate capitalele țărilor din Estul Europei, ci și din Europa Centrală: nicăieri nu se construia mai mult, nu erau mai mulți bani, o viață mai îmbelșugată nu se găsea nici la Viena, nici la Budapesta, nici la Berlin, sau in alte capitale mai mici. Si era normal: două mii de ani Românii luptaseră și muriseră pentru independența lor. Acum când o aveau, voiau să arate lumii cine sunt și ce pot face. Nu intrăm în amănunte, dar sârguința lor a atins marginile miracolului. Bucureștiul devenise o floare în care pulsau toate energiile neamului. A venit războiul care a supt aceste energii, dar Bucureștiul a rămas frumos.

S'au instalat în el comuniștii analfabeți, care nu au habar ce înseamnă arhitectura unei capitale a țării. La început au construit blocuri de un infamant prost gust, în care ascensoarele nu merg, apa când este când nu este, chiar cea rece, aerisirea înfundată, deci totul pute a mizerie. Populația s'a dublat și undeva îi trebue un adăpost.

Dar de vreo doi-trei ani se face o nouă politică de sistematizare a Bucureștiului. Se trage cu buretele pe istoria și credința capitalei poporului român: o cincime (și va fi o pătrime sau chiar mai mult) din București, a fost rasă după fața pământului de buldozere. Vechi cartiere de locuințe cu semnificația lor istorică, împreună cu bisericile și alte monumente istorice, au fost dărâmate fără milă sau înțelegere, făcute una cu pământul. Mulți proprietari ai caselor clădite prin sacrificii dureroase, s'au sinucis, dar opera de distrugere continuă. Când și unde se va opri, nu știm, căci ea depășește judecata unui normal.

Si ce vrea să se facă sau mai precis să se construiască, peste acest imens câmp de mine? Se scrie în presa reseristă dela București, că se va construi un bulevard larg, ce va fi numit ''Victoria Scoialismului''. Care victorie și ce socialism? Dacă socialismul instalat de zeci de ani în România a obținut victorii, le vedem azi: cartele alimentare, sărăcie, întuneric și frig. O bancrotă frauduloasă, nu se poate numi victorie. Si care socialism? S' a distrus fizic și moral elita unei națiuni, formată rapid, care odată războiul terminat, trebuia să ne ducă pe culmi, dar a fost asasinată. In locul acestor valori inestimabile, socialismul - care proclamă totdeauna egalitatea - a înscăunat câteva mii de nulități, care au făcut și fac din România prin mintea arierată și incultă, aburită de alcool, ce se vede că este astăzi. O ruină.

Poate între 22 milioane de Români, numărul acestor luptători pentru socialism să fie de câteva mii. Să concedăm zeci de mii, care beneficiază de toate fericirile, ca niște păduchi insațiabili. Aceasta este victoria socialismului! Iar acum își vrea un bulevard, care se zice că va costa cinci miliarde de lei, dar până la urmă suma se va tripla cel puțin. Cine va plăti? Cei ce suferă azi de foame și frig, și vor suferi și mai mult în viitor. Oare guvernul comunist român nu-și analizează faptele? Istoria va decide în orice caz. □

PASUL OLT APROAPE DE MÂNĂSTIREA COZIA (VALCEA)

Foto: A. PETIT

GLOSE CONTEMPORANE

II. "ÎN SERVICIUL MAREŞALULUI"

—M.F. ENESCU—

Am comentat primul volum din lucrarea tânărului istoric american Larry Watts în paginile "Cuvântului Românesc". Mi-am rezervat atunci o ultimă judecată după apariţia volumului II. Acesta a apărut, l-am citit şi am tras concluzii. Le voi concretiza la urmă.

Volumul II începe, cum e natural, cu prezentarea războiului contra Rusiei. Considerentele Căpitanului Ics, ofiţer competent de Stat-Major, sunt destul de judiciare. Intr'adevăr, a început cum scrie Căpitanul Ics: "Războiul cel mai puţin pregătit politiceşte, cel mai slab conceput strategiceşte, cel mai imperfect ca pregătire informativă, materială şi insuficient în mijloace de luptă şi efective pentru scopul uriaş pe care şi-l propusese de atins: distrugerea forţelor armate sovietice, ocuparea teritoriului, distrugerea ideologiei comuniste şi a forţei politice a acestei ideologii şi transformarea imensului ei teritoriu în zonă de exploatat în folosul Reichului în vederea continuării războiului la Vest spre distrugerea Angliei".

Dar mitul armatei germane a tot biruitoare, a derutat minţile şi ale celor mai luminaţi strategi; ca pe pildă Mareşalul Mannerheim. Acesta declara Ministrului României la Helsinki, George Lecca, în audienţa de rămas bun: "Germanii au dovedit că pentru ei imposibilul devine posibil". Hitler a fost cel de al treilea, după Carol XIII şi Napoleon, care a atacat frontal Rusia. Si ce-au păţit Regele şi Impăratul, i s'a întâmplat şi Fuehrerului celui de al III-lea Reich. Nu e locul aici să comentez aberaţiile lui Hitler în războiul contra lui Stalin. Mi-am pus însă de mult întrebarea despre soarta stranie a invaziilor în Rusia, ca replică la invaziile ruseşti în Europa. Trei mari căpitani au atacat Rusia frontal, la Nord, la centru, la Sud, şi toţi trei şi-au pierdut armatele în stepele îngheţate. Dar o simplă inţepătură în călcâi, în Crimeea în 1854, la periferia Imperiului, de către o alianţă franco-engleză cu forţe reduse şi generali mediocri, a adus Rusia la o pace în care a pierdut toate beneficiile post-napoleoniene şi pe ţar, Nicolae I, să moară de inimă rea. Acest contrast straniu bine cercetat, ar trasa poate drumul adevăratei strategii, mai ales politice, faţă de Rusia.

Mai departe Căpitanul Ics explică raţiunile strategice pentru care armata română a fost constrânsă să continue războiul şi după eliberarea Basarabiei şi Bucovinei. Aceste raţiuni le-am expus şi noi şi alţii. Dar militarul dela Cabinetul Mareşalului le dă o altă greutate cu argumentarea profesională. Astfel în prima parte a volumului II, martorul comunică autorului o nuanţă emotivă care introduce o anumită încordare.

In schimb în scucesiunea relatărilor de ordin politic, slăbeşte impactul considerentelor şi al mărturiilor. Prea multe repetări, lungiri şi reveniri încurcă firul mărturiilor. Pe alocuri biografia Mareşalului declină până la o adevărată romanţă. Nu lipsesc nici afirmaţii neverosimile, cum ar fi chemarea la ordine a Georgetei Cancicov de către Ică Antonescu. Aceasta ar fi pretins că Mareşalul i s'a aruncat la picioare pentruca el, Ică, să nu-l părăsească. Cum ar fi de crezut că Mihai Antonescu, deloc prost sau descreierat, să fi scornit o asemenea scenă faţă de o veche şi bine cunoscută prietenă a lui Ion Antonescu. După cum nu e de crezut nici scena inversă, adică Ică s'a aruncat la picioarele Mareşalului pentruca să-i implore "milă şi îndurare". Se ştie cum Mareşalul a rezistat până şi la stăruinţele lui Hitler de a-l înlocui pe Mihai Antonescu. Asemenea accidente de credibilitate, zdruncină baza mărturiilor în istorie.

Ce rămâne deci sigur sau probabil, şi ce trebue refuzat ca devieri sau nu prea bune intenţii în ce a transmis ofiţerul român istoricului american? Să încercăm o scurtă analiză. După cum în primul volum expunerea s'a concentrat asupra aşa zisei "rebeliuni" legionare, în volumul II toate converg spre o culme, actul dela 23 August 1944. Despre acest act decisiv am publicat un studiu destul de cuprinzător în "Vatra", în 1979. Tot ce a mai apărut de atunci în ţară sau în exil despre 23 August, a confirmat în linie maximă, direct sau indirect, ce am scris în "Vatra". Nu mai revin asupra actului dela 23 August decât incidental şi în treacăt şi numai când nu se poate altfel. Mai întâi deci, să localizăm ce e sigur sau probabil în mărturia Căpitanului Ics. Sigure sunt voinţa Mareşalului Antonescu de a feri ţara de un dezastru alături de Germania, şi pregătirea răsturnării de alianţă prin negocierile dela Stokholm între Ministrul României, Fred Nanu, şi reprezentanta Rusiei Sovietice, Doamna Kollontay. Sigură mai este voinţa camarilei dela Palat de a aresta pe Mareşalul Antonescu indiferent de oricare considerente contrarii, şi de a prelua ea răsturnarea de alianţă, chiar şi fără o convenţie de armistiţiu prealabilă. Tot sigur este ataşamentul armatei faţă de Mareşal. La declaraţia Generalului Aldea, pot adăuga o confirmaţie a lui Grigore Niculescu-Buzeşti, unul dintre cele mai importante personaje ale conjuraţiei dela Palat. L-am revăzut pe Buzeşti după 7 ani la Zürich, în August 1947, într'o clinică unde era internat. Din 4 ore de convorbire, două ore şi jumătate a vorbit el despre actul dela 23 August. După cum se vede deţin dela sursă destule detalii ale acestui eveniment epocal. La sfârşitul expunerii l-am întrebat: "De ce l-aţi predat Ruşilor pe Mareşal?" Buzeşti cu o jenă ascunsă, a evitat un răspuns direct: "Trebuia arestat!" - "Bine, am insistat, dar de ce l-aţi predat Ruşilor?" Cu o jenă mai vădită, a încercat iarăşi să evite răspunsul: "Nu înţelegi? Trebuia arestat." Nu l-am cruţat: "Inţeleg, dar de ce l-aţi predat Ruşilor?" Abia atunci, la strâmtoare, a lăsat să cadă ca un argument indirect: "Avea armata cu el!" In studiul din "Vatra" l-am nedreptăţit pe Niculescu-Buzeşti. L-am înumărat printre acei care l-au împins pe Mareşal în mâinile lui Bodnăraş. Mai târziu am văzut în lucrări publicate la Bucureşti, că Buzeşti n'a ştiut, ca şi Maniu, cum s'a ajuns la acest fapt criminal. Buzeşti, atunci, la Zürich, a avut eleganţa de a nu se lepăda de clica dela Palat, chiar când îl făceau părtaş pe nedrept, la un magnicid.

In continuarea analizei, apar destul de probabile posibilităţile Mareşalului de a asigura condiţii mai prielnice la ieşirea din alianţa cu Germania şi la cooperarea ineluctabilă cu Rusia Sovietică. Nu voi mai dezvolta sau relua argumentele în sprijinul unei perspective mai avantajoasă pentru România. Destul să reamintim că fără o convenţie de armistiţiu, Armata Roşie a tratat România dela 24 August până la 12 Septembrie 1944 ca ţară de cucerit, cu toate fărădelegile dreptului de cucerire. Cu toată încetarea unilaterală a ostilităţilor dar fără convenţie prealabilă, Rusia a considerat războiul în continuare până ce a cucerit toată ţara. Aşa, pe lângă violenţele inerente cuceririi, au fost luaţi peste 130.000 de prizonieri şi transportaţi în lagărele din Rusia. In schimb cu o convenţie de armistiţiu în condiţiile dela Stokholm, România ar fi fost cel puţin scutită de dreptul Rusiei la cucerire, şi cei peste 130.000 de soldaţi Români n'ar fi dispărut în mare parte în imensitatea Rusiei.

De altfel toate ţările care au răsturnat alianţa cu Germania, au făcut-o mai întâi pe baza unei convenţii de armistiţiu cu inamicul. Aşa Italia abia la 5 zile după semnarea armistiţiului, a încetat ostilităţile cu Anglo-Americanii. Finlanda, mai mult încă, pentru a semna armistiţiul a chemat în capul Statului pe Mareşalul Mannerheim, Comandantul Suprem al Armatei în trei războaie contra Rusiei. Până şi Ungaria lui Horthy a semnat o convenţie de armistiţiu cu Rusia, înainte de a se lepăda de Germania. Numai vigilenţa Comandamentului German, instruit de precedentul României, a anulat efectele convenţiei de armistiţiu ruso-maghiare. Doar conjuraţii dela Palat au renunţat la marele capitol de negociat, reprezentat de poziţia României în război, pentru a o preda fără condiţii, la discreţia inamicului. Noi nu vom mai reveni aici asupra răspunderilor în actul dela 23 August. Mai precizăm totuşi încă o dată că în discuţie nu stă necesitatea răsturnării de alianţă cu Germania, ci modalitatea cu totul nechibzuită, nemotivată şi enigmatică a execuţiei de către elemente iresponsabile, care a adus catastrofa României.

Să vedem însă cum Căpitanul Ics categoriseşte răspunderile în actul dela 23 August. Contrar celor ce lăsa să se întrevadă în primul volum, el găseşte făptaşilor , principali şi direcţi, circumstanţe atenuante. Ba înmoaie şi rolul camarilei dela Palat. Până şi lui Sănătescu, pe care pe de o parte îl condamnă, pe de alta îi caută o scuză în conduita felină faţă de vechiul său prieten, camarad şi şef, Ion Antonescu. Atunci cine sunt vinovaţii în actul dela 23 August? Căpitanul Ics aruncă marea răspundere pe spatele marilor partide politice şi conducătorilor lor, Iuliu Maniu şi Ion Mihalache, Dinu şi George Brătianu. Ei au complotat la Palat arestarea Mareşalului, pe care se prefăceau că-l susţin la încheierea armistiţiului. Ei s'au făcut nevăzuţi în dupăamiaza arestării, pentruca să lase răspunderea pe seama executanţilor. Ei, adică, Iuliu Maniu cu ştirea celorlalţi, a dosit în loc s'o remită destinatarului, Mareşalul Antonescu, telegrama dela Stokholm predată lui Maniu de Directorul Cifrului din Ministerul de Externe, Niculescu-Buzeşti.

Telegrama conţinea nici mai mult nici mai puţin decât convenţia de armistiţiu cu Rusia. Dacă această telegramă a existat, şi mai multe mărturii o confirmă, atunci cu adevărat Iuliu Maniu şi şefii opoziţiei şi-au luat o răspundere capitală faţă de soarta României. Cum adică, România avea o convenţie de armistiţiu şi totuşi a renunţat la ea pentruca să capituleze fără condiţii! E greu de crezut că şefii politici cu trecut şi greutate, patrioţi încercaţi, să fie atâta de inconştienţi la o răscruce a istoriei. Inconştienţi puteau fi numai conjuraţii dela Palat tutelaţi de Bodnăraş şi lipsiţi de sensul statului şi al patriei. E adevărat, partidele politice numite istorice, n'au dovedit prea multă sagacitate în peripeţiile dela 23 August. Ele s'au lăsat manevrate de o mână de subalterni iresponsabili. Dar până la o duplicitate drăcească şi o complicitate premeditată cu subalternii, e o mare distanţă. Nu mai intru în amănunte şi renunţ la citate. Ele vor lungi prea mult comentariul. Mai reţin numai învinuirea de "trădare" adusă de Căpitanul Ics lui Mihai Antonescu. Dar soarta lui Ică era prea legată de aceea a Mareşalului, pentruca să poată cădea ispitei de uzurpare. Mihai Antonescu şi-a făcut, se pare, doar iluzia preşedinţiei unui guvern de tranziţie, însă cu acordul Mareşalului şi în nici un caz contra acestuia.

Ce concluzie să tragem din cele două volume publicate sub titlul "In serviciul Mareşalului"? Să desprindem mai întâi o concluzie generală. Dialogul Larry Watts-Căpitanul Ics se înscrie pe linia istoriei contemporane ticluită la Bucureşti. El putea fi tipărit şi acolo, nu numai de merituoasa editură Ion Dumitru din München. Găsim aceleaşi canoane vehemente contra Mişcării Legionare, şi cum am văzut mai sus, contra partidelor istorice şi a conducătorilor lor, Iuliu Maniu, Dinu şi George Brătianu. In acelaşi timp dialogul menajează regimul comunist şi Rusia Sovietică. Dar este adevărat, el abundă, cu bunăvoinţa autorului american, în exaltarea Mareşalului Antonescu şi a vechii armate. Aceasta însă nu este o abatere dela cine ştie ce intenţii secunde ale regimului. Un proces de reabilitare lentă a Mareşalului şi a vechii armate a fost deschis de romanul lui Marin Preda, "Delirul", acum un deceniu. In tot ce s'a publicat de atunci în ţară, literatură sau istorisire politică privitoare la epoca Antonescu, a fost menţinută nota îngăduitoare faţă de memoria Mareşalului. Nu vedem încă bine ce ar urmări regimul cu o asemenea reabilitare. In stadiul de acum nu ne putem limita decât la ipoteze mai mult sau mai puţin ingenioase.

Cu toate discordanţele în expunere, tolerate de autor, lucrarea lui Larry Watts merită să fie citită, dar cu băgare de seamă. Ea zugrăveşte totuşi destul de bine în linii largi, ca şi în primul volum, tabloul sumbru al unei ţări pândită de o soartă tragică. Actul dela 23 August a frânt, cum am mai scris, istoria României. Fractura aceasta fără precedent chiar şi în timpurile cele mai întunecate din trecutul românesc, nu ştim când va putea fi sudată. Nouă, celor din libertate, veterani ai exilului şi veniţi mai de curând, nu ne rămâne decât să pregătim terapeutica cea mai bine chibzuită, spre a o transmite generaţiilor viitorare.

Epoca din 1919 până la actul dela 23 August 1944 nu poate fi descrisă numai cronicăreşte. Ea constituie cadrul unei ample filosofii a istoriei naţionale, ca de altfel toată istoria românească. Mai ales deceniul după reîntronarea lui Carol II şi cei patru ani între două detronări, a unui rege şi a unui Conducător al Statului, sunt teme pentru o cercetare aprofundată. Numai omul dotat cu o mare forţă de pătrundere în miezul timpurilor şi al lucrurilor şi de o vastă cultură dublată de darul scrisului, ar putea extrage toate esenţele şi învăţăturile unui mileniu şi îndeosebi ale ultimului sfert de secol din existenţa României de sine stătătoare. Omul acesta dacă s'a născut, ar fi noul Eminescu al secolului XXI.

MUZEUL SATULUI

—N. STOIA—

Clipa când cortina se va lăsa peste Muzeul Satului va marca lovitura de grație dată culturii românești de tradiție și intrarea într'o perioadă sovietizantă similară parodiei culturale prescrisă de ocupanții Basarabiei și Bucovinei de Nord.

România trece acum printr'o tragică operație de demontare generală iar demolatorii atacă de-a valma și cu furie nebună atât structuri concrete precum biserici medievale și alte monumente cât și structuri social-economice create de-a lungul veacurilor cum ar fi satul românesc. In spatele unui psihopat aflat în plină criză megalomanică simți mâna rusească și bolșevică. Ceea ce încercase în toamna 1944 și în anii următori fără a fi reușit reușește acum în mod atât de subtil încât întrece orice perfidie omenească încercată până acum. Ceaușescu apare ca o supremă coadă de topor.

Muzeul Satului a început modest ca parte de amuzament în cadrul Expoziției pe care țara o organizase acum 50 de ani, alături de...Orașul piticilor. (sic) Probabil că organizatorii acceptaseră ideea unui muzeu etnografic în aer liber mai mult pentrucă unul dintre exponate: casa și acareturile lui Mușat din satul Hobița din județul Gorj luaseră parte (ori pe oltenește: fură) la marea expoziție internațională ținută ceva mai înainte la Paris. Oricum, succesul la public a permanentizat acel nucleu de mostre sătești ceea ce nici nu e de mirare deoarece era opera lui Petre Gusti șeful școlii sociologice românești de renume mondial.

Intâmplător, acest muzeu al satului și acest gen de muzeu în aer liber era unic și a servit ca pioner și pentru întreaga lume. Dezvoltarea i-a fost întreruptă de război după care a fost reluată sub conducerea lui Gh. Focșa care i-a consacrat întreaga sa viață.

In anii tulburi de după război soarta muzeului părea pecetluită căci tot ce era românesc trebuia să piară după teza comunistă proferată de Ana Pauker. Așa, într'o dimineață, Gh. Focșa și muzeografii săi au văzut gospodăriile basarabene demontate și azvârlite pe apa Lacului Floreasca. Avertisment! Dar au perseverat sperând în mai bine. Acest "bine" a fost schimbarea liniei politice (tactice) comuniste adică benevolență față de atașamentul categoric al maselor la cultura națională. Le trebuia timp. Treizeci de ani? Fie!

Evident, se anunță mutarea muzeului într'o altă locație. Ca unul care am răspuns de conservarea și restaurarea Muzeului Satului pot spune că așa ceva e ca și imposibil, total dezastruos dacă nu extrem de costisitor și deci desigur o minciună sfruntată.

Aproape 300 de gospodării ori elemente de industrie sătească, biserici, etc., selecționate atent de pe întreg teritoriul țării, unele vechi de 250 de ani, de abia stabilizate într'un nou mediu ambiant, reurnite vor fi ca și pierdute.

In urmă cu un pătrar de veac diriguitorii puseseră gând funest complexului de sculpturi în aer liber ale lui C. Brâncuși dela Tg. Jiu.

Cineva a suflat o vorbă celor dela Ambasada Franței. O categorică intervenție și amenințare cu proces, a salvat aceste opere de artă. Așa ca un exemplu.

DE NECREZUT!

—Vlaicu MIHAI—

Crucea Roșie a Germaniei Federale, a anunțat oficial, că a făcut României o ofertă de a-i veni în ajutor imediat, pentru a-i micșora pe cât se poate suferințele prin care trece. Inițiativa Crucii Roșii e un puternic semn că România ca țară socialistă este falită.

Este cunoscut faptul că Crucea Roșie nu intervine decât acolo unde oamenii se găsesc între viață și moarte. Ea nu este o instituție statală cu un buget asigurat, ci o instituție avizată la bunăvoința fiecăruia din noi, ca să dăm ceva, chiar când nu ne prisosește: să dăm pentru suferinzii necunoscuți! O primordială și înaltă virtute creștină. Prin munca ei desinteresată de albină, milioane de copii, de bătrâni neputincioși și alții, toți la limita existenței, sunt salvați în fiecare an în Africa, în Asia și în toate țările oropsite de natură, sau de regimuri fără inimă de om.

Dar, să privim realist oferta Crucii Roșii Vest Germane. România are o populație de 22 milioane oameni, care aproape toți nu au strictul necesar. O societate privată cum este Crucea Roșie Vest Germană, poate garanta cel mult câteva zile de alinare a suferințelor de masă, care necesită ajutor. Restul de 360 de zile Românii vor răbda de foame, de frig, de medicamente, etc. Dar orice ajutor, ajută. Salvează vieți mai întâi ale copiilor și bătrânilor, în a căror moarte România deține un tragic și rușinos record, pentru cea mai bogată țară a Europei.

Cum a ajuns România în această dramatică situație ca să inspire mila altora, milă de care ne rușinăm și care distruge prestigiul țării și al poporului ei? Rezumăm pe scurt părerile noastre:

1. Rusia jefuiește țara românească ca pe vremea năvălirilor barbare. Ia totul fără să plătească: și uraniu și lemn și grâu și diverse minereuri și stofe și produse finite, etc. Pur și simplu o spoliere insolentă.

2. De peste 40 de ani, de când comunismul a fost împins în România, dezastrele se țin lanț, influențând negativ toate domeniile vieții umane.

Aspectul economic a fost vizat în mod special pentru a satisface principiul urei de clasă, deși clasele au rămas, legitimate azi prin carnetul de partid. S'a impus țării un nou profil economic, fabricat de analfabeți ce nu cunoșteau nici specificul teritoriului țării, nici pe al poporului, căci în multe cazuri nici nu au avut o picătură de sânge național.

Din obsesia - direct cretină - de a avea o clasă muncitoare (adică de oameni care să lucreze în industrie, și desigur și din unele ambiții personale, s'a vrut ca peste noapte România să devină o țară industrială. In acest scop s'a desființat clasa țăranilor, cea care producea alimente. Are azi o industrie, mai ales în domeniul chimic, ce ar putea produce foarte mult, dar n'are nici materie primă, petrol, nici cumpărători. Resereul poate fabrica tancuri și orice fel de armament, dar le dă cadou (cu instructori, desigur) mișcărilor subversive (toate comuniste), de pe tot globul.

Se importă petrol dela Ruși dar se plătește în dolari americani peșin. Imi amintesc faptul că acum vreo 25 de ani, un inițiat în treburile respective mi-a povestit că Rusia a impus României cumpărarea unui proiect de vârf de elice de avion la un preț de circa 25 milioane de dolari. Era epoca în care omenirea trecea la turbo-reactoare.

Investițiile României în regimul comunist, au dus țara în sapă de lemn. In zilele de azi poporul român tremură de frig și moare flămând. Aceasta o știe nu numai Crucea Roșie Vest Germană, ci mai mult sau mai puțin întreg Occidentul.

3. Din cauza acestei politici fără cap, poporul român nu mai vrea să muncească. Recoltele se strâng depe câmpuri prin munca obligatorie a elevilor, studenților, funcționarilor și soldaților. Atâta cât se strânge, de regulă în bătaie de joc.

Mulțumim Crucii Roșii Vest Germane pentru înțelegerea omenească, și deplângem soarta fraților de acasă ce se zbat în suferințele de care au parte.

RĂSPÂNDIȚI ACEST ZIAR

IARNA TROGLODIȚILOR

"Mă cheamă țara celor fără soare
Durerea lor și azi mă înfioară"
Octavian Goga

—Corneliu FLOREA—

"...m'am dus ACASA".

Ningea când am coborît din avion și toți eram bucuroși.

Așteptând formalitățile vamale, mulți dintre noi s'au posomorît, gândindu-se la penibila jumuleală la care vor fi supuși de vameși-lotri, care certându-te mereu pentru te miri ce, îți scotoceau bagajele ca să-și aleagă ce doresc.

Crunt, m'au privit, când le-am spus că nu am bagaje!!

"Dumneata nu fumezi, nu te higenizezi, nu ai prieteni sau rude la care să duci un cadou??", s'a răstit unul la mine.

"Nu."

"Si câte zile ai să stai? Ai bani??"

"Am să stau un TIMP am să plătesc acest TIMP", i-am răspuns.

M'a taxat, tarif de jaf și mi-a rânjit.

Am ieșit. Eram ACASA, după atâta TIMP, după atâta DOR.

Totul era din nou românesc în jurul meu, parcă eram în leagănul pruncieі. Dar nu pentru mult timp. Deschizând un ziar, am descoperit același mucegai grețos, aceleași cuvântări, aceleași ipocrizii, aceleași realizări, angajamente, telegrame, parcă nu ar fi trecut TIMPUL EVOLUTIEI și pe aici. Aceleași poze, neschimbate, nesupuse firescului, inexistente, insipide.

Bucureștiul, împănat grosolan cu lozinci, ce nu interesau pe nimeni, dar dădeau aspect de eczeme pe albul iernii, era agitat, alert, frământat de căutări, de adulmecări. Aceleași mașini, parcă mai uzate, parcă mai puține mult mai aglomerate circulau anapoda iar oamenii gesticulau, iar gesturile lor părea că însoțesc replici dure. Când am intrat în contact cu ei, i-am găsit fără zâmbet, fără amabilitate, încruntați, cu ghearele scoase, se supravegheau și se concurau în permanență, luptau, "se revoluționau". Bărbați bărboși și cu degete nicotinice își dezveleau dantura incompletă în conversații aspre iar femeile superficial sau prost fardate, cărau mereu ceva după ele, ce le reliefa masculinitatea dobândită în munca socialistă. Mi-am cumpărat două geamantane, le-am umplut apoi de cadouri pentru MAMA, devalizând "shop"-urile.

Am plecat, am luat același accelerat al amintirilor, aceeași clasă, a doua, clasa clasei muncitoare, cea care-și conduce singură umilirea și sărăcia, clasa din care provin, cea în care ne înghesuim opt într'un compartiment, clasa, în care vom călători o noapte întreagă, înțepenită și dureroasă.

In apusul grăbit al zilei de iarnă, câmpia românească era goală, pustie, întinată. Coceni neculeși și baloturi de paie uitate, măreau singurătatea, iar drumurile desfundate păreau răni sângerânde ale pământului pe care plumburiul serii și mai apoi negura nopții parcă le pansau, ascunzându-le, dar nevindecându-le.

Când noaptea a învăluit în întregime trenul, în compartiment s'a aprins un bec mic cât un opaiț, atunci mi-am descoperit companionii discutând despre mâncare, subiect fix, subiect obsedant, de înjurat și blestemat, de zeflemie și satiră, mâncarea care chinuia burta și mintea, parcă eram după război într'o garnitură ce venea din Moldova cea înfometată, când sosise comunismul la noi în țară, comunism care întotdeauna vine cu foamea după el.

Spre dimineață, am ajuns în orașul meu natal, primul oraș din Europa unde s'a introdus iluminatul electric al străzilor!! E adevărat, e atestat, dar în camuflajul sărăciei socialiste nici nu-mi venea să cred!! Am coborît într'o gară cenușie și murdară, în care se revărsau sacadat cu fiecare tren sosit, coloane grăbite de navetiști cu tăști mari și goale prin mâini, strigându-se, îndemnându-se, pierzându-se în funduri de fabrici și uzine...victorioasa clasă muncitoare...

MAMA. Ne-am îmbrățișat, am plâns, ne-am privit și ne-am mângâiat. Imbătrâniserăm. Am povestit apoi acest timp al îmbătrânirii, pe îndelete, zile.

Incet apoi, vinovat aproape, m'am întâlnit cu cei ce am copilărit sau am umblat prin școli, și am părut foarte schimbați unii altora, discuția se mișcă anevoios, sfios, fără încredere. Unii m'au evitat, alții au fost mai curajoși și m'au rugat să le fac un "plin de benzină pe valută" sau să mergem la "shop", să cumpărăm ceva că vin sărbătorile și au obligații "sus" sau poate vreau să le vând ceva valută, toți mi-au promis discreție și mulți, mulți, prea mulți lei românești.

Dacă s'a întâmplat să accept, și am acceptat pe cât am putut, au devenit mai deschiși, mai vorbăreți și iar începeau despre obsedanta nutriție. Pe vremuri, acești oameni puteau să-ți vorbească ore în șir de sportivi și recordurile lor, de artiști și rolurile lor, de scriitori și personajele lor, acum singurele personaje erau vânzătorii, gestionarii de magazine, responsabilii de restaurante, cunoștințele dela abator. Pe urmă începeau cu întrebările: cât ar câștiga în Occident, cum se emigrează, cum e lagărul?! Si eu, ce să le spun?! Adevărul?! Cine te crede?! Să-i mint nu mi-a venit, am zis că asta-i o treabă personală. Si m'au disprețuit, după ce le-am făcut "plinul"...

De Sărbători, am urcat cu MAMA în Sfânta Bucovină, ne-am rugat.

La întoarcere am intrat la Baciu Iulius, dar murise, și atunci am simțit "cămusai-trăbă să mă duc și eu" **departe de această iarnă, ce pune stăpânire pe vii și** morți, pe roboți și dresați, pe disperați și exaltați, departe de această hibernație a minții și a spiritului. Plecând, mama m'a binecuvântat; nu vrea să mă urmeze, nu vrea să mă judece pentru plecarea mea, doar vrea să ne revedem și Doamne cât de slab îi este pulsul vieții...

La aeroport, m'au întrebat de bagaje, le-am arătat un ram de brad.

Nu au înțeles nimic, fiindcă m'au privit cu ură. I-am părăsit, trăgând cortina unui zâmbet trist peste ei...

In avion, la întoarcere, toți discutau cu însuflețire și detaliat desprea sărăcia românească. Atât! Nimeni nu mergea mai departe, dela efect la cauză, toți se opreau la constatări, nimeni nu analiza, nu se căutau soluții, nu se mișca nimic. Păreau doar bucuroși că au scăpat, că pot să-și motiveze scăparea: CU PARANOICUL ăla nu se mai poate face nimic!! Si nebunul de fiul său e paranoic la fel!! Deci, consolare sub epoca paranoicilor!! Noi ăștialalți, nevinovați și fără obligații.!!

Ce bine-i în Boeing...

Cineva, într'un târziu, m'a întrebat unde călătoresc și i-am răspuns că pe Lumea Cealaltă.

Surprins la început, curios mai apoi, cu șiretenie m'a întrebat dacă o fac pentru prima data.

"Pentru prima și ultima dată." □

ERRATUM

In articolul "IN PRAGUL MILENIULUI TREI", de H. Stamatu, din numărul pe Ianuarie 1986, au apărut pe coloana a treia două cuvinte străine de text. Deci rugăm a se citi: 1) In loc de "Stiința ne ajută...să evităm AFORIILE..." se citește "Stiința ne ajută să evităm APORIILE..."; 2) în loc de "Fără s'o spună EXPRESIO VERBIS", se citește "Fără s'o spună EXPRESSIS VERBIS"...

In articolul "Ideea politică la Români", coloana a cincea, în loc de "în secolele XVI și XVIII", trebue citit "în secolele XVI și XVII".

SOARTA LUI ADRIAN PĂUNESCU

—Constantin MACRI—

O carieră și un destin teribil de ilustrativ și reprezentativ pentru orânduirile dictatoriale din Răsăritul European.

Semnificația morală, politică și socială, este cum nu se poate mai concludentă pentru firele reale care leagă așa zisele societăți de obârșie moscovită.

Dar pentru cei plecați mai de mult din țară, se impune să dăm niște minime lămuriri prealabile.

Adrian Păunescu este un poet, scriitor și ziarist, nu lipsit de talent, lansat după anii 1960. Adică crescut și educat în școala și starea moravurilor din orice societate marxist-leninistă.

După preluarea puterii de către N. Ceaușescu, având un ochi receptiv și intuiție spontan oportunistă, s'a transformat în "poetul de curte" al "Casei Ceaușescu".

Cu un zel extraordinar, în metafore hiperbolice până la paroxism și ridicol, se poate spune cu drept cuvânt că el este "literatul" care a lansat și relansat cultul personalității lui Nicolae Ceaușescu, care măgulea până la suspiciune chiar pe "slăvitul, cel mai iubit fiu al poporului". Adică pe "Marele Cârmaci" însuși.

Pentru aceasta s'a servit evident de presă, de radio, de T.V., și în ultimii ani i s'a creat o revistă săptămânală denumită "Flacăra" (fostă, sub altă conducere, magazin ilustrat), iar ca o inovație în plus a poetului - căci sub raportul capacității de a fantaza este necontestat un poet - și-a alcătuit un fel de cenaclu, cu aceeași denumire, cu care lunar se deplasa în mai toate capitalele de județ.

Cenaclul acesta ambulatoriu, "Flacăra", avea un program alcătuit din muzică "rock" și dansuri care animau "ultimul strigăt" în materie de coregrafie sau "show" sau "song" al "decadentului" Occident. Pe baza unui astfel de program tineretul venea cu miile, biletele fiind cu multe săptămâni înainte vândute.

Animatorul, recitatorul și dirijorul întregului "spectacol" (și la propriu și la figurat) era, evident, totdeauna Adrian Păunescu. Necontestat, el avea darul să însuflețească asistența uneori până la un fel de delir demențial, publicul fluierând, tropăind, bătând din palme, scoțând strigăte guturale, totul devenind un vacarm asurzitor.

Formulele folosite de A.P. erau cam următoarele: "Se fură, băieți, știm. S'au cuibărit șobolanii în posturi înalte, și asta o știm. Si aici la voi în județ, mai ales..." Delir. Ropote de aplauze. A.P. face un semn și îndemn la liniște, și continuă: "Dar vine o zi când "Vulturul dela Scornicești" îi descoperă și-i alungă, pedepsindu-i după faptă și obraz". Aplauze. Muzică.

Sau: "Stă recolta mândrului și bogatului pământ strămoșesc pe câmp, nestrânsă, pentrucă Domnii dela Secția Agricolă așteaptă dela voi școlarii, militari și studenți, s'o strângeți în timp ce ei joacă pocker la Casa de Cultură. Nu-i nimic. Mâine Conducătorul neînfricat al acestui popor de viteji, va afla și-i va zbura din fotoliile lor calde". Iar aplauze. Iar muzică. Patriotică de data aceasta.

Toți erau vinovați, toți deveneau niște pigmei, numai "Marele Conducător", "Geniu al omenirii", personalitatea numărul unu a lumii contemporane, nu. Cam acesta a fost stilul și genul lansat de A.P.

In paginile "Flacării" apăreau cu titluri de scandal diferite reportaje, care uneori denunțau, cu curaj, ceva din imensitatea incuriei generalizată, din resere.

"Flacăra" devenise o instituție. Tot omul necăjit și care avea o problemă, scria la Cece la "Tovarășul Președinte" și la Flacăra. Trimite memorii, fotocopii de pe documente, etc.

Nu i se pot contesta lui Adrian Păunescu și unele afirmații curajoase și unele intervenții cu efect. Astfel citez, un exemplu printre multe altele, realizarea seriei de medicamente a Doctorului Boici, renumitul "Boicil" cu efecte salutare în afecțiunile reumatismale. Formulele propuse și experimentate de medic cu succes într'un spital din provincie, erau blocate de birocrația și obtuzitatea forurilor competente ale Ministerului Sănătății. A. Păunescu a dus o campanie de presă (aparent neutrală din punct de vedere politic) și până la urmă medicamentele Dr. Boici au fost omologate. Un necontestat succes ziaristic, care evident atrage și posibilitatea altor discuții, pe care nu le facem acum.

Pe parcurs, însă, s'au întâmplat o serie de fenomene, hai să le spunem secundare sau subsecvente, deși ar merita o altă denominațiune într'o "patologie politică" pe care o pregătim.

Mai întâi, cei "pișcați" sau vizați de articolele lui A.P., s'au recunoscut, între ei, și s'au grupat într'un fel de front ocult de dușmănie insidioasă.

Păunescu însuși asaltat de atâtea reclamații, denunțuri și plângeri, ar fi descoperit surse de posibile îmbogățiri. Noi, de aici, nu cunoaștem, acum, în prezent, realitatea. Fapt este că oameni recent veniți din țară, vorbesc de un proces penal în curs, privitor la vila lui A.P. dela Breaza.

Câteodată, ca acum circa trei ani, în revista "Familia" dela Oradea, A.P., care simțea și nevoia unei posterități, se mai deconecta liric și etic, aruncând "liderilor" actuali din România câte o poezie cu titlu semnificativ, însă crud de veridic: "Analfabeților!"

Soc. Soc mare, dar repede amorsat de A.P., care pretinde că este o neînțelegere, că s'ar fi referit de fapt la...Explicația a fost primită cu rezervă și bănuială și pe viitor cu atenție mărită.

Dar, vine volumul de însemnări de călătorie "Dela Bârca la Viena și înapoi", care făcea o paralelă dezastruoasă și fără echivoc, între situația aprovizionării dela noi și cea din mica, dar fericita țară germană.

Asupra poetului se strângeau tot mai mult norii negri, ai complicităților generalizate, pe care acesta știa să-i împrăștie strigând și mai tare la "Cenaclul Flacăra", că El și Ea "perechea voevodală" au renăscut un popor și au făcut să înflorească o țară, care de frumoasă și fericită ce e, atrage ca mierea muștele și chiar trântori beneficiari ai muncii "harnicelor albine" (prezente în sală). Ropot de aplauze.

Trântorii s'au îngrășat dar și Păunescu s'a îngrășat, strigau cei vizați. Si'ntradevăr A.P., deși încă tânăr, s'a dublat ponderat, de când mergând cu "Cenaclul" din județ în județ, și primind memorii peste memorii, dădea chiar "audiențe" de un anumit fel special și a descoperit "ce frumoasă este viața".

Privirea ocrotitoare a lui Ceaușescu, îl păzea însă de rele.

Intr'adevăr, puțini știu că Nicolae Ceaușescu are un "Hobby". Face versuri. "Spre comunism în zbor" este o metaforă care-i aparține. A.P. a lăsat să se înțeleagă că și strofele din noul "Trei culori" îi aparțin conducătorului, el, modest, nefăcând decât finisajul gramatical și persiflant. E o ipoteză.

In orice caz, cu o asemenea legătură "de branșă" A.P. părea inatacabil.

Si totuși, de curând, Adrian Păunescu a fost concediat dela direcția "Flacării", cenaclurile nu mai cutreeră țara și numele lui este provizoriu ostracizat. In prezent face o anodină cronică a "Oglinzilor retrovizoare" în "Contemporanul" și așteaptă verdictul la controlul averii (Legea 18/1968) al cărei titlu exact este: "Legea pentru controlul dobândirii ilicite de bunuri de către persoanele fizice".

Acestea sunt faptele. Poate cu unele sigure omisiuni și mai improbabile adausuri, în orice caz neesențiale și mai ales nesemnificative.

Care sunt învățămintele? Că într'o dictatură totul este posibil. Că dictatura generază climatul pentru cele mai aberante imposturi.

Cazul lui Adrian Păunescu este așa cum o spuneam încă dela început, perfect ilustrativ și reprezentativ ca o etichetă de pe un borcan farmaceutic.

Adrian Păunescu și-a pus talentul în slujba dictatorului!

A lăudat în formule de un bombasticism penibil, și a făcut-o, ca toți ceilalți, Eugen Barbu, Nicolae Dragoș, Virgil Teodorescu etc. etc., cu gândul că se servește și pe sine, în același timp. In două moduri și sub două perspective. Intâi "în actualitate", pentru trailul zilnic, dar cu siguranță A.P. a vrut să fie și achitat față de posteritate și "conștiința" lui, atacând "racilele societății" socialiste reseriste.

Ei, așa ceva nu se poate sub nici o formă. Oricât tear ocroti șeful și șefuleasa, complotul rechinilor mici e concentric, constant și la un anumit moment "Cel Mare" dă aprobativ din cap: jos!

Orice complicitate sau pact cu diavolul, se răzbună mai devreme sau mai târziu. O știm din Faust, dar o știm și din experiența leninistă.

Dela Hrușciov încoace manierele s'au mai înblânzit, s'au mai europenizat. Altădată pe vremea lui Stalin, demiterea lui Romanov sau Grișin, era urmată de executarea lor. Acum sunt numai pensionați și supraveghiați. Insuși Hrușciov ar fi făcut această observație, că dacă ar fi împușcat jumătate din membrii Cece, ar fi murit în pat ca și Stalin.

Lecția aceasta o știe foarte bine și N.C. Vezi cazul Drăghici, Bârlădeanu, Maurer, Trofin etc.

Divagația nu pare inutilă și străină subiectului, pentru că "Seful" a fost convins că Adrian Păunescu, animator de cenacluri și director de gazetă, atacă "structura de bază", "disciplina de partid", adică limita îngăduită a unei "critici" în socialism.

Că Adrian Păunescu strigă la cenacluri, făcând spume la gură, "trăiască șeful", și pe urmă, imediat, o aduce din condei și strigă "jos minciuna", recoltând aplauze confuze la ambele strigături, în orice caz mult mai frenetice la a doua, mai ales că ochii expresivi ai compasului se rotesc semnificativ și cu luciri viclene, voiește parcă a spune: "vedeți că i-am păcălit?!

Păi unde mergem "tovarăși?" Nu alunecăm pe o pantă periculoasă, dacă într'o imensă sală de spectacole se strigă "jos minciuna" și sala aplaudă în delir?

Si apoi, A.P. a lansat și lăudat pe D-rul Leontopol și medicamentul lui anticancer. D-rul Leontopol a rămas în Occident, după ce se umpluse de bani în România. Ce a făcut cu banii? N-a luat și A.P., ceva? Iată, a vândut trei "Dacia" cu suprapreț, mașini luate cu aprobări de sus. Așa a grăit, cu dreptate sau fără, corul indignaților principali! Ce importanță are că fiecare cenaclu se termina cu "Trei culori" sau "Internaționala", dacă aceasta era cântată mai mult în bătaie de joc și în ritm de rock?

Iși bate joc de noi "Tovarășe Președinte", pentru noi a scris peozia "Analfabeților". A spus-o chiar el, vă rugăm să ne credeți.

Si "bietul" A.P., care expectorase până la satietate laude cu privire la "Epoca Lumină" și la noul Buerebista, care metaforizase în imense corale de hârtie magistralele, blocurile, hidrocentralele, combinatele, ferme și tauri care-și puseseră talentul "în slujba neamului" și a "predestinatului", s'a văzut zvârlit de mafia care apare inevitabil în jurul fiecărui autocrat.

Se spune că ar fi cerut ca și Eugen Barbu, autorizația să emigreze. Unde? Ar fi devenit și ei disidenți? Ce se petrece oare?

Se petrece acea confruntare, **niciodată evitabilă, niciodată târzie, între** adevăr și minciună. Intre impostură și "ceasul adevărului", între toleranță și abuz de putere, între omenie și cruzime, între întunericul fetid al complicităților consimțite și lumina crudă a sincerităților curajoase, cu adevărat.

E un ceas grav pentru omenirea toată. Dar e un ceas cumplit pentru biata noastră țară care trăiește sub zodia unui blestem. □

Suflete cu umbra pe pământ

de Vintilă HORIA

ION PILAT

A fost Ion Pillat poetul român cel mai atașat de idealurile clasice, a cântat cerul mediteranian, coloanele antice și capitelurile, zeii Eladei și ai Romei, idealurile unei lumi care n'a dispărut niciodată din profunzimile sufletești ale omului european. Suntem clasici și romantici în același timp. Ca și Ion Pillat care, pe de o parte, oglindea în poezie pasiunile lui pentru antichitate și, pe de alta, devenea cântărețul lumii depe Argeș. Poetul din gruparea "Gândirii" a putut fi, în același timp, un îndrăgostit de valorile raționale și plastice ale Greciei și ale Romei, și un post-sămănătorist, perfect integrat din punct de vedere al peisajului și al felului creștin de a vedea lumea, în idealul romantic un European deci în sensul cel mai complet al cuvântului.

Dintre marii scriitori dela "Gândirea", cu douăzeci și treizeci de ani mai în vârstă decât mine, Ion Pillat a fost unul din cei mai apropiați, a fost prieten și maestru, mă chema la telefon și mă invita la el, în strada Pia Brătianu, ca să-mi citească ultimul sonet. De multe ori ne invita Duminica la un ceai, împreună cu Ovid Caledoniu și cu Stefan Baciu, de care am fost nedespărțit timp de mai bine de un an, prin 1936 și 1937. Ne mărturisea întotdeauna dragostea lui pentru poezie. Nu-l interesa altceva. Avea ediții splendide ale poeților români și străini, cunoștea ca nimeni altul poezia europeană, vorbea foarte bine mai multe limbi, călătorise prin toată Europa, era un Român-European cu anticipație, capabil să dedice același amor profund templelor grecești, monumentelor Renașterii italiene, malurilor Senei, dar și malurilor Argeșului, peisajului dobrogean, miturilor ortodoxe românești, exprimându-se întotdeauna într'o limbă românească fără cusur. Trebuia să întocmim împreună o "Antologie a poeților Gândirii", pe care Nichifor Crainic a așteptat-o ani ca să o editeze și pe care evenimentele ne-au împiedicat să o ducem la bun sfârșit. Deseori, după vreo conferință la Fundația Dalles sau la Facultatea de Litere din București, mă invita la masă și cinam împreună la "Mircea" sau la "Carul cu bere" și stăteam de vorbă până foarte târziu. Când ieșeam dela restaurant îl însoțeam pe jos până la el, sau ne despărțeam în Calea Dorobanților, colț cu Pia Brătianu, de unde eu luam tramvaiul 5 ca să mă întorc acasă.

Când am plecat la Perugia, în vara lui 1938 - era prima mea călătorie în străinătate - m'am dus la Pillat ca să-l salut și să-mi iau rămas bun. Mi-a vorbit de Italia și mi-a spus: - Bagă de seamă la tot ce vezi, pentrucă Perugia și Toledo sunt cele mai frumoase orașe din Europa.

Doi ani mai târziu, am fost numit atașat de presă la Roma și am avut o lungă și tristă întrevedere cu poetul "Tărmului pierdut". Mi-a spus că timpuri grele se apropie (începuse războiul, de aproape un an) și că România va trece prin momente teribile că el însuși nu va supraviețui războiului. Cuvinte profetice, care îmi săpau goluri de durere în suflet. Mi-a inmânat planul definitiv al operei lui complete, de care mă ruga să mă îngrijesc după moartea lui. Implinise nu de mult cincizeci de ani, însă simțea cum evenimente întunecate se apropiau de țară și de el, așa cum s'a și întâmplat.

Am luat cu mine, la Roma, prețioasa moștenire, pe care nu a trebuit să o folosesc, pentrucă doi ani mai târziu apărea în Editura Fundațiilor Regale prima ediție a operei complete a lui Ion Pillat. Am văzut în acea publicație un fel de eveniment favorabil care contrazicea presimțirile poetului, însă până la urmă tot el a avut dreptate. După invazia comunistă din 1944, Ion Pillat se stingea de inimă rea, surpat de tragedia unei istorii care nu se afla la prima ei ieșire din matcă și nici la primul ei atentat contra esențelor românești.

Totuși l'am mai văzut odată, în împrejurări foarte plăcute. Prin vara lui 1943, o delegație de scriitori români fusese invitată de scriitorii din Slovacia să le viziteze țara. Din ea făceau parte Nichifor Crainic, N.I. Herescu, Ion Pillat, poate că și Oscar Walter Cisek, împreună cu alții de care nu-mi mai aduc aminte. In calitatea mea de atașat de presă, pe atunci la Viena, **am însoțit delegația până la** Bratislava, unde am dat-o **pe mâna serviciilor culturale și de presă din capitala** Slovaciei. Primirea a fost de neuitat, pentrucă Slovacii aveau pentru România o simpatie care se asemăna până la un punct cu simpatia noastră pentru Franța. O țară mai mică, temătoare de invazii și de nedreptăți, aflase în România un aliat fără pretenții, sincer și leal, pentru care își manifesta cu acea ocazie un fel de dragoste dela frate mai mic la frate mai mare. Primirea la Bratislava, cât și în regiunile viticole și muntoase ale uneia din țările cele mai frumoase din Europa, a fost de neuitat pentru scriitorii noștri. In trenul care ne ducea dela Viena la Bratislava am mâncat împreună în vagonul restaurant, la aceeași masă cu Pillat, care, la ceasul cafelei, s'a ridicat și a exclamat: - Trăiască **poezia**, moarte'n prozatori!" Voia să spună, evident, că viața poeziei e viața păcii și a libertății și că viața dominată de proză e aceea a politicienilor, a reprezentanților unei proze cotidiane din care luau ființă durerile fără nume ale oamenilor. Crezul poetului din totdeauna îi aducea pe buze acea exclamație neașteptată, rostită într'un tren german care ne călătorea prin câmpia și colinele danubiene, către un destin apropiat fericit și cunoscut, vizita în Slovacia, și către alt destin, îndepărtat și amenințător, care avea să pună capăt libertății românești și vieții poetului.

In 1947, într'o librărie din Florența, am dat peste un volum intitulat "Liriche scelte" de Ion Pillat, cu o lungă și precisă prefață de Alexandrina Mititelu, pe atunci lectoare de română la Universitatea dela Padova. Foarte bine alese și perfect traduse în italiană, poemele lui Pillat treceau dintr'o dată pe dimensiunea europeană la care poetul totdeauna visase. Aflu în introducere data morții lui Pillat: 17 Aprilie 1945, mai puțin de un an după intrarea în prăpăd. Alături de antologia Alexandrinei Mititelu găsesc în bibliotecă, printre alte volume de Pillat, un mic volum de "Poezii din Baudelaire" traduse cu darul pentru poezie și limbă care l'a însoțit de-a lungul întregii lui vieți. Bănuiesc că cineva mi-a trimis mai demult cartea din țară, pentrucă e un volum dedicat de poet. Sună așa: "Lui Vintilă Horia, prețuitului poet și eseist, în amintirea unei seri închinate poeziei, Ion Pillat, 13 Ianuarie 1938, București." Traducerile sunt atât de poetic transpuse, încât nu se poate vorbi de o trădare a lui Baudelaire, totul fiind curat și autentic trecut într'altă limbă, însă, peste suflul original, dincolo de puterea lui Baudelaire, sună pe românește, fără voie, muzica din poemele lui Ion Pillat, ca în orice bună traducere poetul traducător se manifestă pe același plan cu poetul tradus.

Si lampa pe lungi umbre
sfârșind acum să moară,
Cum in odaie vatra mai
pâlpâia din jar,
De câte ori lumina da un oftat de pară
Acoperea cu sânge un trup
de chihlimbar.

Sau această strofă din "Joc de ape":

La fel și sufletu-ți, ce-l arde
Al voluptății fulger, mi
Se'naltă repede și iar de
Intinse ceruri se lovi.

In volumul său de critică literară, "Portrete lirice" (Editura Cugetarea, București 1936; traducerile din Baudelaire sunt din 1937 și au fost publicate de Torouțiu), se află un capitol despre "Actualitatea lui Baudelaire", "marele poet al sufletului modern european" cum îl numește în rândurile care însoțesc traducerile pomenite mai sus, unde poetul francez e comparat cu Dante și Francois Villon, comparație fericită, care pune în evidență creștinismul tragic care înrudea, pe sub nuanțe sufletești deosebite și pe deasupra anilor, o teribilă vână sumbră, care nu a fost a lui Ion Pillat, însă la care avea un fel de înnăscut acces, înrudit desigur cu destinătatea românească, tot atât de tragic umană ca și exilurile în infern ale celor trei poeți europeni.

Nu pot pune capăt acestor rânduri fără să pomenesc aici pe Dinu Pillat, fiul poetului, critic și romancier, distrus într'o închisoare de cei fără poezie și deci fără omenie, într'un timp în care, prin înlesnirea reprezentativă a poporului român, omenirea întreagă a fost pusă pe cruce. □

CITIȚI ȘI RĂSPÂNDIȚI ACEST ZIAR

NECESITATEA UNEI ENCICLOPEDII ROMÂNEȘTI

Eugen POPESCU

Este un fapt cunoscut de toți că o mulțime de Români, care au harul scrisului și sunt înzestrați cu o aleasă inteligență creatoare, au părăsit teritoriul românesc și s'au răspândit peste tot, făcând să strălucească manifestările și cunoștințele lor în marea masă a locuitorilor pământului unde destinul i-a așezat.

Ei trebue să fie descoperiți, pentrucă sunt comori spirituale românești și realizatori de opere deosebite în domeniile științelor, literaturii, artelor și publicisticii în general, spre a dovedi contribuția românească la cultura occidentală și pentru a demonstra lumii că poporul român, în condiții de libertate, strălucește în beznele ce par a se fi așezat **peste lume.**

Cine să se ocupe de acești creatori de cultură și de valori spirituale? Comunitățile culturale din țară, din care au făcut parte înainte de a emigra în Occident, nu sunt dispuse, sau sunt oprite, să scoată în evidență valorile creatoare ale acestor oameni, și nici să-i prevadă în lucrări de sinteză, pentrucă ei sunt considerați ca niște fugari care au părăsit câmpurile românești de creație, lipsind țara de rodul inteligenței lor.

Este adevărat că cei ce au părăsit țara, au lipsit cultura românească de contribuția lor creatoare, dar au îmbogățit cultura lumii libere cu operele lor și este nevoie ca aceste contribuții ale lor la cultura Occidentului să fie scoase în evidență de forțele responsabile ale exilului, ca niște contribuții ale spiritului românesc de creație, ale inteligenței românești, care strălucesc în prezent pe toate meridianele globului.

Pornind dela aceste realități și nevoi, Academia Româno-Americană de Stiințe și Arte (A.R.A.), cu sediul la Universitatea California din orașul Davis, a decis să editeze o enciclopedie românească a exilului, în care să scoată în evidență contribuția Românilor din exil la cultura Occidentului, începând din decada a V-a a secolului nostru, până în prezent, demonstrând în același timp puterea lor de creație în condiții de libertate, deși sunt rupți vremelnic de țara lor.

Redactori șefi ai enciclopediei sunt profesorii universitari Maria Manoliu-Manea, Aurelio Răuță și Nicolae Timiraș. O serie de persoane au și primit chestionarele Enciclopediei, fiind rugate să le completeze.

Enciclopedia proiectată ce va fi editată în scurtă vreme, nu va fi un dicționar encliclopedic și nici o enciclopedie generală a lumii, în sensul enciclopediilor franceză, engleză, americană. O astfel de enciclopedie depășește posibilitățile exilului românesc. Ceea ce este nevoie de a fi scos în evidență, sunt realizările spirituale ale tuturor personalităților românești de valoare care trăiesc în exil, departe de țara pe care au părăsit-o din motive politice și despre care statul român nu mai pomenește în lucrările de sinteză, ca și când ei nu ar mai aparține poporului român.

Enciclopedia ARA se va ocupa de ei, le va scoate în evidență realizările lor izvorîte dintr'un aluat dacoroman, de mare finețe creatoare. Românii de științe, litere și arte, ziariști, publiciști și editori, vor fi căutați și descoperiți prin toate părțile lumii și li se vor cere contribuțiile lor spre a fi cuprinse în enciclopedia viitoare a exilului românesc.

Vor fi amintiți în enciclopedie și editorii români din exil, care prin sacrificii de timp și bani și însuflețiți de sentimente patriotice, au ajutat și ajută în continuare la răspândirea cărții românești printre mulțimile de cititori ai exilului. Datorită eforturilor lor, au fost înzestrate bibliotecile publice și universitare ale lumii libere cu cărțile românești din exil.

Nu vor fi uitate personalitățile românești din lumea liberă, creatoare de tehnici superioare și de întreprinderi producătoare de bunuri necesare vieții și progresului civilizației umane, cum ar fi inginerul George (Gogu) Constantinescu din Anglia, Henri Coandă, care a trăit peste 50 de ani în Franța, inginerul român Mihai Patrichi din America, inginerul român Nicolae Pora din Canada, etc., etc.

Deosebit de bio-bibliografiile ce vor fi publicate de enciclopedie, va fi nevoie să fie prezentate cele mai importante ziare și reviste românești publicate în exil, începând din deceniul V., arătându-se țara unde au apărut, durata de apariție, natura publicațiilor și conducerea lor. Enciclopedia nu ar fi completă dacă n'ar cuprinde cele mai importante asociații și instituții culturale înființate de Români pe tot globul și realizările lor, la zi.

O parte importantă a enciclopediei va conține studii privind domeniile de contribuții ale Românilor din exil, la cultura și știința Occidentului și realizările lor.

Prevăd că apariția enciclopediei va fi un eveniment de mare valoare și de larg răsunet pentru **diaspora română, și așa va fi.**

Mi se pare firesc pentru un popor mic, ca poporul român, de a-și prețui oamenii săi aleși, de a nu nesocoti pe nimeni dintre ei, chiar dacă au fost învinși de urgia vremii și de a-i aduna într'o carte largă de sinteză, cum ar fi o enciclopedie.

Vor fi menționați, in special, cei din diasporă despre care puterea politică a țării nu mai vorbește. Ei au reprezentat, în istorie, neamul românesc, prin numele și creațiile lor, și au răspândit în lume roadele inteligenței românești, puse în slujba frumosului și adevărului.

Enciclopedia română editată de Academia Româno - Americană de Stiințe și Arte (A.R.A.) va fi o contribuție pozitivă pusă în slujba neamului românesc.

ARA nu are legături cu nici o instituție a regimului politic din România și se întreține prin sacrificiile materiale ale membrilor ei (cotizații și donații). In prezent va fi nevoie de noi sacrificii materiale pentru a edita o lucrare așa de vastă, cum este aceea a enciclopediei române.

Orice idei bune în slujba acestui proiect, ca și adrese de Români de științe, litere, arte, publiciști, pot fi trimise la adresa: A.R.A., - Department of French and Italian, Sproul Hall, University of California, Davis, Ca. 95116, U.S.A.

CRONICI

Literare-Artistice-Culturale din exil și din țară

SOCIETATEA ACADEMICĂ ROMÂNĂ

REVISTA SCRIITORILOR ROMÂNI

22

MÜNCHEN 1985

Printre publicațiile din exil care păstrează cu rigurozitate "Testamentul" lui Văcărescu, "creșterea limbii românești și-a patriei cinstire" este și Revista Scriitorilor Români, care apare la München sub auspiciile Societății Academice Române.

In numărul 22 Vintilă Horia semnează partea a doua, pe care o așteptasem cu nerăbdare de anul trecut, din "Memoriile unui fost Săgetător".

Binomul "creștere"-"cinstire" este cel prin care se menține duhul de viață al unui neam. Limba este mai mult decât vorbire. Paul Tillich o numește locul pe care stăm în universul spiritual pentrucă prin cuvântul prin care prindem lumea noastră și ființa noastră cresc toate creațiile spirituale și cuvântul dă omului puterea de a construi o adevărată lume deasupra acestei lumi ce ni s'a dăruit. "Cel care e puternic în universul spiritual este puternic în puterea cuvântului".

Efectele nocive ale Revoluției Franceze prin dezlănțuirea monștrilor raționali și deificarea lor au fost un pericol și pentru viața culturală a Românilor amenințată în ceea ce era în ea "creștere" și "cinstire". Ceea ce ne-a menținut, cum arată Vintilă Horia, în unitatea de taină a esenței românești, în vremea când instituțiile de educație deveniseră un "sistem de non-cultură" cum numește Nietzsche Universitatea germană, au fost scriitorii și poeții. "Eminescu ne-a menținut departe de eroare. Cultul lui pentru Evul Mediu românesc, pentru Maica Domnului, pentru voevozii și sensurile intime ale goticului românesc, cu tot ceea ce acest cult reprezenta chiar și din punct de vedere al vieții de toate zilele, ne-a păstrat neatinsă legătura cu trecutul făuritor de viitor". pg.33-34.

Pentru ființa umană există un trecut mort și unul viu, sau "făuritor de viitor". De primul omul se eliberează prin acțiuni metanoice. El împinge în trecut ceea ce la un moment dat nu era el, ceva care nu-l caracteriza ca om. In același timp acest katharsis aristotelian dă la iveală, ca un aur lămurit în foc, ceea ce în trecut se ascunde ca undă a prezentului continuu, tot ceea ce a fost și rămâne aspirație, ideal, vocație, pe scurt, omul ca om. "Vreau să spun că toate evenimentele din care suntem edificați, oglindesc în același timp trecutul care le determină și viitorul din care se desghioacă într'un singur fel, în acord perfect cu trecutul. Fiecare eveniment în parte oglindește fără cusur tot ceea ce vom fi, după cum microscopul e o imagine perfectă a universului cel mare." pg.40.

"Jurnalul unui Săgetător" este un "adevărat itinerariu inițiatic". La prima vedere ar părea că sunt niște amintiri din copilărie. Si sunt și nu sunt. Sunt pentrucă au avut loc în copilărie, dar nu sunt pentrucă apar mai degrabă ca niște amintiri din viitor, ca un destin molecular. Prin felul cum sunt scrise ele aduc în literatura noastră un mod nou de exprimare a unei arheologii abisale ale sinelui și curios că prin aceasta "amintirile" lui încep să ni le amintim și noi ca un contact cu propria noastră ființă printr'o cunoaștere introvertită și alta obiectivantă. In felul acesta devin "semne" pe care dacă știm să le citim găsim în ele adânci "semnificații", acea voce a zeilor, parafrazând o cugetare a lui **Octavian** Vuia, pe care o auzim în peștera de pe tărâmul visului. Este acel "ceva deosebit, vreau să spun ceva deosebit de omenesc, ceva făurit ca să fie de folos tuturor oamenilor, un fel de văl protector, tăiat în frumusețe, înțelegere, **poezie, întrepătrundere, armonie**, joc, echilibru rimând cu echilibrul cosmic, bunăvoie în numele unei bunăstări sufletești **din care poate va fi făcută** cândva această ciudată suferință în comuna neînțelegere care e omul și lumea, însă care, din fundul ei de disperare, tinde către ceea ce noi ne-am închipuit și am întruchipat la București între două **războaie, în semn de profeție și** deci de speranță." pg.39-40.

Acest sentiment inițiatic "deosebit de omenesc", revelare a "semnului", este o "creștere" și o "cinstire" a acelor izvoare de taină iradiind dintr'un anumit pământ, un "loc" cu toate implicațiile lui istorice și filosofice. E vorba de acel "om al locului" care este "om la locul lui" pentrucă este destul de puternic prin vocația la care a fost chemat ca "chip" să **răspundă "de a ține locul"** Poetului pe pământ. De o cutremurătoare frumusețe artistică este aluzia simbolică a "colibelor" de pe Tabor ca o presimțire a catastrofei ce a căzut peste țara noastră. "Construcția de colibe a fost, timp de ani în șir, una din ocupațiile noastre predilecte. Era poate un fel de presimțire. Nevoia de a ne ști legați de un pământ pe care aveam să-l pierdem (...). Lucrul în sine mă lovește peste timp, ca o revelație. Construim colibe ca să facem case adânc înfipte într'un pământ pe care aveam să-l părăsim și care încerca și el să ne rețină cum putea mai bine." pg.48.

Ilustrațiile Revistei Scriitorilor Români intocmite de domnișoara Silvia Nagacevschi par mai degrabă niște fotografii luate pe ținuturile magmatice ale subconștientului, vădind talent și inspirație.

Nicolae Caranica nu are nevoie de cuvinte "poetice" pentru a-și înscrie gândul în poezie, pornind uneori, ca sursă de inspirație dela cele mai "nepotrivite" cuvinte, în cazul de față "Trenuri". De obicei titlurile, de unde și găsirea lor extrem de grea, te îndreaptă spre esența poeziei. Uneori ele sunt cel puțin jumătate, dacă nu mai mult, din poezie. Cu totul altfel stă cu cuvintele care au fost "folosite" deja, care s'au încetățenit într'un anumit domeniu aparținând unui anumit tărâm liric. "Tren" a fost folosit mai mult în muzica ușoară: despărțiri lacrimogene, peron, batiste, etc. Pe aceste cuvinte trebue să le cumperi din nou, să le răscumperi sensului tocit, să le dai o altă nuanță și altă putere. Nu mulți s'au gândit la o "**încărcătură**" filosofică a trenurilor. Gabriel Marcel o face în treacăt vorbind despre teoria participării și a lui "avec".

Caranica deschide un univers nou: "Ce plin de trenuri e'ntunericul!" Ne obișnuisem cu întunericul plin de stele sau obscur, un întuneric sufletesc ori unul ultraluminos la mistici. Totuși acesta e alt întuneric. Si trenurile ce aleargă prin Germania, Spania, Norvegia au printre ele "unul din trenuri (care) fuge cu sângele meu" și, de asemenea, "unul din trenuri trece pe inima mea. Si finalul de o mare intensitate picturală sau simfonică: "Umple-ți plămânii de țipete, noapte neagră,/ Noapte cu șerpi de aur".

Sau "Dor arderile...": "Rădeai din mine, eu din tine./ - Așa ne vom pricepe'n rai". "Raiul" aici nu răspunde la întrebarea "unde" ci "în ce ne pricepem", fiind o prelucrare voalată a lui "dar din dar se face raiul". Sau firul poetic tors în râvnire de rouă: "Sora mea umbră,/chip fără față,/ fel ce'mi îngână / veșnic lumina..." (Sine musica), ajungând unde "noima tremură lină..." cerând "dănțuirea mălină": "Vezi? Nezisul e lege:/ ci de'ntrebi lung tu tremuri / o lacrimă s'alege / ce'nchide țări și vremuri." (Floarea răspunde).

Poeziile lui Stefan Baciu, "ultimul averescan", amintesc de niște pietre lustruite de arderi adânci și izvoare tainice, spovedite de toate asperitățile și tot ce este în plus, ca un zbor "într'un simplu desen", uneori "ca un plâns de caval", alteori abia auzit "în șopot de vânt", forma poeziei nefiind numai stihul, ci un cromatic exotic și muzical, straniu și cunoscut în același timp atunci când "un vânt năuc străbate evu-acesta dur".

Spre deosebire de Stefan Baciu, Nicu Sporea aduce o altă lume în poezie. Conturul e al răului inspumat, iar finețea imaginii având călcătură de mireasă. Metaforele se strâng în danț dureros ca o mireasmă amară de iarbă tăiată, limpede și verde, abisal de limpede cu acorduri uneori de revoltă, alteori de suspin ca un picurat de lună din tăcerea unei lumi în care ne-ar fi fost drag să trăim. Ne întâlnim cu Nicu Sporea prea târziu. A trecut la cele veșnice în 1985. Un om de un caracter excepțional a refuzat orice contact publicistic după 1944 cu geambașii de cai și lăieții care ne-au "eliberat" țara. Din cele trei poezii, "Epistolă către Grigore Alexandrescu", "Glossă" și "Imn Creatorului" ne putem face o părere de un autentic poet cu o delicată sensibilitate și dăruire artistică.

Proza scurtă a lui Nicolae Novac, amintind de concizunea lui K. Gibran, formează niște "Mărțișoare" de o gingășie inefabilă, în câteva rânduri reușind să contureze o lume. Nostalgică în "două destine": "In fiecare primăvară, când văd păsările, mi-aduc aminte de rândunelele de sub streașina casei copilăriei și-mi zic: ca ele, o să sfârșesc și eu, într'o țară străină cu cerul sulițat de sgârie-nori... Două destine... ...Două rândunele... Si-un om...

Aceeași melancolie o aduc și "Ghioceii". Uneori lumea celor mici, o floare sau o albină, devin prilej de meditație ca în "Mătănii". La nota elegiacă, precum o lacrimă care vibrează în genele lunii prin timp, ultimul "ghiocel" - "Nădejdea noastră" - cel al Invierii se aprind ca cheie de boltă și noimă tuturor speranțelor noastre.

Mai semnează în acest număr versuri sau proză: Titus Bărbulescu, Sergiu Grossu, Alexandru Mircea, Alexandru Badin, Mihai Niculescu, P.P.Stănescu, J.N. Manzatti, Justin Liuba, Rene Theo, S.G. Theodoru, Titus Barbu, Ion Cicală, D. Paulescu, Florica Bațu, și Dumitru Ichim.

Rubrica "Negru pe alb" - cuprinde contribuții deosebit de interesante de: Hans Bergel, Horst Fassel, Ghislain de Diesbach, Luminița Fassel și Maria Golescu.

Constantin Sporea semnează cuvinte de bun rămas "In memoriam" - generalului Ion Gheorghe, lui Ion V. Emilian și Profesorului Georg Stadtmüller.

Partea redacțională care merită toate felicitările noastre pentru apariția revistei a fost îngrijită de: Ioana Angelescu, Ion Cicală, Constantin Nagacevschi și Constantin Sporea.

Revista are aproape 200 de pagini, costă $15 și se poate comanda dela adresa:

Revista Scriitorilor Români
Fritz-Meyer-Weg 47 1
8000 München 81
West Germany

Dumitru ICHIM

ZILE DE DOLIU NAȚIONAL 7-9 MARTIE 1986

BĂTRÂNII DE ACASA

E îngheț, iar pomii
Nu și-au lepădat plămânii,
Vezi în ei bătrânii, vezi bătrânii.

Ingheață firea'n ei, îngheață toată.
C'au auzit la iarnă ce-i așteaptă,
S'adună groaza'n toți ca niciodată.

Căldura se va da cu țârâita,
Si de pe masă va lipsi și pita.
Se sting, ca lumânarea se topesc...

Privesc adânc și cer resemnare,
La tine, o! Părinte fă-ne Tu chemare,
Si ocrotește-ne micuțele vlăstare.

Vetuța POP

PERSPECTIVE ȘI CONFRUNTĂRI

CONTINUITATEA ROMÂNILOR

(urmare)

ARGUMENTE LINGVISTICE

—Cicerone POGHIRC—

VI. Lipsa de împrumuturi lexicale din limbile popoarelor năvălitoare mai ales germanice, a fost pentru Rösler unul din argumentele importante că Românii s'ar fi aflat la Sudul Dunării în perioada năvălirilor. Argumentul este fals, pentrucă o bună parte a acestor populații au ajuns și în Sudul Dunării, și în primul rând cele germanice (episcopul got Vulfila a predicat în gotică și latină în Sud unde a și tradus Biblia): oricum, deci, ar fi trebuit să împrumutăm cuvinte, chiar și dacă ne aflam acolo. Dovada existenței unor germanisme vechi a fost făcută mai întâi de B.P.Hasdeu, apoi de S. Mândrescu, dar mai ales de C. Diculescu, care a adunat aproape 300 de cuvinte, toponime și nume de persoane, după el din limba Gepizilor, populația germanică care a stăruit cel mai mult în Dacia. Numărul mult prea exagerat a făcut pe unii lingviști români sceptici asupra întregului, dar germaniști de mare renume ca R. Loewe și E. Gamillscheg (în egală măsură și romanist, susținător al continuității) au acceptat mai multe zeci de etimologii germanice. Noi argumente în această privință a adus în ultimul timp prof. V. Stefănescu-Drăgănești (v. Cuvântul românesc, Sept. - Oct. 1985).

In ce privește alte populații migratoare, **unele au fost doar în treacăt prin țara** noastră (câteva au trecut prin Nord, prin pasul Prislop, și s'au așezat direct în pusta Panoniei). In plus, important a fost tipul de relații stabilit: în majoritatea cazurilor, năvălitorii se instalau separat, în regiuni de câmpie, mulțumindu-se doar să ia tribut dela localnici. Astfel Slavii din câmpia Dunării, așezați pe Ialomița și Dâmbovița (nume slave) au evitat la început regiunea de păduri și dealuri de pe Argeș Vedea și Olt nume dacice pe care ei au numit-o Vlașca (țara Vlahilor) și codrul Vlăsiei, ceea ce constituie un puternic argument că Românii se aflau acolo la venirea Slavilor, care au trecut Dunărea în 602. Tot așa Cumanii care, este știut, au trăit câteva secole lângă Români, cu care au și fost aliați în unele lupte, ne-au lăsat probabil numele de ape terminate în -ui (Călmățui, Covurlui, Vaslui), o serie de toponime (Comana, Comani), dar aproape nici un cuvânt comun (singurele sigure fiind cioban și odaie), deși conviețuirea lor cu noi e certă. Tot astfel, din cauza izolării lor în burguri, Sașii din Ardeal au influențat cu greu și abia târziu limba română.

VII. Cuvintele slave ar fi, după Rösler ș.a., o dovadă că ne-am fi format în Sudul Dunării. Argumentul este de vădită rea credință, căci pentru a ajunge acolo Slavii au trecut pe teritoriul românesc, cum se vede din toponimia veche slavă numai cea care nu se regăsește printre cuvintele de origină slavă ale limbii române, din care Românii înșiși au făcut toponime ca Lunca, Poiana etc.) O altă serie sunt toponime românești traduse în slavona documentelor oficiale, ca Bistra, care la izvor se mai cheamă încă Repedele etc. Cuvintele slave din română provin (cu excepția slavonismelor bisericești și a unor împrumuturi recente) dela populații slave asimilate abia în s.XI-XII pe teritoriul nostru.

Cât privește afirmația că Românii ar fi luat ortodoxia în Sudul Dunării (dela Bulgari), se uită că ei n'au fost creștinați, ca alte popoare, ci s'au născut creștini, iar creștinismul lor e anterior tuturor schismelor și de esență latină, cum dovedesc toți termenii de bază: Dumnezeu, cruce, credință, botez, înger, creștin, rugăciune etc. O dovadă că acest vocabular a fost primit în Dacia și nu în Sud este faptul că el e foarte diferit de vocabularul creștin de origine latină din albaneză: albaneza are pentru 'biserică' qishë (ecclesia), pentru 'credință' fe (fides) pentru 'suflet' **shpirt** (spiritus), pentru 'blestema' mallkoj (maledicere), 'Sânta Scriptură' ungjill (Evangelium, împrumutat abia mai târziu în română), etc.

VIII. Cuvintele comune românei cu albaneza au fost folosite de asemenea ca un argument pentru originea ei sudică. Se trece sub tăcere în acest caz faptul că acestea nu sunt împrumuturi din albaneză (cum dovedesc clar perechi ca alb. pëllg: rom. bâlc; avull: abur; ragall: argea etc.) In plus, pe lângă cele 80 de cuvinte comune cu albaneza, româna mai posedă din substrat încă vreo 150, care nu au corespondente albaneze (burtă, doină, dâmb, etc). Cuvintele corespondente se explică perfect prin fondul comun indoeuropean din ilíră (din care provine albaneza), și daco-moesiană (substratul limbii române), care e diferită atât de ilíră, cât și de traca de sud, cum a intuit Hasdeu, și a demonstrat savantul bulgar Vl. Georgiev, și eu însumi în mai multe rânduri.

IX. Absența toponimiei dacice în românește ar fi după roeslerieni un argument despre originea sud-dunăreană a Românilor. Dispariția numelor de orașe (singurele atestate în texte) este perfect explicabilă prin distrugerea vieții urbane de către năvălirile de mai bine de 1000 de ani. Viața orășenească a fost refăcută abia mai târziu, când lucrurile s'au mai liniștit, cum dovedește slavonismul 'târg', originar locul unde se făceau schimburi comerciale, și abia apoi așezările de tip urban, precum și maghiarismul 'oraș' (de origine latină fiind doar 'cetate' - mai întâi comunitatea cetățenilor, civitas, apoi locul întărit). Chiar așezările sătești au fost adesea silite să-și schimbe locul în fața năvălitorilor. De altfel și la Sudul Dunării, unde nu a trecut tăvălugul năvălirilor, numărul numelor de localități de origine antică păstrate este foarte redus. In realitate pe teritoriul României numele antice nu sunt cu totul absente: am adunat în 'Istoria limbii române'', vol. II, 1969, cca. o duzină: Abrud, Băroi, Bârzava, Galt, Oltina, Sălduș, etc. Unele din ele sunt specific românești, cum ar fi Băroi (din anticul Beroe, în Dobrogea), cu e devenit ă, ca în latină verus>văr, în timp ce în teritoriul bulgăresc corespondentul este Borui, iar în Grecia Verria. Ceea ce s'a menținut însă mai ales a fost numele acelor realități care nu se dărâmă și nu se mută: din cca. 40 de nume de ape atestate în Dacia, mai mult de jumătate s'au păstrat în românește: mai întâi Dunărea (Donaris), nume care nu există decât la Români; apoi Nistru, Prut, Siret, Buzău, Argeș, Vedea, Olt, Jiu, Cerna, Bârzava, **Bega, Timiș, Mureș, Ibru, Someș, Criș ș.a. In fapt, toate apele mari ale României,** cu excepția Ialomiței, Dâmboviței, Prahovei, Târnavei și Bistriței (slave) și al Moldovei (germanic). Alături de cuvintele românești de substrat care nu se găsesc în albaneză, hidronimele sunt unul din argumentele categorice ale continuității Românilor.

Un intermediar pretins slav pentru aceste denumiri este de neconceput pentru simplul fapt că dacă Dacoromanii ar fi părăsit toți Dacia în 275, Slavii la 600 (și cu atât mai mult Ungurii în s.XI-XII) nu ar fi avut dela cine le lua pentru a le transmite apoi...tot celor dela care le-au primit care-nu se știe când, cum și de ce - s'au întors exact de unde au plecat. Pretinsul intermediar slav a fost presupus chiar de mari filologi români, ca O. Densușianu și A. Philippide din exces de corectitudine profesională din cauza unui singur fenomen fonetic pe care nu-l puteau explica: a devenit o doar în patru dintre cele 25 de hidronime dacice (Marisia>Mureș, Samus>Someș, Alutus>Olt și Latron>Lotru). Or V. Pârvan și alții observaseră mai de mult oscilații dacice ca Patavissa/Potaissa, Paralissensis/Porolissum, pe care Vl. Georgiev le-a explicat ca fenomene ale daco-moesienei târzii. La Congresul internațional de tracologie din 1984, la Rotterdam, am arătat că există cca. 30 de asemenea exemple în daco-moesiană, și că toate se petrec, ca și în hidronimele românești, în preajma unei labiale (m,b,p) sau lichide (l,r). Fenomenul nu poate fi explicat prin slavă, căci în plin teritoriu bulgăresc există fluviul Marița, cu a neschimbat, ca și în cazul lui Alt, afluent al Donului mijlociu. Intermediarul maghiar, folosit de unii pentru a explica pe Olt (care nu poate fi slav, pentrucă ar fi trebuit să devină Lot, ca Almus>bulg. Lom), este infirmat de evoluția Altinum>Oltina în Dobrogea, unde orice influență maghiară este exclusă. Am arătat de asemenea că fenomenul se întâlnește atât în cuvinte de substrat (riborasta>brusture, șopârlă: alb.shapi, etc.) cât și latine moștenite (baptizo>boteza, fames>foame, palumbus>porumb, ambulare>umbla) precum și ca fenomen recent (1. familia>femeie/fomeie, mărar>morar, etc.). Cu aceasta, orice argument împotriva păstrării numelor dacice de ape neîntrerupt la Români a dispărut.

X. Câteva cuvinte doar despre problema locului de formare a limbii române. Roeslerienii au fost unanimi în a-l plasa în Sudul Dunării, dar nu s'au înțeles niciodată asupra regiunii: după unii ar fi vorba de munții Balcani, sau chiar Apenini, după alții de regiunea dintre Balcani și Dunăre, după Miklosich Illyricum, iar dela G. Weigand încoace este preferat triunghiul Sofia-Niș Skopje, pentrucă acolo s'ar fi putut întâlni Românii cu Albanezii, ca să le dea cuvintele de substrat. Mai întâi că, așa cum a remarcat lingvistul bulgar D. Decev, este inexplicabil de ce pe un teritoriu atât de restrâns, din aceeași bază etnico-lingvistică (romană și iliro-tracă), s'ar fi format două limbi și două popoare, și nu unul singur. In al doilea rând, pe teritoriul respectiv nu există nici un fel de toponime majore de structură veche românească, și care să dovedească prezența Românilor acolo. Dacă acesta ar fi teritoriul de formare al românei, româna ar trebui să aibă ca cel mai vechi strat cuvinte slave de sud-vest (de factură macedo-sârbească), în timp ce slavismele cele mai vechi ale ei merg cu bulgara de est, regiune în care nici măcar roeslerienii nu ne-au plasat vreodată. Cât privește elementele comune cu albaneza, așa cum am arătat în câteva lucrări recente, deosebirile depășesc cu mult asemănările: 80 de cuvinte de substrat comune, față de cel puțin alte 150 absente în albaneză; abia vreo 40 de latinisme comune numai albanezei cu româna, în timp ce cuvintele albaneze de origine latină cunosc cca. 270 de corespondențe cu limbile romanice de vest, dar care lipsesc din română; nepotrivire totală în cazul împrumuturilor vechi grecești (cu excepția celor venite prin latină). Toate elementele comune (dintre care unele cu o evoluție foarte deosebită, ca lat. axungia: r.osânză: a. ushuj; baptizare: boteza: a. pagezoj; damnum: daună: a. dâm, etc.(se explică suficient prin elementele comune din baza etnico-lingvistică a celor două popoare, fără să fie nevoie să le înghesuim pe un ridicol teritoriu comun, așa cum nu e nevoie să-i aducem pe Spanioli în Balcani spre a explica structura lor latină ori pe Finlandezi în România pentru a înțelege de ce au unele cuvinte slave comune cu ale noastre.

Cei care ne trimiteau în Sudul Dunării n'au fost niciodată de acord nici în privința epocii în care ne-am întors: după unii s.VI-VII (împotriva puhoiului slav, care se scurgea spre Sud!) după alții IX-X, pentruca alții, mai generoși, să ne aducă în Dacia abia după s. XIII, fără să poată aduce nici un document care să ateste acest exod contrar.

De altfel, dacă roeslerienii ne trimit în Sud, savanții slavi ne contestă prezența acolo, așa că nu ne mai rămâne decât să fi căzut din cer, sau să fi apărut ca generație spontanee, fără strămoși.

Nu trebue să se uite că înainte de venirea Slavilor nu existau la Nord de Balcani decât daco-moesieni romanizați (viitorii Aromâni și Dacoromâni) și Iliri scăpați de romanizare (Albanezii). Slavii care s'au așezat în Sudul Dunării i-au separat pe Dacoromâni atât de Albanezi, cât și de Macedoromâni. Limba română s'a format pe un teritoriu larg, atât la Nord cât și la Sud de Dunăre, cu deosebiri dialectale între aromână și dacoromână care încep încă din substrat și din latina balcanică: cuvinte de substrat absente în aromână, cuvinte latine existente numai în unul din cele două dialecte, grecisme vechi sud-dunărene absente la Nord, fenomene fonetice importante (lat. quinque>dr. cinci, ar. ținți etc.) Acest lucru a fost demonstrat cu argumente istorice și lingvistice de savanții români, dar și de numeroși și prestigioși savanți străini, dela C. Jireček, de exemplu, (care nu s'a lăsat contaminat nici de roeslerianism și nici de panslavism), până la K. Jaberg, E. Gamillscheg, G. Reichenkron, C. Tagliavini, Alf Lombard, D. Decev, J. Demel, D. Garašanin și atâția alții. Ceea ce nu a împiedicat recent pe un cercetător european care semnează cu un pseudonim, André du Nay să publice o carte în engleză, (The early history of the Romanian language, 1977) într'o cunoscută colecție din America (dar al cărei editor e un cunoscut adversar maghiar al continuității), în care, cu un ton de aparentă obiectivitate, dar cu o bibliografie ultraînvechită, ignorând cu superioritate cercetările recente, române sau străine, reia argumentele răsuflate ale roeslerianismului.

Pentru cei cu idei preconcepute nu există, însă argumente.

Disputa pe tema continuității noastre va mai dura, probabil, cât vor mai fi încă deosebiri de naționalitate, și mai ales de interese. Pentru noi Românii, atestați din antichitate și majoritari peste tot în vechea Dacie, ea nu e decât o chestiune științifică, pe care trebue să o privim cu calm și obiectivitate, căci oricum drepturile noastre sunt prevalente. Argumente trebue să aducă cei care vor să dovedească contrariul evidenței, or aceste argumente ale lor au căzut unul câte unul, fiind **dovedite ca false atât de Români, cât și de** numeroși savanți străini.

Cât privește problema drepturilor la libertate ale celor pe care Dumnezeu (sau capriciul istoriei) i-a adus să trăiască împreună ea nu are nimic de a face nici cu continuitatea, nici cu apartenența - indiscutabilă - a Transilvaniei la România, ci doar cu natura regimului - barbar și tiranic, ori civilizat și liberal - care a dominat sau va mai domina prin aceste părți de lume. □

RUGĂM SĂ FIE TRIMISE ASOCIAȚIEI "HYPERION" EVENTUALELE SUGESTII ȘI COMENTARII REFERITOARE LA ACEASTĂ PAGINĂ. DORIM SĂ POATĂ DEVENI PRILEJUL UNEI CÂT DE LARGI DISCUȚII. NICIDECUM POLEMICĂ, ÎN CIUDA PASIUNILOR VREMII.CÂT MAI APROPIATĂ DE IDEALUL FORMULAT DE SPIONOZA: NON RIDERE, NON LUGERE, NEQUE DETESTARI SED INTELLIGERE.

HYPERION

Centrul de promovare a cărţii româneşti

SCRIITORUL MIRCEA ELIADE

—Ion NEGOIŢESCU—

Recenziile ultra competente, notele de lectură scăpărătoare de inteligenţă, micile eseuri de o cerebralitate ardentă din volumul Insula lui Euthanasius (apărut în 1943 şi cuprinzînd texte datate cu începere încă din 1931) sunt reprezentative pentru mentalitatea intelectuală şi aspiraţiile spirituale ale **generaţiei** autorului: generaţiei anilor 30. Atât de europeni se simţeau acei tineri cărturari, încât îşi permiteau, pe urmele ştiinţelor noi, să considere mai exact şi mai eficace, chiar din punctul de vedere al continentului nostru, gândirea vechei Asii; şi atât de febril aparţineau ei secolului al 20-lea, încât se puteau întoarce, mai luminaţi de aceleaşi noi ştiinţe, la filosofia evului mediu. Desigur, Mircea Eliade se manifesta doar ca unul dintre cei cu har mare dar scrieirile lui numeroase s'au bucurat de extraordinar răsunet în sânul generaţiei căreia el îi devenea astfel port-drapel.

Din acea perspectivă înnoitoare, deosebit de interesant ne apare azi eseul asupra Folclorului ca instrument de cunoaştere, deoarece comportă anumite indicaţii teoretice privind opera literară a lui Eliade. Ideea că superstiţiile, eresurile, credinţele populare sunt documentele unui trecut imemorial de fapte autentice, asigură literaturii fantastice o demnitate socială remarcabilă. Prin introducerea, fie şi numai teoretică acum, a irealului în real, se restaurează un real degradat şi sărăcit. Substratul ei ocult desăvârşeşte realitatea, precum umbra completează obiectele, iar imaginarul capătă o garanţie în plus.

In trunchiul ei principal, format de romanele Intoarcerea din rai (1934), Huliganii (1935), Noaptea de Sânziene (1971), povestirea Pe strada Mântuleasa...(1967) şi drama Iphigenia (1951), opera beletristică a lui Mircea Eliade este, iarăşi, foarte reprezentativă, în măsura în care oglindeşte cu fidelitate, pe lângă frământările de idei, avatarurile istorice ale generaţiei sale în chiar conştiinţa ei de generaţie. Titlurile mai sus înşirate nu contribuie la o frescă socială, ce nici nu a stat vreodată în intenţia autorului, după cum romane ca Les faux-monnayeurs, Point Counter Point sau chiar extrem politizatul ciclu romanesc Les chemins de la liberté nu tind la frescă ci la relevarea existenţială a unor probleme de ordin oricât de general. De unde şi caracterul demonstrativ pe care atari lucrări l-au preluat dela modelul lor dens ca un simbol şi frapant ca o caricatură: Posedaţii lui Dostoievski.

Primele două romane ideologice ale lui Mircea Eliade alcătuiesc o unitate, datorită intervalului de timp comun pe care îl cuprind şi unor personaje comune care evoluează dintr' unul în celălalt; al treilea, ce sare peste un deceniu, surprinde aceeaşi generaţie de intelectuali români prin alte figuri şi în altă etapă a sa, iar povestirea Pe strada Mântuleasa... a depăşit încă un deceniu din evoluţia aceleeaşi lumi. In Intoarcerea din rai, evenimentul social semnificativ este agitaţia armată a comuniştilor, prilejuită de o grevă muncitorească în Huliganii, formarea concepţiei mişcărilor de dreapta; în Noaptea de Sânziene, războiul, antecedentele şi consecinţele lui; cu lucrarea următoare ne aflăm în plină epocă stalinistă românească, pe când drama Iphigenia transfigurează prin ideea sacrificiului feciorelnic al vieţii huliganismul atât de caracteristic generaţiei lui Eliade, obsedată de valoarea existenţială a morţii.

E de notat însă că, deşi zămislite pe un fond social bine determinat, corespunzător unor realităţi istoric omologate, aceste opere sunt integral apolitice. Ele nu dau seamă de concretul partizan atât de pregnant pe plan naţional şi internaţional în acele vremuri; nici un personaj eliadesc nu se angajează de dragul modulului de organizare şi ideologiei acestuia, într'un partid politic (comunistul care, în Intoarcerea din rai, ajunge pe baricadă, declară a nu fi interesat de revendicările muncitorilor, cu fanatismul lor "obtuz" şi nici de "mitologia" lor marxistă, atracţie exercitând asupră-i doar posibilitatea iniţiativei directe, şansa ce i se oferă de a trece la faptă pe cont propriu). In intelectualismul său exclusiv, Mircea Eliade probează, cu privire la realitatea partidelor, o indiferenţă auctorială de estet fanatic. Cu ajutorul procedeului de mise en abyme, conştient invocat fără îndoială după lectura lui André Gide şi Aldous Huxley, a căror metodă romanescă el a împământenit-o în literatura noastră, cu norocoasă îndrăzneală şi pricepere, încă la începutul deceniului trei, Eliade îşi defineşte, prin glasul unui persoanaj din Huliganii, estetismul funciar si programatic: "Am început să compun o simfonie. Nu te speria, nu am scris nici o frază din ea, dar am început-o magnific în cap. Incerc un lucru cu desăvârşire nou: "Ereticii". Erezia ca normă, ai traduce tu - şi ai face inevitabilele legături cu viciul, cu Gide, cu Dostoievski etc. Nimic din toate acestea. O simfonie a "Ereticilor", aşa cum există una a păstorilor, a iubirii, a tristeţii, a eroilor. Există eretici, după cum există oameni blonzi sau miopi. Să arăt organicitatea universului lor. Eretici iubind, eretici trişti, eretici murind. Este o logică nouă, care mă ispiteşte şi mă încântă. In fond (pregăteşte-te să citeşti o prostie, dar o prostie care mi-e scumpă) nu există altceva pe lume în afară de omul liber şi de muzică. Restul nu mă interesează; nici ştiinţa, nici adevărul, nici Dumnezeu, nici dragostea, nici societatea". Ereticul fiind "omul care îşi face de cap" - de fapt junele intelectual năpădit de euforia libertăţii: "am vrut să fim liberi - zice un alt personaj în Intoarcerea din rai -, am izbutit să **avem cea mai depravată libertate care a existat cândva în ţara româneaacă".** Inţelegându-se însă prin aceasta un răsfăţ al libertăţii, producător nu numai de excese dar şi de fervori spirituale. Fiindcă tinerii romanelor lui Eliade, care profită din plin şi chiar cu afectată saturaţie de pe urma spiritului universal ce li se deschide fără limită, practică sinuciderea drept concluzie a meditaţiei şi discuţiilor lor asupra morţii. Moartea extatică, trăită în numele eternităţii, ca o victorie asupra "maceraţiilor" vieţii, ca o supremă opţiune, căci dacă vieţii pe care o primeşti nu poţi să-i fii decât sclav, moartea, de care singur dispui, te eliberează de ea.

De-a-lungul romanului Huliganii, nihilismul aici implicit se dezvoltă pe de o parte printr'un misoginism de natură metafizică, iar pe de altă parte prin transpunerea concepţiei existenţiale a morţii în plan colectiv: din incomparabilă, exaltarea devine "uniformă", după modelul cruciaţilor dioniziac îmbătaţi de chemarea morţii. In disputele şi contradicţiile lor, care situează pe unii de partea totalitarismului "iluminat", în vreme ce alţii îşi flutură individualismul delirant, tinerii huligani, marcaţi de o răceală morală neobişnuită, fascinaţi de propriul lor anarhism, pe care şi-l cultivă extravagant şi elitar, şi pe care şi-l revendică dela profesorul Nae Ionescu, se reduc totuşi la un singur tip uman, un fel de Stavroghin balcanic (mai puţin demoniac şi deci mai frivol), care susţine insidios: "Nu mă las şantajat nici de milă, nici de prieteni, nici de morală, nici de cuvântul dat" şi care, parcă privindu-se în oglindă, aude răspunzându-i glasul preopinentului său: "Este ceva negativ în tine, ceva diabolic, adică de ratat".

Elementele abstracte nu prejudiciază epica lui Mircea Eliade, care, prin implicarea de acţiuni erotice experimentale sau obsesive în ţesătura ideologică, se structurează ca o masivă şi complicată armonie de disonanţe.

Dacă în Noaptea de Sânziene caracterul dilematic al romanelor anterioare se păstrează, problema însăşi depăşeşte de fapt acum acea generaţie grav confruntată în fine cu istoria, căreia încearcă în zadar să i se sustragă, atât principial cât şi uman. Din întrebarea pusă de un personaj al acestui epos: "Crezi că tot ce se întâmplă în Timp şi în Istorie nu e decât o imensă iluzie cosmică, creaţia absurdă a unui Demiurg căruia puţin îi pasă de credinţele, de pasiunile şi suferinţele noastre?..." se vede limpede **cum problema generală s'a** deplasat nu altminteri decât cea individuală: "Am fost trăit de evenimente, am fost purtat de o viaţă care nu era a mea" constată acelaşi personaj, setos de quietudine şi plenitudine anistorică şi paradiziacă. Iată de ce intervine aici factorul incertitudinii ontologice, menit să oculteze realitatea istoriei, şi pe care scriitorul l-a preluat din vastul arsenal al literaturii fantastice proprii. In Noaptea de Sânziene, motivul dublului nu este unicul, contactul dintre datele ce ţin de literatura poliţistă şi cele ce aparţin literaturii fantastice declasând vederi neaşteptate. Mai sesizantă fiind această practică în povestirea Pe strada Mântuleasa..., unde cadrul politic al unei naraţiuni cu motive de basm ne invită să o considerăm drept cifrul afacerii dubioase care, desprinsă din cadru, îşi pierde convenţionalitatea alegorică şi devine fapt ontologic neliniştitor.

Atât de statornic în atitudinea sa fundamental estetică (ceea ce explică şi lipsa trăirilor religioase la personajele lui mai degrabă magic inspirate), proza lui Eliade e refractară însă virtuţilor stilistice, magiei cuvântului. El nu cunoaşte poezia termenilor, dar cultivă muzica conceptelor. Aspiră, teoretic, la concidentia oppositorum, dar se menţine, practic, în zona paradoxurilor discordante ale vieţii. □

Pagini de jurnal:

PE URMELE PĂRINTELUI CALCIU ÎN ELVEȚIA

—Constantin MAREȘ—

DUMINICĂ 26 IANUARIE 1986: PĂRINTELE GHEORGHE CALCIU-DUMITREASA LA BADEN, ELVEȚIA

Bisericuța din Kapellerhof, în orășelul Baden din apropiere de Zürich, unde oficiază Părintele Gheorghe Ursache, este plină de credincioși veniți să ia parte la o slujbă de Duminică, dar care prezintă o însemnătate deosebită. In această zi, serviciul religios este oficiat împreună cu Părintele Gheorghe Calciu-Dumitreasa, care ține în Elveția un ciclu de 17 conferițe, venind din Austria unde a ținut în principalele orașe un număr de 11 conferințe, din care 2 în Viena.

După slujba săvârșită cu o solemnitate rară, Părintele Calciu s'a adresat credincioșilor prezenți. Legându-și gândurile de însemnătatea Unirii, a unirii bisericilor ortodoxe din exilul românesc, a unirii Românilor pribegi, a relatat câte ceva din ce a îndurat în temnițele prin care a fost purtat și din care a ieșit viu și sănătos, prin voința lui Dumnezeu, exprimată prin solidaritatea umană și creștină, prin păstrarea neștirbită a credinței, care l-a ajutat să se ridice peste suferințele îndurate, depășindu-le și supraviețuindu-le. Intr'un fel direct, dela inimă, cu o modestie ce îmbracă forma și având fondul umilinței creștine, au fost relatate fapte și acte al căror sens și finalitate îl constituie biruința spiritului asupra materiei.

In final, Părintele Ursache a vorbit despre Ziua Unirii și întreaga asistență în frunte cu preoții, a intonat Hora Unirii.

LUNI 27 ȘI MARȚI 28 IANUARIE 1986: ZÜRICH

Am avut prilejul să stăm mai îndeaproape de vorbă cu Părintele Calciu și Preoteasa Adriana Calciu-Dumitreasa, care în timpul întemnițării soțului a suferit întreaga prigoană a securității din România. Am asistat la convorbiri pe care Preotul Calciu le-a purtat cu reprezentanți ai organizației Christian Solidarity International (CSI) cu sediul în Elveția și care a organizat ciclul de conferințe pe care Părintele Calciu le ține în această țară.

Deosebit de interesat de situația religioasă și politică din România s'a arătat Algis Klimaitis, care provine dintr'o familie de Lituanieni ce și-au părăsit țara în fața Armatei Roșii. Tuturor întrebărilor li s'au dat răspunsurile cuvenite și astfel redactate încât să se adreseze unor reprezentanți occidentali potrivit mentalității lor. Unii din cei ce puneau întrebări luau cunoștință pentru prima dată de ceea ce se petrece în România, pe plan politic și religios, fapte ce dacă ar fi fost relatate, poate de altcineva, ar fi părut incredibile.

Părintele Calciu a ținut să accentueze că atât criza economică cât și teroarea politică din România depășesc cu mult pe cele din Polonia, iar intoleranța autorităților dela București și obediența față de acestea a Patriarhiei din țară, sunt ceea ce asigură propagarea ateismului, prigonirea preoților și călugărilor, dărâmarea de biserici.

La întrebarea despre restrângerea drepturilor minorității maghiare din România, Părintele Calciu a ținut să precizeze că întregii populații i-au fost răpite drepturile. Restrângerea numărului publicațiilor în limba maghiară s'a făcut în cadrul crizei economice generată de absurdul și nepriceperea guvernanților, și care a avut printre alte efecte reducerea numărului și tirajelor tuturor publicațiilor. Este știut că în Ungaria vecină locuitorii se bucură de mult mai multe drepturi decât în țara condusă de Ceaușescu, unde Ungurii cunosc aceleași răpiri de drepturi ca și Românii.

S'au pus întrebări referitoare la modul în care reacționează clerul și populația la presiunea securității. In răspunsurile sale, Părintele Calciu a ținut să arate că trebue făcută o netă deosebire între conducerea Bisericii și preoți care slujesc cu credință. Există o literatură religioasă care circulă clandestin, astfel au fost multiplicate predicile sale către tineri și manifestul "Incetați cu persecuția", poeziile și scrisorile lui Traian Dorz, conducătorul mișcării populare ortodoxe "Oastea Domnului," sau imprimate pe bandă de casetofon emisiunile religioase ale postului de radio Europa Liberă. Există și cazuri de manifestări curajoase deschise, cum sunt cele ale lui Ion Brătianu, care a adresat memorii conducerii dela București și care au fost reluate de posturi de radio și publicații din Occident.

Pentru cei care au asistat la răspunsurile date de Preotul Calciu, acestea au constituit un prilej de a afla, sau după caz, de a-și completa informațiile privind starea de lucruri din România.

MIERCURI 29 IANUARIE 1986: ZÜRICH

In seara acestei zile, în fața unui public elvețian căruia i s'au adăugat și Români, umplând până la refuz sala de conferințe a parohiei (evanghelice) Hottingen din Zurich, pastorul bisericii l-a prezentat asistenței pe Părintele Gheorghe Calciu-Dumitreasa. A vorbit apoi din partea lui Christian Solidarity International, Beato Kaufmann, arătând că scopurile acestei organizații sunt atragerea atenției opiniei publice asupra persecuțiilor la care sunt supuși creștinii în diverse părți ale lumii, acțiuni de protest împotriva acestor persecuții și de ajutorare a celor persecutați și a familiilor lor, după care Părintele Calciu a început conferința sa intitualtă "Suferința umană și Providența divină", rostită în limba franceză și tradusă în germană de Beato Kaufmann.

Păr. Gheorghe Calciu-Dumitreasa

Cu jumătate de an în urmă, a spus vorbitorul, era împreună cu familia sa, un prizonier al regimului comunist din România, iar cu doi ani în urmă, deținut în închisoare de același regim și toate acestea pentru singura vină de a fi propovăduit cuvântul lui Iisus. Cei care îl întemnițaseră aveau toată forța, forța materială însă, iar Preotului Calciu îi rămăsese forța spirituală, credința și Dumnezeu, prin aceasta el avea tot, iar temnicerii neavându-l pe Domnul, nu aveau nimic.

Faptul că acum se află liber în lumea liberă, este pentrucă Dumnezeu a vrut astfel. Poate că dacă ar fi rămas în România și ar fi plătit cu viața lupta sa, sacrificiul ar fi fost mai eficace, dar Dumnezeu a decis altfel, și în această situație înțelege să-și îndeplinească misiunea ce i-a fost încredințată.

In anul 1980 a fost supus timp de 100 de zile unui regim de exterminare, dar de fiecare dată când moartea i se părea aproape, simțea cum operează o adevărată reînviere. In toate zilele de sărbătoare, în tot timpul detenției, nu a încetat de a săvârși Sfânta Liturghie, motiv pentru care era mereu lovit și insultat. Intr'o zi însă, când a cerut celui mai crud dintre gardieni, o fărâmă de pâine pentru a săvârși slujba ortodoxă, acesta a fost atât de impresionat, încât nu numai că i-a adus-o, dar de atunci a încetat de a-l mai prigoni, în orice chip.

Părintele Calciu a arătat asistenței toate suferințele la care sunt supuși cei deținuți în închisorile politice din România, persecuții cărora le cad victime cei care predică evanghelia cu prea mult zel, cei care introduc biblii în țară sau cei care polarizează în jurul lor prea mulți credincioși.

Un apel fierbinte a fost adresat ca să se înalțe rugăciuni pentru Preotul ortodox Stefan Gavrilă, arestat în repetate rânduri, caterisit pentru prea multă credință și care duce în prezent o viață de lipsuri și este continuu terorizat, împreună cu soția și cei opt copii ai lor.

Ceea ce l-a mirat a fost faptul că înaintea ultimei sale arestări, în biserici erau văzuți puțini tineri, dar la eliberarea sa a găsit mult tineret român care asista la slujbă. Intr'o țară în care materialismul și ateismul nu poate oferi nimic, credința creștină deschide celor tineri porți și lumi nebănuite.

Puțin înainte de a pleca din România, a primit din partea unui grup de profesori o scrisoare prin care îi cereau ca în lumea în care pleacă, să poarte mesajul creștinilor din România al Românilor obidiți.

In ultima parte a conferinței, Preotul Calciu a istorisit o veche legendă românească, pe care într'un moment de grea cumpănă, i-a povestit-o sora sa, o simplă țărancă româncă: odată cu lumea, Dumnezeu a creeat și grijile, fără de care viața ar fi fost prea fericită și oamenii ar fi uitat de Dumnezeu. Pentru a avea mâinile libere, Domnul a pus grija pe o piatră, și pe loc, piatra s'a sfărâmat. A pus grija pe un pom, și pomul s'a uscat. A pus grija pe umerii omului, și omul a purtat-o. Această grijă, Părintele Calciu a purtat-o, și învingând frica pe care a încercat-o, i-a fost dat să treacă prin toate și peste toate pentru a putea spune în prezent Cuvântul și Adevărul. □

Biserica lui Hristos este strădanie continuă spre unire, spre supunerea față de capul ei care este Hristos. Mădularele ei sunt multe și diferite, și de mai multă cinste și de mai puțină, dar toate conlucrează armonios, căci duhul lui Dumnezeu sălășluiește în ea. Dacă armonia încetează, se instalează discordia, iar discordia este o boală, un păcat....

Pr. Calciu-Dumitreasa

PUTEREA JERTFEI

—Constantin GORAS—

Sfârșitul calvarului Părintelui Gheorghe Calciu Dumitreasa și ieșirea sa cu bine din iadul în care și-a trăit cea mai mare parte din viață, constituie, fără îndoială, un fapt de excepție, care ne îndeamnă la meditație.

Pentrucă sunt zeci de ani de chin continuu, zeci de ani trăiți între viață și moarte, zeci de ani de depășire a normalului unei vieți omenești.

Se poate afirma cu toată puterea, că Părintele Calciu a învins moartea. Si nu evitând-o, ci acceptând-o.

A supraviețuit iadului dela Pitești, a supraviețuit procesului de "spălare pe mâini", încercat de partidul comunist român, prin condamnarea la moarte a "echipei Turcanu", și-a căutat liniștea sufletească dedicându-se vieții duhovnicești, pentruca, până la urmă, acceptând sensul profund al acestei vieți, să opteze din nou, în mod deliberat, pantru calvar, pentru martiriu.

Pentrucă, înfruntarea regimului dela București, cu atâta simplitate si nevinovăție, prin predicile memorabile dela amvonul Bisericii Mihai-Vodă, nu putea fi interpretată, la noi în țară, azi, decât ca o provocare și nu putea duce decât la pieirea sa.

Poate că pare o exagerare dar cei care au trăit sub delirul terorii și al abuzului care stăpânește țara noastră în ultimii ani pot să înțeleagă mai corect dimensiunea acestei cutezanțe și a consecințelor ei.

Si totuși Părintele Calciu a făcut-o; și a făcut-o fiind deplin conștient de cele ce aveau să urmeze.

A fost o dăruire totală, ofertă a celei mai depline jertfe, fără nici o pretenție și mai ales fără nici o speranță într'un alt sfârșit decât moartea; în afară, poate, de o minune.

Poate că, găsindu-se într'un moment psihologic deosebit, nu a fost posibilă o altă alegere decât martiriul; dar, desigur, într'un colț al inimii sale, mai rămânea o rază de speranță: Dumnezeu. Si atunci poate că i-a venit în minte Muntele Măslinilor și a zis și el: "Doamne, dacă e posibil fă să treacă dela mine paharul acesta". Si iată că Dumnezeu a vrut și minunea s'a făptuit.

Suferințele sale au fost socotite îndeajuns de grăitoare pentru a nu mai fi nevoie de jertfa supremă. Iar Părintele Calciu este conștient de acest lucru când, la întrebările ce i s'au pus cu privire la eliberarea sa, răspunde: "Am fost eliberat de Dumnezeu, în cadrul planului Său divin".

Cele întâmplate în viața Părintelui Calciu au, desigur, putere de simbol. Poate că Dumnezeu, în cadrul planului Său divin, a luat în considerare, de asemenea, suferințele neamului nostru, că prin nenumăratele jertfe pe care acest neam al nostru, le-a dat, această "ceată" a noastră, cum îl definește Părintele Calciu, și-o fi câștigat deja, dreptul la înviere și nu a mai fost necesară încă o jertfă, acea pe care a oferit-o Părintele Calciu.

Căci este bine știut că s'a ucis mult în țara noastră. Si încă cu o furie și o cruzime care nu au seamăn în istorie. Dela Vaslui la Râmnicul-Sărat, Pădurea Tâncăbești și Sighet, până la Gherla, Aiud și Canalul Morții, pământul țării noastre geme îmbibat de sânge nevinovat. "Au fost ucise până și mormintele celor uciși", cum remarca tânărul poet Dorin Tudoran.

Ne rămâne nouă celor de azi, să ne aducem contribuția, fiecare după puterile sale, după numărul de talanți primiți din aurul divin, și să căutăm izbăvirea neamului nostru pe linia arătată de "fenomenul Calciu". □

ÎNTRE PRUT ŞI NISTRU

A rosti numele Basarabia e una cu a protesta contra dominaţiunii ruseşti - Mihail EMINESCU

PENTRU BASARABIA SI BUCOVINA

Glasul de dincolo de moarte al lui Panait Cerna . . .

P. CERNA

In 1812 Rusia a răpit Moldovei, Basarabia. Intreaga Basarabie. După războiul din Crimea din 1856, puterile europene au obligat Rusia să restituie Moldovei o bună parte din Basarabia. La sfârşitul războiului ruso-româno-turc din 1877 Rusia a răpit din nou întreaga Basarabie.

In 1912 se împlineau 100 de ani dela prima răpire a Basarabiei din partea Rusiei. Din prilejul acestei triste aniversări, pe când sufletul românesc de pretutindeni se adâncea şi mai mult în doliu, Ruşii jubilau.

Revoltat de această ne mai pomenită lipsă de omenie a Ruşilor, care îşi manifestau bucuria în mod public pentru o fărădelege, Panait Cerna a scris poezia, pe care o publicăm noi acum.

Pe vremea aceea Rusia avea un ţar şi un popor, care se băteau în piept că erau creştini. De aceea, când pomeneşte despre neamul Ruşilor, Cerna, în poezia lui, numeşte acest neam "CALAU CUCERNIC". Si îi pune în faţă fărădelegea:

"Din ghiara morţii te-am scăpat odată,
Si-am cunoscut atunci a lumii plată:
Infipt-ai ghiara'n mine şi mai greu...!!

Adică, el aminteşte acestui neam "cucernic" rugămintea din 1877 a capului oastei ruseşti către domnitorul micii Românii să treacă Dunărea cu armata lui şi să scape oastea rusească dela pieire. (Turcii, cu care se băteau Ruşii, erau tocmai în galop să arunce în Dunăre toată armata ţarului). Românii au sărit în ajutorul Ruşilor "cucernici" împotriva "păgânilor" (a Turcilor), au trecut Dunărea, au scăpat pe Ruşi dela moarte, bătând pe Turci şi făcând prizonieră întreaga armată turcească dela Plevna, în frunte cu comandantul Turcilor, Osman Paşa. Drept "recunoştinţă", Ruşii au răpit României din nou INTREAGA Basarabie. Această fărădelege le-o strigă Cerna Ruşilor chiar în primele versuri ale poeziei sale.

Dar în aceeaşi poezie Cerna mai aminteşte şi de alţi "cucernici" (Austriecii), când, vorbind despre Moldova, spune:

"Pe haina sfântă-a câmpurilor tale
Sorţi aruncat-au doi sutaşi barbari..."

(adică Rusia, care răpise Basarabia, şi Austria, care a smuls Bucovina). Se ştie, că în 1940 Rusia a răpit şi Basarabia şi Bucovina cu ţinutul Herţei.

Poezia lui Cerna este tot atât de dureros actuală astăzi ca şi pe vremea când a fost scrisă. Glasul ei, care **strigă împotriva nedreptăţii, este când un dangăt de clopot tras în dungă, când o trâmbiţă de apoi.**

In durerea lui nemărginită şi în disperarea lui, Cerna, lasă să se strecoare în strofa din urmă cuvântul fulger: "Răzbunare". Dar Cerna cunoştea sufletul neamului, acest suflet care nu visează nici cuceriri, nici răzbunare. De aceea, acest cuvânt e cazul să fie interpretat ca o dorinţă vie pentru bătălia de legitimă apărare, prin care drepturile sfinte ale neamului să fie din nou restabilite. Interpretarea aceasta o justifică în bună măsură versurile din aceeaşi poezie:

Puţini suntem şi slabă ni-i făptura
"SI DRAGOSTEA MAI MARE NI-I CA URA"

De altfel, în aceeaşi strofă în care apare cuvântul "răzbunare", Cerna aminteşte şi numele "Goliat". Ori se ştie, că lupta lui David împotriva lui Goliat a fost numai şi numai legitimă apărare.

Poeziile lui Cerna au fost publicate şi sub regimul actual al României. Dar poezia, pe care o citiţi acum în Cuvântul Românesc, nici nu e măcar pomenită în volumul editat în ţară. Căci nici poporul, nici guvernul din România nu au libertatea să protesteze împotriva Rusiei pentru răpirea Basarabiei şi a Bucovinei.

Dar noi, care avem norocul să trăim în ţară liberă, am săvârşi păcat de moarte dacă am uita pe fraţii noştri robiţi şi dacă nu am protesta fără incetare împotriva celor fărădelege.

Poezia lui Cerna este un protest din cele mai formidabile.

E o datorie de conştiinţă să facem să răsune din nou şi de dincolo de moarte, glasul îndoliat, glasul de cutremurătoare acuzaţie a lui Panait Cerna din poezia:

DUPĂ UN VEAC

Hrăpăreţ neam de Nord! Călău cucernic...!
Nu te mândri că eşti puternic,
Nu-l încerca pe Dumnezeu
Din ghiara morţii te-am scăpat odată,
Si-am cunoscut atunci a lumii plată:
Infipt-ai ghiara'n mine şi mai greu!

Dintre surori şi druşte tinerele,
Pe cea mai mândră fată-a horei mele
Cu braţ păgân ai deslipit-o tu...
Si-ai pus în groapă trupu-i de zăpadă,
Si pe sicriu - un bici de plumb şi-o spadă...
Dar ea nu-i moartă, nu!

Si-acuma vrei să creşti în pieptu-mi rugul?
Vii să presari cu flori târzii coşciugul,
Si'n chiot, dănţuind, să-l ocoleşti?
Si-acum mai chemi şi lume la serbare?
O, chiamă cât mai mulţi! Si strigă tare:
"Jivinele din codrii tâlhăreşti

"Işi tăinuesc isprăvile lor crunte,
"Iar vulturul îşi duce prada'n munte
"S'o sfâşie în tăcere...Numai eu
"Tin să vestesc pe cele patru vânturi,
"Că pot fura, nepedepsit, pământuri,
"Că furtul este dreptul meu..."

Iată-i sosind pe rând - pe ei ce-i doare?
Ostaşi în fir, şi preoţi cu odoare,
Si Crivăţ cel turbat...
Dar tristă-i sărbătoarea cea haină!
Căci un poftit, de neam, n'a vrut să vină:
Dreptatea cea cu ochiul ne'ndurat.

Ea şade dincoace de Prut, de pază,
Si ochiul ei visează - ce visează?
Să 'ntoarcă vremile'napoi.
In mână ţine-a neamurilor carte,
Si gându-i bate din aripi departe
De veacul de obidă şi noroi ...

Il vede'n văi pe Dragoş, după bour...
In urma lui norodul, vajnic nour,
Tot creşte ca dintr'un etern isvor:
Vin Domnii, vin arcaşii, vin păstorii,
Si vin domniţe rumene ca zorii...
Iar cântecul înseamnă drumul lor...

Cu drag pământul îşi primeşte - aleşii
Ici fug, abia scăpându-şi craii, Leşii,
Colo se 'ntoarce trist un împărat...
Iar călăreţi pletoşi, gonind Tătarii,
Si-adapă'n scurtul lor popas fugarii...
La gura Nistrului împurpurat...

Iar astăzi? Cu fior se'naltă zâna...
Stăpână-a vieţii mele! Vezi ţărâna
Sfinţită'n vremi de voevozi moldavi?

Azi geme sub copita muscălească,
Si fiii ei n'au voie să jelească,
Ci trebue să cânte aceşti sclavi...

Să cânte şi să laude pe Domnul,
Că a trimis pe inima lor somnul
Ce uită de moşie şi părinţi...
Să strige că durerea lor - e raiul!
Că-s fericiţi, când li se fură graiul
Cel plin de zâmbet şi de suferinţi...

Auzi? Inchină domnii-acum la masă...
Dar ce zăresc? Te mânii tu, crăiasă?
Te doare şi pe tine plânsul meu?
Ca viforul izbind, tu intri'n sală...
Mesenii toţi pălesc şi, mulţi, se scoală:
"Venit-am să ciocnesc şi eu!"

In ţăndări cad paharele spumoase,
Si'n zvon adânc de glasuri furtunoase
Palate şi cetăţi se dau afund...
Vii flamuri fulgerele desfăşoară,
Iar tunetul cu biruinţă zboară -
Si munţi şi văi şi piepturi mii răspund...

Si iar se mută pietrele'n hotare -
Iar trec străjeri moldavi în goana mare
De-a lungul Nistrului până la guri...

***

O, visuri! visuri! amăgiri divine!...
Trecutu-i mort - trecutul nu mai vine.
Sfărmat e cuibul de vulturi!

Moldova mea, Moldova mea iubită,
Ce judecat-a sorţii ce ursită
Te-a răstignit între tâlhari?
Batjocorindu-ţi crucea ta de jale,
Pe haina sfântă a câmpurilor tale
Sorţi aruncat-au doi sutaşi barbari...

Moldova mea, Moldova mea iubită,
Cât sânge-a curs din coasta ta rănită,
De când sfărâmătorul de Tătari,
Lăsând pământul să mai hodinească,
S'a înfăşurat în haina-i ostăşească
Si s'a culcat la Putna în altar...

Tu, Doamne-al slăvii! Duh ce n'are nume-,
Tu, care-ai vrut să fim şi noi pe lume,
Nu 'ntoarce dela noi auzul tău!
Puţini suntem şi slabă ni-i făptura
Si dragostea mai mare ni-i ca ura,
Dar prea slujim la duşmani de ilău!

In ziua 'nfricoşată-a răzbunării,
Auzi-ne, Tu, Doamne-al îndurării.
Incinge braţul nostru'ndoliat!
Revarsă'n el mânia Ta cerească!
Fă dintre noi, o, Doamne, să pornească
O piatră pentru noul Goliat...

Panait CERNA

AFACEREA CARAMAN

—Constantin MAREŞ—

La 19 Noembrie 1970, Curtea Siguranţei Statului Francez pronunţă prima condamnare în urma descoperirii reţelei de spionaj "Caraman", iar la 20 Ianuarie 1971 dă una din cele mai grele sentinţe în materie de spionaj, tot în aceeaşi afacere: 20 de ani de închisoare.

Pusă la punct cu un profesionalism remarcabil de către locotenent-colonelul de securitate Mihai Caraman, ajutat de câţiva colaboratori, toţi acoperiţi de imunitatea diplomatică a ambasadei române din Paris, reţeaua a fost organizată în Franţa, cu ramificaţii la Bruxelles unde îşi avea sediul Pactul NATO şi la Washington, a folosit agenţi ce aveau acces la cele mai secrete documente privind apărarea Occidentului şi ceea ce a fost o surpriză pentru autorităţile din democraţiile vestice, această reţea activa în folosul direct al serviciilor secrete sovietice. In cei 15 ani care au trecut dela descoperirea şi lichidarea acestei reţele s'a scris mult şi s'a publicat destul despre ea. Să încercăm o sinteză a faptelor.

La finele anilor 60 s'au petrecut două evenimente care vor duce la izbucnirea "afacerii Caraman". In Octombrie 1967, locotenent-colonelul Evgheni Runge ce aparţinea KGB-ului sovietic se prezintă în Berlinul de Vest agenţilor americani din C.I.A. Spionul transfug face dezvăluiri senzaţionale privind infiltrările sovietice în Germania Federală şi existenţa unor agenţi ce lucrau prin interpuşi, pentru Soviete, chiar la sediul NATO. O urmare directă a informaţiilor date de Runge a fost avertizarea autorităţilor franceze că la sediul ambasadei române din Paris funcţionează o puternică organizaţie de spionaj. In Germania Federală îşi pun capăt zilelor un contra-amiral, un general şi un locotenent-colonel, iar la Bruxelles este arestat Turcul Imre Nahit ce lucra în cadrul NATO şi furniza microfilme după documente militare secrete, lui Mihail Tincu, al doilea secretar al ambasadei române din capitala Belgiei. Direcţia Supravegherii Teritoriale (DST) din Franţa, căreia îi revenea misiunea de contra-spionaj pe teritoriul naţional începe o supraveghere atentă a mişcărilor personalului ambasadei R.S.R. şi cercetează dosarele mai multor exilaţi români.

In Iulie 1969 se prezintă la ambasada engleză din Paris, al treilea secretar român la UNESCO, şi cere azil împreună cu soţia şi copilul său. El declară că în realitate este ofiţer de securitate şi lucrează în materie de spionaj, într'o vastă reţea condusă de locotenent-colonelul Mihai Caraman, care oficial deţinea funcţia diplomatică de prim-secretar al ambasadei.

Mihai Caraman se născuse la 11 Septembrie 1928 în comuna Cancea din Moldova. După studii universitare urmează şcoli speciale în securitatea ce-l recrutase şi împreună cu Iacobescu, fusese instruit şi în Uniunea Sovietică. La Paris apare însoţit de nevasta sa, şi sunt apreciaţi ca o pereche cu mult farmec fizic. Funcţionând sub trei ambasadori, Nicuţă, Dumitriu şi Flitan, Caraman deţinea în realitate întreaga putere în interiorul ambasadei, el fiind, de altfel, cel care a hotărît retrimiterea în ţară a ambasadorului Dr. Victor Dumitriu, pe care l-a acuzat de slăbiciune şi ineficienţă în recuperarea în folosul Bucureştiului, a unor exilaţi români. Caraman prezenta o alură sportivă, se dovedea cult şi talentat la limbile străine, făcea impresie prin cunoştinţele sale de egiptologie, dar faţă de subordonaţii şi agenţii săi, se dovedea autoritar, orgolios şi dur. Principalul scop al reţelei ce a constituit-o era obţinerea de secrete militare NATO şi care erau transmise Sovietelor.

Reţeaua română a fost constituită datorită faptului că organele de contra-spionaj occidentale supravegheau mai atent ambasadele URSS, Germaniei Răsăritene, Cehoslovaciei şi Poloniei, în timp ce România reuşise să semene oarecare confuzie cu pretinsa politică independentă. In afară de aceasta, securitatea română fusese organizată direct de ofiţerul sovietic de NKVD, Nikolski, devenit general la Bucureşti şi care s'a ilustrat, printre altele, ca organizator al ororilor dela Piteşti. Caraman şi colaboratorii săi mizau dela caz la caz, în recrutarea agenţilor, pe dorinţa avidă de bani, sentimente de frustrare şi ratare sau pe exploatarea unor amănunte din viaţa intimă a celor intraţi în colimator.

Nu era exclusă din sfera de preocupări nici emigraţia română, asupra căreia se exercita o continuă supraveghere, urmărindu-se controlul şi influenţarea ei. Primul agent important recrutat este van de Wiele, pe care Caraman îl cunoaşte la o recepţie oficială dată de Primăria Parisului cu prilejul Anului Nou 1960. Robert van de Wiele dotat cu inteligenţă, dar având o fire instabilă, lipsit de studii superioare, lucra ca documentarist la NATO. Caraman îi exploatează sentimentele sale pacificste, antimilitariste şi antiamericane şi în câteva luni îl face agentul său, care îi furnizează documente NATO pe care le scoate pur şi simplu învelite în ziare. Dar cel mai important aport adus de Wiele reţelei Caraman constă în atragerea lui Francis Roussilhe, un tânăr ce ocupa o funcţie modestă la NATO, dar care putea avea acces la cele mai strict secrete documente militare. Pentru a-şi rotunji leafa ce nu-i ajungea, plasa colegilor pateuri de gâscă şi Caraman, generos cu valuta pusă la dispoziţie, începe prin a-i cumpăra mari cantităţi, nediscutând niciodată preţul. Timp de 6 ani, Roussilhe va scoate în servietă fotocopiile apoi fotografiile unor acte de mare importanţă, în total 12.000 de pagini în dosar.

Dintre diplomaţii francezi susceptibili de a deveni agenţi ai securităţii, Caraman se opreşte asupra lui Pierre Locheron, secretar la ambasada franceză din Washington, unde îl trimite pe unul din subordonaţii săi, diplomatul, în realitate tot ofiţer de securitate, Victor Dorobanţu. De familie bună, enarc (absolvent al şcolii de mare prestigiu, ENA, - din Paris), Locheron cheltuieşte mai mult decât câştigă, astfel că generoasele împrumuturi ale diplomatiului român Dorobanţu pe care-l cunoscuse la o recepţie, sunt binevenite. Când Locheron face o pasiune pentru o Americancă de culoare, mamă a patru copii şi care rămâne însărcinată, salvarea vine tot dela Dorobanţu care îi asigură o călătorie la Bucureşti unde îşi va face chiuretajul. In acest mod, diplomatul francez este copt pentru a fi recrutat ca spion.

Cetăţeanul austriac Klaus Edelmann era trimisul guvernului său la Organizaţia de Cooperare şi Dezvoltare Economică (OCDE) care are sediul în Paris. Este atras la un chef de agenţii români şi fotografiat într'o postură neplăcută, cu un şofer al ambasadei RSR. Urmează clasicul şantaj căruia i se adaugă şi mici avansuri financiare. Timp de 5 ani va furniza reţelei Caraman textele tuturor proiectelor OCDE.

Un caz deosebit îl va constitui cel al agentului Jurquet. Colonel de aviaţie, născut Baron de la Salle, absolvent al academiei militare Saint Cyr, erou din primul şi al doilea război, Jurquet a funcţionat ca pilot în escadrila Normandie-Niemen ce a operat în slujba Armatei Roşii. Din acea perioadă i se vor trage simpatii proruse, dar factorul determinant în a deveni agent al securităţii române îl va constitui o văduvă bogată, stângistă ce nutrea mari simpatii pentru ţările comuniste, şi care îl va pune în legătură cu ofiţerii-diplomaţi Iacobescu şi Pavel Cismaru şi care îl vor folosi timp de patru ani.

Un tânăr agent al poliţiei pariziene furnizează lui Dan Iacobescu informaţii despre organizarea acesteia, în schimbul unui simplu ceas de mână. O funcţionară a Ministerului de Finanţe francez face o pasiune pentru chipeşul diplomat-securist român, Mihai Simula care lucra în cadrul UNESCO şi căruia îi va aduce toate documentele la care avea acces.

In ce priveşte exilul românesc, atenţia lui Caraman se opreşte asupra a patru persoane, cea mai importantă fiind Virgil Veniamin, fost profesor la Facultatea de Drept din Bucureşti, fost secretar general adjunct al Partidului Naţional Ţărănesc, fugit din ţară în 1947 şi devenit reprezentantul în Franţa al Comitetului Naţional Român din exil, ce-şi avea sediul la New York. Contactat prima dată în 1957, Veniamin, informează organele franceze de încercările agenţilor români, dar atunci când este recontactat în 1962, nu va mai informa nici DST-ul francez, nici Consiliul Naţional Român şi va întreţine timp de 7 ani contacte cu diplomaţii-securişti Marin Negrea şi Mihai Ilie.

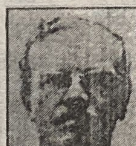
Reţeaua construită cu abilitate de locotenent-colonelul Caraman funcţiona din plin. Prin intermediul acesteia, Sovietele primeau acte de cea mai mare importanţă pentru apărarea atlantică. Dar fuga locotenent-colonelului Runge din KGB la Americani şi cea a căpitanului de Securitate Iacobescu la Englezi, pun capăt activităţii şi existenţei reţelei Caraman, din care au făcut parte ca spioni, funcţionând ca diplomaţi români, ofiţerii de securitate Pavel Cismaru, Victor Dorobanţu, Mihai Georgescu, Mihai Ilie, Mihai Ionescu, Constantin Mirea, Marin Negrea, Ion Păduraru, Mihai Simula, Mihail Tincu, Ion Tomescu, Eugen Vişan şi bineînţeles, căpitanul Dan Iacobescu. In afară de acesta, toţi ceilalţi au fost obligaţi să se întoarcă în ţară. Agenţii acestora sunt arestaţi pe rând. Van de Wiele este condamnat în 19 Noembrie 1970 la 8 ani detenţie criminală. Francis Roussilhe primeşte 20 de ani în Ianuarie 1971. O sentinţă controversată la vremea ei, a fost cea în procesul lui Pierre Locheron: trei ani de închisoare, cu suspendarea executării. In momentul în care poliţia franceză se prezintă la domiciliul Colonelului Jurquet, baron de la Salle, spre a-l aresta, acesta se aruncă din balcon dela etajul 10. Virgil Veniamin va fi anchetat de DST şi va compare în faţa Curţii Siguranţei Statului Francez, unde va motiva că a întreţinut legături cu aşa zişii diplomaţi români de frica represaliilor ce le-ar putea avea rudele sale şi ale soţiei sale, în ţară. Va fi lăsat liber fără a face obiectul unei acţiuni judiciare. Intreaga reţea este desfiinţată în 1969, ultimul care va părăsi Franţa va fi şeful ei, Mihai Caraman. Locotenent-colonelul Runge şi familia sa, au dispărut fără urmă, probabil trăiesc în Statele Unite, sub alt nume, şi el cu altă fizionomie. Acelaşi lucru este valabil şi pentru căpitanul Dan Iacobescu, soţia şi copilul său, dar posibil ca aceştia să se afle undeva în Canada, unde serviciul secret britanic M I 6 îşi ocroteşte transfugii.

In 1971, revista franceză HISTORIA pulbică un documentat articol despre "Afacerea română". In 1972, în editura Fayard din Paris, apare cartea "Reţeaua Caraman - 13 Români care au făcut să se zdruncine NATO", scrisă de Pierre Accoce şi Jean-Daniel Pouget.

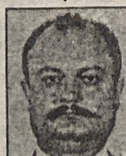
In 1984, presa franceză relatează despre condamnarea la 10 ani închisoare a spionului sovietic Waldimar Zolotarenko, angajat al NATO unde spionase timp de 15 ani şi care fusese recomandat de Francis Roussilhe, pentru a deveni angajat al Pactului Atlantic.

In sfârşit, în 1985, apare în editura Plon din Paris, cartea lui Jean Rochet intitulată "Cinci ani la conducerea D.S.T.". Fostul director al contra-spionajului francez consacră unul din cele mai lungi capitole reţelei române organizată de Mihai Caraman. Apărută în condiţiile euforiei destinderii, această reţea a funcţionat impecabil ani de zile, furnizând Uniunii Sovietice informaţii de primă importanţă şi a putut fi anihilată şi desfiinţată datorită dezvăluirilor făcute de un locotenent-colonel sovietic de KGB şi de un căpitan de securitate român. Astfel s'a încheiat afacerea Caraman. □

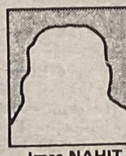
LE RESEAU CARAMAN (1958-1969...)

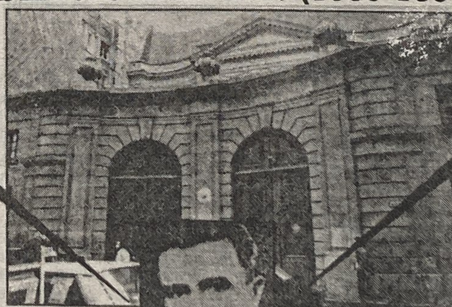
Robert VAN DE WIELE
documentaliste de l'OTAN

Francis ROUSSILHE
gardien en chef, puis documentaliste à l'OTAN

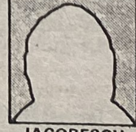

Imre NAHIT
chef des contrôles financiers de l'OTAN

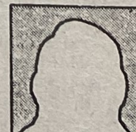

Mihai CARAMAN
lieutenant colonel de la securitate. Premier secrétaire de l'ambassade roumaine en France

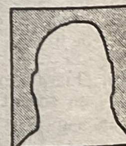
Une employée du ministère des Finances, un officier du SDECE, un ancien de l'escadrille Normandie-Niemen...

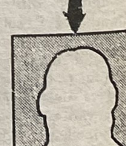
IACOBESCU
l'adjoint de Caraman passe à « l'Ouest » en 1969 et parle

Mihail TINCU
deuxième secrétaire de l'ambassade roumaine à Bruxelles

TOMESCU
deuxième secrétaire à l'UNESCO. Remplace Caraman

Pierre LOCHERON
ancien inspecteur des renseignements généraux en Tunisie. ENARC. Secrétaire d'ambassade à Washington. Banque mondiale

*Austria AS.45 · Belgium Bfrs 120 · *Canada $3.00 · *Denmark Dkr 22 · *Finland Fmk 14 · *France Ffr 16 · *Gibraltar £1.25p · *Greece Drs. 230 · *Germany DM 6.00 · Holland D.Fl 6.50 · *Italy 4,500 · *Malta 50c · *Norway Nkr 17 · *Portugal Esc 300 · *Spain Ptas 250 · *Sweden Skr 18.00 · Switzerland SFr 5.5 · *USA $3.00 · 2nd post paid at NY USPS No. 528 440. · *REPUBLIC OF IRELAND (inc VAT) 50p · * - without Colour Magazine

29 DECEMBER 1985 No 8421 Price 50p

THE SUNDAY TIMES

Euro-MP is a communist agent

Ziarul londonez "The Sunday Times" a ajuns la concluzia că un membru francez al Parlamentului European dela Strassburg este agent al serviciilor secrete de spionaj românești. Acest ziar englez a mai stabilit, de asemenea, că pentru a obține acest post parlamentar, agentul român a mituit pe șeful unui partid politic francez cu o mare sumă de bani.

Agentul Gustav Pordea, cetățean francez naturalizat, născut în România, este membru al Parlamentului European din Iunie 1984. Politicianul care a acceptat banii este Jean - Marie Le Pen, șeful partidului francez de extremă dreaptă "Frontul Național". Dl.Le Pen care are o poziție hotărît anti - comunistă, nu a știut că banii pe care îi primea provin din partea serviciilor de spionaj românești.

Pordea, în vârstă de 69 de ani, a acționat' deja cu succes în justiție un ziar francez pentru faptul că a exprimat suspiciuni în legătură cu relațiile sale cu regimul din România. Când ziarul "The Sunday Times" l-a confruntat cu detalii ale propriei sale anchete asupra cazului, Pordea a refuzat să răspundă, spunând doar: "Foarte caraghios. Nu am nimic de spus. Nu am să confirm sau să infirm nimic".

Serviciile românești de spionaj, "Departamentul de Informații Externe" - D.I.E., acordă o importanță considerabilă operațiunilor sale menite a obține sprijinul și bunăvoința Occidentului. Conform relatării Generalului -Locotenent Ion Mihai Pacepa, D.I.E. a mai încercat și în alte împrejurări să penetreze parlamentele vest - europene. (Gl. Lt.I.M.Pacepa a fost director adjunct al D.I.E. și consilier personal al președintelui român Nicolae Ceaușescu, până în anul 1978 când a decis să se stabilească în Occident).

România are legături speciale cu Piața Comună. Ea este singura țară din Blocul Răsăritean care a recunoscut oficial Comunitatea Economică Europeană. Încă dela începutul anului trecut, România duce o intensă acțiune de culise pentru încheierea unui acord larg de cooperare cu Comunitatea.

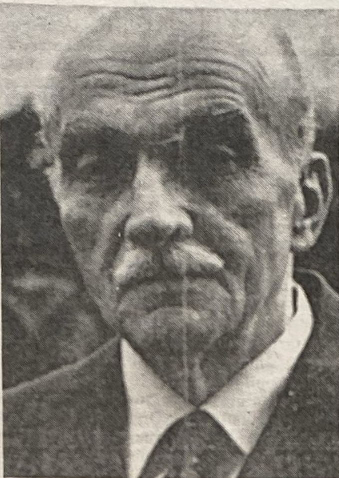
D.I.E. este unul din cele mai bine organizate servicii de spionaj din Blocul Răsăritean. "The Sunday Times" a stabilit că în 1984, D.I.E. era atât de dornic să infiltreze o influență pro - românească în Parlamentul European încât a comunicat lui Pordea că îi pune la dispoziție 500.000 de dolari pentru atingerea acestui scop.

Cu puțin înainte de alegerile europene din Iunie 1984, Pordea, un fost diplomat român cu o largă și impresionantă gamă de conecții în Franța și în alte părți, l-a abordat pe Le Pen printr'un intermediar, oferindu-se să-i plătească această sumă, în schimbul unui loc care să-i asigure alegerea pe lista sa electorală. Le Pen a acceptat și a făcut aranjamentele necesare ca banii să-i fie depozitați la o bancă particulară din Elveția, pe strada Saussure din Geneva.

Un bancher elvețian a făcut apoi două călătorii secrete la Paris pentru a înmâna banii Dnei Le Pen, soția lider-ului Frontului Național.

Săptămâna trecută (cca. 21 Dec.1985), "The Sunday Times" s'a întâlnit cu un înalt oficial francez, în legătură cu elementele date la iveală de ancheta asupra lui Pordea. Oficialul francez a răspuns că activitatea acestuia face deja obiectul unui dosar secret întocmit de guvernul francez, dosar ce conține informații solide furnizate de un fost înalt oficial român stabilit în Occinenet, care s'a deplasat la Paris în acest scop în Ianuarie 1985, precum și alte informații suplimentare furnizate de surse rămase confidențiale.

Succesiunea evenimentelor pe care "The Sunday Times" le-a pus împreună începe la 20 Feb. 1983 când autoritățile franceze au aprobat cererea lui Pordea de a fi naturalizat cetățean francez. La 8 Decembrie 1983 Adunarea Națională

GUSTAV PORDEA

Franceză a hotărît ca cetățenii francezi naturalizați să se bucure de aceleași drepturi ca și ceilalți cetățeni, începând cu data naturalizării lor (inițial ei nu puteau fi aleși în funcții de stat timp de 10 ani). Cinci zile mai târziu,la 13 Decembrie 1983 Pordea s'a deplasat dela Paris la Viena, unde a tras la hotelul de primă categorie "Bristol", camera 378. Trecerea sa prin aeroportul din Paris, ca și sosirea sa la aeroportul Schwechat din Viena au fost înregistrate de autoritățile de frontieră.

Autoritățile austriece de frontieră au mai înregistrat în aceeași zi sosirea dela București a unui cetățean român, între două vârste, având părul negru dat pe spate. Numele său era Costel Mitran și era de profesie diplomat, cu domiciliul în București.

Postul lui Mitran la Ministerul Afacerilor Externe constituie doar o acoperire. El a fost identificat de agențiile de securitate occidentale ca având o poziție înaltă în cadrul D.I.E. În timpul ultimelor sale două posturi diplomatice pe care le-a avut în străinătate, el și-a câștigat reputația unui agent îndemânatic. În București el răspunde de activitatea "ilegalilor", adică agenția de spionaj români plantați în țări străine unde operează sub diverse acoperiri, dar conform relatării unui înalt oficial francez, Pordea este tocmai unul din agenții controlați de Mitran.

Mitran și Pordea s'au întâlnit la hotelul "Bristol" din Viena în zilele de 13 și 14 Decembrie 1983. Mitran i-a comunicat lui Pordea că serviciile de spionaj românești au conceput un plan conform căruia el trebue să se infiltreze în Parlamentul European. Mitran i-a cerut lui Pordea să evalueze șansele pe care le - are de a pătrunde pe lista europeană a unui partid politic francez. Pordea a răspuns că singura modalitate de a realiza acest lucru ar fi să plătească pentru acest loc. Potrivit relatării oficialului francez, cele două întâlniri au luat sfârșit când Mitran i-a comunicat lui Pordea că serviciile de spionaj românești au fixat pentru realizarea acestei operații un buget de 500.000 de dolari.

Plecarea lui Mitran dela Viena la 14 Decembrie 1983 și întoarcerea lui Pordea la Paris în aceeași zi au fost, de asemenea, consemnate de autoritățile de resort. Odată întors la Paris, Pordea a încercat - însă fără succes - să-și plaseze numele pe lista europeană a partidelor "Uniunea franceză pentru democrație", sau "Adunarea pentru Republică". Această listă a opoziției pentru alegerile pentru Parlamentul European era condusă de Dna Simone Veil.

"Pordea a oferit mulți bani dar lider-ii coaliției nu s'au lăsat momiți" a declarat un înalt oficial francez. "Ei nu știau cine era de fapt Pordea, dar au ajuns la concluzia că acesta nu prezenta nici un interes pentru ei".

Conform relatărilor aceluiași oficial, Pordea a contactat coaliția de centru - dreapta printr'un intermediar care aparținea, ca și dânsul, unei organizații politice autointitulate "Fundația pentru Europa".

Directorul acestei organizații, Gerard Pince, a declarat ziarului "The Sunday Times" că el nu a avut nimic de a face cu nici o tranzacție financiară. L-a cunoscut pe Pordea personal cu prilejul alegerilor pentru Parlamentul European, Pordea fiind membru onorific al comitetului de conducere al organizației sale. "Este un individ complex" - a declarat G. Pince despre Pordea - "un om pe care este greu să ajungi să-l cunoști".

"Eu l-am încurajat pe Pordea și pe alți membri ai fundației să încerce să pătrundă pe o listă europeană, dar mă gândeam la lista Dnei Simone Veil. Am fost uimit văzând numele său pe lista "Frontului Național" a lui Jean - Marie Le Pen. Pordea nu avusese până atunci, după cum știam eu, nici o legătură cu "Frontul Național", iar faptul de a-l fi convins pe Le Pen să îl ia și să îl pună pe locul patru pe lista sa electorală este intr'adevăr straniu".

Pince a mai arătat că întreaga controversă declanșată de nominarea lui Pordea, urmată de relatările presei franceze că acesta ar fi un agent român l-au determinat să îl înlăture pe Pordea din fundație, în cursul erii. "Nu știam nimic care să justifice suspiciunea pe care o aveam, dar comportarea lui Pordea era cel puțin alarmantă. Acesta și-a schimbat afilierea politică incredibil de rapid. La un moment dat voia să fie pe lista Dnei Veil, pentruca la puțin timp să se găsească pe lista "Frontului Național". L-am invitat pe Pordea să se explice singur în fața comitetului, dar acesta a refuzat. Este o mare ușurare faptul că am scăpat de dânsul".

Deși aparent ar fi un catolic credincios, Pordea a încercat întâi să îl contacteze pe Jean - Marie le Pen prin intermediul Bisericii Unificării al Rev. Sun Myung Moon, dela Paris.

Pordea este de asemenea cavaler al Ordinului Ioan de Ierusalim, Rhodos și Malta, organizație caritabilă întemeiată de biserica Romano - Catolică încă din secolul 12.

Un membru al congregației Moon îl descrie pe Pordea ca "stând în băncile din spate și mâncând sandvișuri". El făcea mare caz de faptul că se descurca cu bani foarte puțini, era văduv și a trebuit să crească șase copii. El se prezenta ca o persoană care aproape trebuia să trezească milă".

La adunările congregației Moon, Pordea insista pe lângă orice membru care avea vreo cunoștință în cadrul Frontului Național să îl prezinte lui Le Pen. Biserica lui Moon, cu pronunțatele sale vederi de dreapta, simpatiza - în general- Frontul Național, iar la un moment dat chiar intenționa să îi facă o donație în bani. Dar acei membri ai congregației Moon care erau în contact cu Le Pen aveau suspiciuni în privința lui Pordea și au refuzat să le mijlocească acestora o întâlnire.

Pasul cheie în campania lui Pordea de a pătrunde pe lista Frontului Național a fost efectuat în momentul în care Le Pen era preocupat de alegerile europene. Le Pen era confruntat, mai mult ca orice, de nevoia de a face rost de banii cu care să plătească o campanie electorală costisitoare pentru micul dar dinamicul său partid. În cazul în care Frontul Național nu reușea să atragă cel puțin 5 % din voturi, atunci ar fi trebuit să suporte singur, în întregime, cheltuielile electorale ce se ridicau la cca. 800.000 de lire sterline.

Intr'o Sâmbătă seară, în Aprilie, cu circa două luni înaintea alegerilor, Le Pen și soția sa Pierrette participau la un cocktail dat de Jacques de Ricaumont un "stâlp" al aristocrației de pe Malul Stâng (al Senei). În timp ce părăseau apartamentul lui Ricaumont de pe Blvd. Saint - Germain Nr. 266 gazdele au insistat să îi invite a doua zi la o slujbă particulară ținută la Biserica St. Clotilde.

"Jean - Marie nu era prea entuziasmat" - spunea Dna Le Pen -"dar a fost convins în cele din urmă. Era perioada alegerilor europene și el era în căutare de voturi și de bani pentru campania sa electorală. Invitația apărea ca o ocazie bună.

Slujba de seară la St. Clotilde reprezenta un important eveniment social. Congregația este mică, participarea numai pe bază de invitații, fiind constituită aproape exclusiv din persoane cu titluri nobiliare. Organizatorii principali ai acestei slujbe de seară sunt Jacques de Ricaumont și Contesa Madelaine de Solliers Holtzer, care este un alt "stâlp" al societății de pe Malul Stâng și prieten al lui Pordea - spunea ea - încă din anul 1948.

După slujbă, Dl. și Dna. Le Pen au fost invitați la un pahar de Whisky și prăjituri de către Contesa de Solliers, la locuința acesteia de pe St. Varenne Nr. 56, vis-a vis de Hotel Matignon, unde sunt oficiile Primului Ministru francez. Pordea a fost prezent și el și cu acest prilej a fost prezentat lui Le Pen de către Contesa de Solliers, fapt confirmat și de Ricaumont.

O săptămână mai târziu, Dna Le Pen a primit un telefon din partea Contesei de Solliers prin care aceasta o invita de urgență la locuința sa. "Am ceva foarte urgent să -ți comunic" i-a spus ea.

Acasă la dânsa contesa a trecut direct la subiect. Ea i-a spus Dnei Le Pen că soțul acesteia a întâlnit un "domn foarte interesant" cu prilejul unei întruniri anterioare, un Român numit Pordea. Ea a adăugat "Pordea are prieteni care ar dori foarte mult să îl vadă pe lista Frontului Național. Ei sunt gata să plătească 4 milioane de franci (cca. 500.000 de dolari) pentruca Pordea să fie plasat pe locul cinci sau șase pe listă. Trebue decis foarte repede".

Când Dna Le Pen a transmis această propunere soțului său, acesta a răspuns brusc: "Pordea va fi al patrulea".

"The Sunday Times" a rugat-o pe Contesa de Solliers, o doamnă firavă și în vârstă cu pronunțate vederi de dreapta, să își explice rolul pe care l-a avut în această afacere. Ea a răspuns: "Aceasta este o problemă particulară, pe care nu sunt pregătită să o discut. Oricine va furniza însă aceste informații nu este o persoană foarte onorabilă."

Decizia bruscă și neașteptată a lui Le Pen de a-l numi pe Pordea pe locul patru pe listă a făcut să explodeze conducerea Frontului Național, așa cum s'a exprimat unul din oficiali, iar lui Le Pen i s'a cerut să dea explicații.

Continuare în pag.16

COSTEL MITRAN

DIN MEMORIILE GENERALULUI ION MIHAI PACEPA

ȚINTE PENTRU ASASINAT

La încheierea vizitei sale din 1978 în U.S.A., Ceaușescu și Jimmy Carter au semnat o declarație comună în care ambii afirmau ''respectarea și promovarea respectului pentru drepturile omului și libertățile fundamentale, incluzând toate condițiile cerute pentru o viață liberă demnă și prosperă''. Trei luni mai târziu, în timpul unei plimbări prin grădina sa, Ceaușescu i-a ordonat lui Pacepa să aranjeze asasinarea lui Emil Georgescu, șef editor la Departamentul românesc al postului de radio ''Europa liberă''. ''Emil Georgescu trebue ucis fără ca guvernul **român să fie amestecat,'' își reamintește Pacepa vorbele lui Ceaușescu. ''Trebuesc folosiți criminali profesioniști** străini și acest -cuib de viespi- care este sediul **Europei** libere trebue șters de pe fața pământului cu explozivi puternici''. O săptămână mai târziu Pacepa a defectat.

In logica totalitaristă a guvernului român, emigranții sunt cetățeni români supuși legilor române, indiferent de actuala lor **cetățenie. In relațiile cu aceștia,** DIE are același rol pe care forțele de securitate îl au în interiorul României: Ea acționează ca ''brațul lung al dictaturii proletariatului''.

In 1975, DIE a început un ambițios proiect pentru creerea unei bănci de date complet computerizate pentru mai mult de 600.000 de originari sau a doua generație de Români care trăiesc în Vest, folosind informații consulare, de spionaj, și cenzurarea corespondenței. Ofițeri și agenți secreți au fost trimiși în străinătate pentru a prelua controlul publicațiilor, activităților sociale și ale organizațiilor emigranților, folosind diverse acoperiri, dela instructor de artă populară până la preot. Pentrucă guvernul român nu are închisori în străinătate, el folosește bătăile, răpirile și asasinatele

ION MIHAI PACEPA

care nu pot fi atribuite cuiva, pentru a ''disciplina'' emigranții din Vest. A devenit o problemă de prestigiu politic **pentru București, de a încerca executarea** fugarilor care au primit azil politic în țări ca Statele Unite, Franța și Germania Federală. Scrisori și pachete explozibile au fost trimise conducătorilor anti-comuniști români din exil, cum au fost cele expediate prin poștă în timpul Conferinței pentru Securitate în Europa dela Madrid din 1981, (lui Paul Goma, Serban Orăscu și Nicolae Penescu, n.n.C.D.). Disidenții care au primit viză de ieșire din România au devenit de asemenea ținta încercărilor **de asasinat ale DIE în Vest. In Aprilie 1982, Matei Haiducu, un Român care a** plecat în Franța în 1975, a mărturisit autorităților franceze că el a fost un ofițer secret român și că misiunea lui actuală era să-i asasineze pe scriitorii disidenți Paul Goma și Virgil Tănase din Franța, ''prin orice mijloace'', singura condiție fiind aceea ca amestecul guvernului român să nu fie cunoscut. Haiducu a predat Francezilor un stilou rezervor încărcat cu o otravă chimică, care i s'a dat ca să-și ducă fapta la îndeplinire ca într'un adevărat roman de groază și spionaj. In repetate rânduri au fost date ordine pentru a reduce la tăcere emigranți jurnaliști și alții care au criticat în mod public dictatura din România, incluzând chiar salariați ai guvernului american care lucrează pentru radio ''Europa Liberă''.

Monica Lovinescu, o respectabilă și fățișă critică, cetățeană franceză, care de mulți ani era angajata postului de radio **''Europa Liberă'' în Franța, îl înfuria în mod deosebit pe Ceaușescu. ''Lovinescu trebue redusă la tăcere''**, a ordonat Ceaușescu la un moment dat. ''Nu omorîtă. Noi n'avem nevoie de cercetări incomode din partea Francezilor și a Americanilor chiar acum. Ea trebue bătută până la desfigurare, să-i rupă falca, dinții și brațele, astfel ca ea niciodată să nu mai fie capabilă să vorbească sau să scrie, bătută în propria ei locuință așa încât ea și alții să învețe că nu există loc sigur pentru cei ce calomniază dictatura proletariatului nici măcar în casele lor. Ea trebue să devină un cadavru viu, un exemplu de neuitat pentru alții''. In Noembrie 1977 Lovinescu a fost grav bătută în casa ei de către un grup al Organizației pentru Eliberarea Palestinei în numele României.

Emil Georgescu, șef de secție la radio ''Europa Liberă'' din München, pe care Ceaușescu mi-a ordonat să-l omor în 1978, a fost înjunghiat brutal de 22 de ori în propria lui locuință la 28 Iulie 1981 și abia a scăpat cu viață. Acest ordin a jucat un rol decisiv în ruptura mea finală cu Bucureștiul.

SFATURI PENTRU KOJAK

Deși Ceaușescu nu a fost niciodată într'un cinematograf, este un fanatic amator de filme. Fiecare din cele patru reședințe ale sale are o sală de proiecție complet echipată și o filmotecă permanentă. Filmele sale favorite sunt cele despre Imperiul Roman și Napoleon, precum și filme polițiste americane și spectacole de televiziune.

In timpul unui film la reședința sa particulară, unde nu trebue să se îngrijoreze de protocol sau de ceea ce vor gândi oamenii care-l privesc, Ceaușescu este o ființă omenească normală, relaxat și cu totul deosebit de imaginea lui publică. Ii place să vadă serialele cu Kojak, nu numai fiindcă sunt pline de acțiune, dar în special pentrucă cu mintea sa agilă nu-i este greu să anticipeze uneori deznodământul unui episod cu Kojak. Bucurându-se la gândul că încă odată va fi cu un pas înaintea lui Kojak el se instală în fotoliul său, dispărând complet de sub privivirile mele dela locul unde mă aflam în spatele lui. ''Haide, nu-ți pierde timpul cu el, comisare, el este un prieten. Mai bine aruncă-ți privirea asupra prietenei mortului. Hei, Ropoteanu, spune-i asta în engleză''. Ropoteanu era un profesor de engleză care devenise ofițer de informații și era interpretul favorit al lui Ceaușescu pentru filme. ''Nu-l asculta pe căpitan, Kojak'', și-a continuat Ceaușescu sfatul. ''El n'a știut nimic nici în ultimul film. In România nu l-aș mai ține în serviciu nici o zi''. ''Un idiot'', a rostit cu glas pițigăiat Elena, care stătea într'un fotoliu lângă el. ''Toți ofițerii de securitate sunt idioți. Ti-am spus asta de atâtea ori. N'ar fi mai bine să te fi uitat la un film de război, cu soldați? Si ăștia sunt idioți, dar cel puțin execută **ordinele** fără să pună întrebări''.

La sfârșitul filmului, luminile au arătat-o pe Elena, dormind adânc, cu capul rezemat pe spatele moale al fotoliului. Gura și capotul ei căzuseră ambele deschise în mod disgrațios.

Euro-MP is a communist agent

Urmare din pag.15

Conform spuselor lui Jean Marcilly, biograful oficial și strategul politic al lui Le Pen la data aceea, acesta nu a vrut să furnizeze nici un motiv. ''Intr'una din zile - povestește Dl. Marcilly - Jean - Marie Chevallier șeful de cabinet al lui Le Pen a venit să mă vadă. De cum a venit, acesta m'a întrebat direct dacă știam că există un nou Nr. 4 pe lista Frontului Național, un Român numit Pordea, care era complet străin de partid și care fusese impus acestuia de către Le Pen.

''Am dat buzna în biroul lui Jean-Marie (Le Pen) și l-am întrebat ce are de gând să facă''. Ascultă - a spus acesta - Pordea nu te privește pe tine. Aceasta este o problemă la care m'am angajat personal.

Motivele însă erau de ordin pur financiar. La câteva zile după acceptarea de către Le Pen a ofertei lui Pordea, 4 milioane franci au fost depuși într'un cont la Banca Darier din Geneva.

Luna trecută Jacques Darier, președintele băncii, a fost arestat în cursul unei călătorii la Paris, învinuit de încălcarea legii franceze a transferurilor valutare și băgat la închisoare. Judecătorul a fixat o cauțiune record de 1.3 mil. lire sterline, dar după câteva telefoane Darier a făcut rost de bani și și-a asigurat punerea în libertate. Cu primul avion disponibil el a plecat înapoi în Elveția, pierzând cauțiunea.

The Sunday Times a stabilit că urma banilor lui Pordea duce la Pierre Darier, fiul președintelui băncii. Acesta a făcut două călătorii dela Viena la Paris în cursul lunii Mai (odată la începutul lunii și odată la 21 Mai) pentru a înmâna banii lui Pordea. De fiecare dată Le Pen și-a trimis soția să ridice acești bani.

Dna Le Pen a relatat: ''Intr'o Sâmbătă seara Jean - Marie mi-a spus că o parte din banii lui Pordea ne vor fi înmânați a doua zi. L-am întrebat cum vom proceda. El mi-a dat o adresă. Mi-a fost foarte frică.''

In continuare, Dna Le Pen povestește cum în baza instrucțiunilor soțului ei, Duminică s'a dus la adresa ce i s'a indicat: Avenue Theodore Gautier Nr. 36, etajul 6, în al 16 - lea district al Parisului. Acolo ea l-a găsit pe Pierre Darier așteptând-o. Acesta i-a dat un sac conținând 1 milion franci. ''Eram așa de speriată că nici măcar nu i-am numărat''. Povestește ea. ''Am plecat cu banii direct acasă și i-am predat lui Jean - Marie''.

Câteva zile mai târziu, la 21 Mai, Le Pen a rugat-o pe soția sa să ridice al doilea lot de 1 mil. de franci, tot dela Pierre Darier, la aceeași adresă. De această dată, îngrijorată fiind de ceea ce soțul ei îi cere să facă, ea a povestit totul unui prieten. Acesta a insistat să o însoțească la întâlnirea cu bancherul elvețian, întâlnire programată pentru ora 3.30 P.M. **Prietenul** Dnei Le Pen a așteptat-o pe aceasta în mașina parcată în stradă.'' Când Dna Le Pen a revenit în mașină - povestește prietenul ei - ne-am așezat și am numărat banii. Erau exact 1 mil. franci''. Dna Le Pen s'a întors apoi acasă la Saint - Cloud și a înmânat banii soțului ei.

Nu există nici o urmă a banilor lui Pordea în conturile Frontului Național, deși **aceștia au fost cheltuiți în cursul campaniei** electorale. Este imposibil de identificat o astfel de donație pentrucă - spre deosebire de Anglia - legea franceză nu pretinde partidelor politice să-și declare sursa veniturilor.

Marcilly arată: ''Din experiența mea știu că nu a existat niciodată o contabilitate serioasă la sediul Frontului Național. Mai mult ca atâta, fiind doar numai câteva săptămâni până la alegeri, era o mare nevoie de bani lichizi pentru a plăti tipografii, panourile electorale și altele''.

La 23 Mai, două zile după efectuarea plății celui de al doilea lot din banii lui Pordea, Frontul Național și-a înregistrat lista sa electorală la Ministerul de Interne. Candidatul de pe locul patru se numea ''G.A. Pordea, doctor în drept, fost diplomat, Președinte delegat al Fundației pentru Europa, Consul al Poloniei în exil (Londra)''.

Această poziție îi garanta lui Pordea un loc în Parlament dacă Frontul Național **câștiga cel puțin 5 % din voturi.** Pentru a-i mulțumi, Pordea l-a invitat mai târziu pe Le Pen la o masă oferită la clubul său ''Cercle Interallie'', un club select de pe Rue du Faubourg St. Honore, lângă Ambasada Britanică.

Alegerile europene care au avut loc la 17 Iunie 1984 au constituit un triumf pentru partidul lui Le Pen. Frontul Național, prezentându-se cu o platformă electorală ce cuprindea limitarea imigrației și respectarea ordinei și legalității, a depășit prin rezultatele obținute cele mai optimiste așteptări, 11% din voturi, și prin aceasta, conform sistemului electoral proporțional din Franța, un număr de 10 locuri de deputați în Parlamentul dela Strassburg. Pordea a fost unul din acești deputați.

Primele mențiuni despre legăturile lui Pordea cu regimul comunist din România au apărut în preajma alegerilor, în ziarul parizian ''Le Matin''. Dar articolul intitulat ''Straniul Nr.4 de pe lista lui Le Pen'' nu făcea nici o mențiune despre mită.

Le Pen a pretins că articolul din ''Le Matin'' face parte dintr'o campanie de ponegrire ce vrea să discrediteze Frontul Național. Le Pen a mai spus reporterilor că el l-a adoptat pe Pordea ca ''purtătorul de cuvânt al popoarelor din Estul Europei'' și pentru a dovedi că Frontul Național, care adeseori este acuzat de ură față de străini, consideră de fapt orice cetățean francez de altă origine ca fiind francez autentic. In ce-l privește pe Pordea, acesta a declanșat procedura legală de acționare în judecată pentru calomnie a ziarului ''Le Matin'', cu numai două zile înaintea termenului legal de trei luni.

Chiar în luna Februarie când aveau loc audierile în procesul de calomnie, ziarul ''Le Matin'' a adus noi acuzații împotriva lui Pordea, învinuindu-l că ar fi agent român. Intr'un articol pe prima pagină a fost reprodusă o scrisoare din partea lui Pacepa, fostul înalt oficial român stabilit în Occident, prin care acesta arată că el personal l-a reactivat pe Pordea ca agent român de influență, la începutul anilor 1970.

Pacepa nu a depus ca martor la proces, iar avocatul lui Pordea a căutat să ridicularizeze ceea ce el a numit ''martorul fără față''. Completul de judecată nu a luat în considerare scrisoarea lui Pacepa, considerând-o ca neadmisibilă, și a acordat lui Pordea 10.000 franci ca despăgubiri. ''Le Matin'' a pierdut apelul.

In continuare, Pordea a dat cu succes în judecată ziarul ''Le Matin'' pentru defăimare, prin publicarea scrisorii lui Pacepa. La procesul ce a avut loc la 5 Decembrie el a denunțat scrisoarea lui Pacepa ca fiind o ''măsluire'' și a spus că el are impresia că fostul șef al spionajului român nici nu a fost la Paris în Ianuarie așa cum pretinde ''Le Matin''. Curtea de judecată a amendat pe autoarea articolului Agathe Logeart cu 10.000 franci și a dispus ziarului ''Le Matin'' să plătească 30.000 franci cheltuieli de judecată.

Cu toate acestea, ''The Sunday Times'' a obținut probe solide care indică faptul că Pacepa a fost într'adevăr la Paris în Ianuarie și că a dat un interviu ziarului ''Le Matin''. Noi am intrat în legătură cu dânsul în Statele Unite și am primit asigurări categorice că scrisoarea către ''Le Matin'' care îl identifică pe Pordea ca agent român este autentică și este scrisă de dânsul. Afirmația lui Pordea că Pacepa nu a venit la Paris nu este adevărată.

''Pacepa a venit la Paris în mod special pentru a depune mărturie la procesul Pordea'', a spus un oficial francez. Ar fi fost spectaculos. Dar în ultimul moment s'a răsgândit, și asta numai din motive de securitate. Cu toate acestea, el a fost de acord să scrie scrisoarea către Agathe Logeart dela ''Le Matin'', explicând cine era Pordea.

Oficialul francez a continuat: ''Eu personal l-am întâlnit pe Pacepa la Paris în mai multe împrejurări. Am luat cina cu dânsul. Am discutat un număr de probleme, inclusiv afacerea Pordea. Vă pot confirma faptul că Pacepa era absolut sigur că Pordea est un agent român, căruia el însuși i-a semnat dosarul pentru a fi reactivat la începutul anilor 1970, după ce ani de zile a fost ținut inactiv. Pacepa a spus că nu există nici un dubiu în privința aceasta''. □

EVANGHELIA EXILULUI (Martie 1986)

DELA ROŞCOVE LA ISUS

Sergiu GROSSU

Evanghelia primei duminici a lunii este mult prea complexă, prezintă prea multe şi interesante repere ca să putem cuprinde - în spaţiul care ne este hărăzit - întreaga aventură spirituală a Fiului rătăcit, despre care ne vorbeşte Mântuitorul în parabola bine cunoscută de cititorii "Cuvântului Românesc" (Luca, 15. 11-32), destrămarea şi, apoi, refacerea unităţii sufleteşti a acestui tânăr nefericit. De aceea, ne vom opri numai la un aspect al dramei sale lăuntrice, la aspectul fundamental revelat în aceste cuvinte: "Si-a venit în fire..."

Dela bun început suntem, parcă, tentaţi să ne întrebăm: de ce nu şi-a venit în fire mai înainte? De pildă, după ce-a plecat în ţara aceea "depărtată"? Sau când îşi risipea averea în destrăbălare? De ce nu şi-a venit în fire "după ce a cheltuit totul"? Sau în foamete? De ce abia când a ajuns să pască porcii "şi-a venit în fire"? Pentrucă abia acum, în crâncenă mizerie morală, în starea aceasta de umilinţă, de degradare - la rând cu porcii - i s'au deschis ochii...s'a trezit... sau, cum scrie Sf. Luca, "şi-a venit în fire." Intocmai împăratului David, după păcatul lui cu Bat-Seba, nevasta lui Urie Hetitul, când, conştient de răul ce săvârşise, striga către Dumnezeu: "Imi cunosc bine fărădelegile, şi păcatul meu stă necurmat înaintea mea" (psalmul51.3).

Abia acum Fiul rătăcit se găseşte în toate minţile. Vede o lume nouă, ignorată de el. Capătă vederea justă, simţământul proporţiei. Mintea lui judecă altfel. Nu mai scuză uşurătatea, dezmăţul, minciuna, risipa averii, nelegiuirile de tot felul, ci dimpotrivă, le osândeşte. Mintea lui este acum o minte schimbată, o minte înnoită, care poate "deosebi bine voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută şi desăvârşită" (Romani, 12.2). Căci fără această indispensabilă, decisivă "înnoire a minţii", nici noi, Românii, risipiţi pe toate meridianele pământului sau rătăcind, odată ce am ajuns în lumea liberă, dintr'o ţară "depărtată" în altă ţară "depărtată", purtând în adâncul fiinţei noastre icoana patriei răstignite, nici noi nu vom putea trăi - în cadrul exilului - o viaţă curată, de totală dăruire, în conformitate cu voia Celui Prea Inalt, chiar dacă fundăm asociaţii şi institute de cultură românească, chiar dacă militâm în formaţii politice sau în consilii naţionale. De aceea Ap. Pavel îi îndemna pe creştinii din Roma: "Să nu vă potriviţi chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceţi, prin înnoirea minţii voastre..." Numai cel ce "şi-a venit în fire" devine, cu adevărat, un om. Un om care a câştigat o mare bătălie cu diavolul: bătălia pentru salvarea sufletului, bătălia începutului său de mântuire.

Domnul şi Mântuitorul nostru Isus Hristos spune în Predica de pe munte: "Ferice de cei săraci în duh..." Si Fiul rătăcit aşa se vede: o zdreanţă de om, sărac în duhul lui, care nu se mai bate cu pumnul în piept, fălindu-se cu ceea ce are, ci care îşi dă seama că nu are nimic bun în el; că toate darurile, toate însuşirile înnăscute, le-a risipit; că fără prezenţa Tatălui nu poate supravieţui. "Si-a venit în fire" nu ca să se vaiete. Ci luând o hotărîre capitală: să se întoarcă acasă, la Tatăl; să lepede porcii. "Si s'a sculat şi a plecat la tatăl său", citim în Evanghelie. Venindu-şi în fire, Fiul rătăcit şi-a recunoscut starea de păcat în care trăia. Nu a dat vina pe alţii, cum se întâmplă cu noi, în general. Nu a gândit: "Mă voi întoarce acasă şi voi zice: Tată, uite ce-am păţit. Am căzut victima unor excroci şi linguşitori. Ticăloşii aceştia mi-au păpat averea. Sunt demn de a fi compătimit, căci am rămas fără o leţcaie, am dus lipsuri mari, am răbdat foamete mare...Ba, am ajuns să pasc şi porcii...Ei sunt vinovaţi, tată, nu eu, căci eu am fost bun şi i-am ajutat..."

Nu, tânărul din Evanghelie, când şi-a venit în fire, nu s'a gândit la astfel de scuze. Faţă în faţă cu tatăl său (care de departe l-a văzut şi i s'a făcut milă de el), a strigat: "Tată, am păcătuit împotriva cerului şi împotriva ta..." EU, nu alţii. "Nu mai sunt vrednic..." EU, nu prietenii mei de desfrâu. EU sunt ticălosul, tată, iartă-mă!"

Să medităm adânc la experienţa Fiului pierdut, regăsindu-ne pe noi înşine, cu toate căderile şi abaterile noastre morale. Care, dintre Românii diasporei, n'a cunoscut măcar o clipă de tăgadă, de înstrăinare de Dumnezeu? Când eram în ţară, fie înainte, fie după instaurarea regimului comunist, aproape toţi am mers - în special în perioada teribilelor furtuni afective ale tinereţii - pe urmele Fiului risipitor, împrăştiindu-ne, pe fleacuri şi nădejdi amăgitoare, zestrea noastră duhovnicească, ceea ce am primit la botez: darul Duhului Sfânt. Care dintre noi nu şi-a risipit averile sufletului, "cheltuind totul" departe de Tatăl cel ceresc, lipindu-ne de oameni şi de învăţături omeneşti, sau legănând idealuri politice diametral opuse Legii lui Dumnezeu şi comandamentelor evanghelice? Cu alte cuvinte, păscând porcii şi jinduind la roşcovele păcatului?

Beznă, beznă, beznă...Ieri, ca şi azi, în ţările depărtate ale exilului, multă beznă spirituală şi înoptare de năzuinţe. Ce să facem? La cine să alergăm? In cine să ne încredem şi în braţele cui să ne aruncăm? Dacă suntem în situaţia Fiului rătăcit, dacă venim dela roşcove şi porci, să nu batem la uşa pedagogului orgolios, sau a moralistului imoral, sau a cărturarului suficient de înălţimea viziunii sale intelectuale, sau a psihiatrului îmbuibat de freudism, pentrucă toţi aceştia vor gândi aşa: "Este imposibil să mai poată fi salvată. Nu vedeţi în ce hal se găseşte? Este un om pierdut, o epavă....Mă rog, urma eredităţii...La balamuc cu el..." Insă Mântuitorul este de altă părere când zice: "Nu cei sănătoşi au trebuinţă de doftor, ci cei bolnavi. Eu am venit să chem la pocăinţă nu pe cei neprihăniţi, ci pe cei păcătoşi." Oare în tâlharul de pe cruce nu noiau talazurile eredităţii? Si totuşi, Isus l-a primit în Impărăţia Sa veşnică. Oare în Saul din Tars, fariseul acela îngâmfat şi rău, nu vuia ereditatea şi nu striga el "O, nenorocitul de mine, cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?" Si totuşi, a fost iertat pe drumul Damascului, a fost mântuit de vechile lui păcate, a fost sfinţit şi uns cu taina propovăduirii Crucii. Prin cine? Prin intervenţia "educatorilor" sau a "înţelepţilor" din Ierusalim? Să-l ascultăm destăinuindu-se: "Prin harul lui Dumnezeu sunt ce sunt. Fiindcă "Hristos Isus a venit în lume ca să mântuiască pe cei păcătoşi, dintre care cel dintâi sunt eu" (1 Corinteni, 15.10; 1 Timotei, 1.15)

Relaţiile noastre cu Isus Domnul nu sunt ca acelea ale unui rob faţă de stăpânul său, ci sunt relaţiile unui prieten cu un Prieten, cu unicul nostru Prieten: "Nu vă mai numesc robi, pentrucă robul nu ştie ce face stăpânul său; ci v'am numit prieteni, pentrucă v'am făcut cunoscut tot ce-am auzit dela Tatăl Meu" (Ioan, 15.15). Avem, oare, vreun merit în această răsturnare de planuri? Nicidecum! La baza tuturor schimbărilor stă jertfa lui Hristos. Noi nu suntem capabili de nimic. Isus a făcut totul. El şi-a dat viaţa pentru toţi păcătoşii lumii. Deci, şi pentru noi, Românii deşţăraţi, atât de învrăjbiţi unii cu alţii, atât de înstrăinaţi de Dumnezeul cel viu şi adevărat, atât de dispersaţi şi de găunoşi în vieţuirea noastră cotidiană, în activitatea noastră pseudocreştină şi în aşteptarea unui nou răsărit de soare peste meleagurile din care ne-am smuls cu lacrimi.

In preajma Postului Mare, Biserica ne invită să reedităm căinţa Fiului rătăcit, strigând ca şi el: "Tată, nu mai sunt vrednic să mă chem fiul Tău..." Să ne prăbuşim - aşa cum suntem, cu toate păcatele, cu toate slăbiciunile, cu toate devierile şi intrigile în care ne-am complăcut - la picioarele Aceluia care este "învierea şi viaţa". Si să-I mărturisim: Doamne, suntem nişte nevrednici, nişte păcătoşi. Am furat. Te-am furat pe Tine, Doamne, pentrucă darurile pe care Tu ni le-ai dat - inteligenţa, talentul, voinţa, posibilitatea de a trăi liberi, dincolo de hotarele pătimirii neamului - le-am risipit. Ne-am purtat necinstit cu Tine, fiindcă în loc ca să-Ti slujim Tie, Stăpânul şi răscumpărătorul nostru, am slujit unor interese meschine, şi ne-am consumat anii şi viaţa, comportându-ne ca nişte argaţi ai orgoliului şi-ai ambiţiilor noastre deşarte.

Intorcându-ne dela roşcovele unei trăiri ruşinoase la Isus, El ne va mângâia cu cuvintele din parabolă "Căci acest fiu al meu era mort şi a înviat; era pierdut şi a fost găsit. □

PASTORUL RICHARD WURMBRAND LA 77 DE ANI

V. CORBUŢ

Pastorul Wurmbrand împlineşte 77 de ani la 24 Martie acest an. Poate de ziua lui va fi din nou, undeva în lume, propovăduind lumii creştine de pe toate continentele, Cuvântul lui Isus Christos mereu batjocorit, răstignit şi izgonit din ţările dominate de comunismul ateu. De peste 40 de ani, sensul însuşi al vieţii lui îl constituie lupta activă cu graiul, cu scrisul şi sufletul întreg împotriva Antichristului. O spune însuşi titlul publicaţiei lui şi numele organizaţiei misionare pe care o conduce: JESUS TO THE COMMUNIST WORLD, cu sedii în 49 de ţări ale lumii şi THE VOICE OF THE MARTYRS, publicaţia pe care o tipăreşte şi răspândeşte neîntrerupt de cum a ajuns în lumea liberă. In colţul din stânga, sus, al publicaţiei apare la fiecare număr, semnul luptei lui: o cruce peste "secera şi ciocan".

L-am cunoscut în temniţă, pe când, voluntar şi tolerat la rând cu alţi camarazi (toleraţi de temniceri, fireşte) îl **curăţam** de puroiul întins peste întreg corpul; îi goleam şi spălam cu apă (rece şi neantiseptică) flaconul pe care ca şi mine, ca şi noi, ceilalţi, îl avea atârnat cu o sfoară la gât, în care expectoram miliarde de baccili, lipsiţi cu desăvârşire de orice medicament eficace şi adecvat şi, organizaţi secret de Constantin Samargescu, un alt bolnav dintre noi, colectam, (când ni se dădea) puţinul lapte, marmelada, bucatele de carne sau unt, pe care le ofeream lor, împărţite în mod egal şi fără părtinire, celor 6-7-8-10 care îşi trăiau ultimele zile în CAMERA MORTII, camera nr. 4, parter a "sanatoriului pentru deţinuţi" dela temniţa din Târgul Ocna. Toţi au murit, câţi au intrat acolo. Nici **unul n'a scăpat, să-şi mai** revadă pe cei dragi. O singură excepţie, un singur viu: păstorul care, privea, cu ochii mari, albaştri, senini, cum erau duşi la groapa comună, unşi doar cu formol, zi după zi; arhimandrit Iscu dela Tismana, Valeriu Gafencu, Caramitru şi alţii şi alţii, an după an, zi după zi.

Recent s'a întors din India. Inainte cu puţin timp s'a înapoiat din Argentina şi alte ţări ale Americii de Sud. Mai înainte propovăduia în Australia de unde, să se înapoieze ca să plece în Africa, în Europa, în ţările Asiei. Ce putere tainică îl ţine în picioare, **când** aceste picioare îi sunt aproape **mutilate** în urma bătăilor şi schingiuirilor din temniţele din ţară, în care a petrecut 14 ani?!

A scris şi publicat până acum 14 cărţi. Parte sunt traduse şi în limba română, iar restul în peste 40 de limbi ale pământului, ca să nu mai vorbim de sutele de mii de biblii, scrise şi traduse tot în atâtea limbi şi răspândite în lumea toată prin grija lui şi a organizaţiei lui misionare.

Nici măcar una din toate cărţile şi scrierile lui nu este să nu cuprindă adevăruri crunte despre România, despre suferinţele lui, ale compatrioţilor lui. In cuvântările lui de-a lungul şi de-a latul globului, de fiecare dată nu uita să spună că este român, iar în casa lui, la Torrance, California, se vorbeşte numai româneşte, inclusiv cei doi nepoţi de fiu.

Audierea sa în faţa Comisiei Judiciare a Senatului Statelor Unite al Americii, în Mai 1966, a adus primele mărturii exacte şi detailate despre ororile din temniţele comuniste din România. Publicaţia editată de Senat este răspândită în milioane de exemplare peste tot pământul. Scrisă în limba engleză ar trebui să fie cunoscută de întreaga suflare românească. Si tot astfel şi traducerea poeziei lui Radu Gyr. "Iisus în celulă" care a apărut, în revista pe care o conduce, înainte cu doi ani.

Este demn şi oportun de adăugat că, împreună cu un alt titan al propovăduirii despre suferinţele din România, Pastorul John Crossley din Pensylvania, pastorul Richard Wurmbrand, a desfăşurat o activitate fără egal în intensitate pentru eliberarea Părintelui Gheorghe Calciu-Dumitreasa, în care sens ambii au luptat cu scrisul, cu graiul şi cu răspândirea a zeci de mii de poze ale părintelui, pe care erau trecute citate din prelegerile sale ţinute studenţilor din Bucureşti.

Cunoscut în lume pentru lupta sa neobosită, se cuvine să fie cunoscut de toţi Românii din exil şi de cei din ţară. Iar în acest sens se poate reveni. Un cald salut, cu toate urările de bine şi sănătate! LA MULTI ANI, Pastor Richard Wurmbrand! □

Din cele trecute vremi:

ASOCIAŢIA DELA PARIS

In 1949, cu ajutorul bănesc (100 dolari) dela Monsignorul George **Băbuţiu**, am plecat la Paris. Adică, în prag să plec în Statele Unite, am crezut, că cei de aici vor vrea să ştie despre soarta refugiaţilor români din Europa. Acolo, **la Misiunea catolică română** din rue Ribera m'am întâlnit în 5 rânduri cu un Arhimandrit **ortodox**, care a ţinut să discutăm despre unirea Bisericilor creştine. După 5 sesiuni, i-am spus: de discutat am discutat, dar ce ar fi dacă am şi FACE ceva? Ne-am hotărît să înfiinţăm o asociaţie pentru unirea Bisericilor creştine, cu o mână de oameni şi cu obligaţia să ne întâlnim şi în Biscerica Ortodoxă şi în cea Catolică, cu toţii împreună (ortodocşi şi catolici), şi să ne rugăm pentru unirea Bisericilor creştine (ce altceva mai bun puteam face?)

Intre membrii acestei asociaţii a fost şi savantul cu renume mondial, Mircea **Eliade. La una din şedinţele** asociaţiei la **Roma**, la care a participat şi profesorul Eliade, rugăciunile au fost conduse de Părintele iezuit Frederic Tailliez şi de Preotul **ortodox** Ion Surducan (ambii în odăjdii). Iar, **corespunzător** acestui spirit creştinesc, am publicat în "Cuvântul Românesc" un articol "Inaintea Apusului..." **tot** în legătură cu unirea. Copia **acelui articol am trimis-o** Doamnei Christinel Eliade, care e o intelectuală de seamă. Răspunsul primit a constituit pentru umilul de mine o reală bucurie, căci profesorul Eliade s'a identificat, sub semnătură proprie, cu **satisfacţia** exprimată de Doamna Eliade, că, în sfârşit, cineva a îndrăznit să spună lucrurilor pe nume. Adică, să dea glas amărăciunii, că această creştinătate, în loc să respecte voinţa lui Dumnezeu unindu-se întru UNA SINGURA BISERICA a tuturor creştinilor, e pulverizată în nimeni nu mai ştie câte denominaţii.

Alături de cei luminaţi, profesorul Mircea Eliade (profesor de istoria religiilor), îşi dă deama ce **moştenire** vitregă a fost hărăzită nouă de înaintaşii noştri.

Mare e puterea lui Dumnezeu! Se va milui şi de acei, care, umili dar stăruitori, se roagă Lui zilnic să şteargă această moştenire, de oameni pricinuită, şi să ne binecuvinteze pe toţi creştinii întru plinirea sfintei Lui voinţe: UNA SINGURA BISERICA CRESTINA pentru toată suflarea creştină de pretutindeni. □

Ilie OLTEANU

FARA ARMÂNEASCĂ

80 DE ANI DE CINEMATOGRAFIE IN BALCANI

FRAŢII MANAKIA SUNT AROMÂNI

(urmare)

—— Vasile TEGA ——

MEMBRII COMUNITATII COMUNEI AVDELA (PIND). CEL DIN STANGA (STERIE PAPPA), STAND PE BANCA, A FOST MASACRAT DE ANTARTI IN 23 IULIE (ST.V) 1905

In sfârşit, celebrii cercetători englezi A. Wace şi M. Thompson, care au vizitat Avdela de mai multe ori între 1909 şi 1911, scriu printre altele: "Tulburările politice dintre 1903 şi 1908 au cauzat pagube grave satului, fiindcă Avdela este puternic naţionalistă. In 1905, o parte din familiile naţionaliştilor aromâni care se întorceau dela iernatic, în drum dela Grebena spre Avdela, au fost atacate de bandele greceşti, în ciuda unei puternice escorte de soldaţi turci, rezultatul fiind numeroşi morţi în rândurile Aromânilor şi Turcilor însoţitori, în timp ce supravieţuitorii au fost maltrataţi şi jefuiţi."

"Mai târziu, în cursul aceluiaşi an, o bandă de antarţi, antrenată în Grecia (Avdela făcea parte atunci încă din Imperiul Otoman) a atacat satul, a asasinat o parte din fruntaşii aromâni, incendiindu-le în acelaşi timp casele. Cu aceeaşi ocazie, principala biserică a naţionaliştilor aromâni a fost arsă."

"...Există două şcoli în comună, una greacă şi cealaltă română. In cursul ultimei noastre vizite în 1911, am constatat că şcoala română avea, de departe, cel mai mare număr de elevi. De altfel, succesele deosebite obţinute în domeniul instrucţiei în ultimii ani constituie mândria Avdelei şi e cazul s'o spunem că şcolile române sunt superioare calitativ celor greceşti, unde cea mai mare parte a timpului este irosită în predarea istoriei antice, ceea ce constituie de altfel marea pacoste a întregului sistem de învăţământ grec".

Iată deci, pe scurt, condiţiile şi atmosfera care prevalau în Macedonia când tinerii Manakia îşi făceau studiile primare şi secundare. Si e cazul să insistăm asupra faptului - omis de altfel cu multă grijă din comunicatul oficial grec, că şcoala primară din Avdela urmată de ei a fost cea românească şi nu cea grecească, şi că după absolvirea acesteia şi-au continuat studiile la renumitul Liceu Român din Bitolia, care dela înfiinţarea sa în 1880, devenise o reală pepinieră şi un crescând focar cultural naţional pentru redeşteptarea etnică a Aromânilor.

Si acum câteva cuvinte despre conţinutul şi valoarea operei moştenite dela fraţii Manakia.

Buni cunoscători ai unor realităţi patriarhale, al căror amurg ei îl apucaseră în copilăria lor în însăşi renumita lor comună natală, ei lasă în urma lor un tezaur etnografic unic în felul lui. In întreaga lor operă, care pe drept cuvânt ar putea fi considerată ca "marea enciclopedie ilustrată a Aromânilor", pulsează numai viaţă aromânească: cărvănari, păstori, celnici, costume naţionale, aspecte din viaţa casnică, sărbători şi hore, nunţi, comune, case, interioare şi bineînţeles numeroase fotografii înfăţişând aspecte din viaţa de încordări şi lupte naţionale grele şi continui, uneori - din păcate - cu deznodământe tragice.

Deşi, în calitatea lor de fotografi şi cineaşti, instrumentul de care s'au servit ca să ne transmită mesajul a fost "imaginea", totuşi, uneori, acestea sunt însoţite de scurte explicaţii care, în contextul discuţiei actuale, capătă o semnificaţie deosebită.

Când afirmăm acest lucru ne gândim mai ales la folosirea aproape constantă în aceste texte a termenului ROMAN(I) pentru a desemna pe AROMAN(I). De fapt, fraţii Manakia nu se încurcă în subtilităţi de ordin semantic. Pentru ei, AROMANII şi ROMANII sunt fraţi, membri ai aceleeaşi mari familii care se întinde din Carpaţi până în Pind. "NOI HIMU UNĂ" adică noi suntem una şi aceeaşi naţie ne spunea deseori profesorul Manakia la orele de desen, care de cele mai multe ori se transformau în cursuri de istorie naţională.

Vom ilustra cele de mai sus prin câteva exemple extrase din numeroasele lor fotografii din colecţia noastră. Si adăugăm că toate fotografiile fraţilor Manakia care sunt însoţite de legende, acestea sunt numai în limba română, ca de altfel şi semnătura lor.

IANACHI MANAKIA, ABIA NUMIT PROFESOR LA GIMNAZIUL ROMAN DIN IANINA, IMPREUNA CU UNUL DINTRE CEI MAI BUNI PRIETENI AI FAMILIEI, ADAMLU ALU VASOTII DIN BAIASA, FOTOGRAFIATI IN TOAMNA ANULUI 1900.

(Document inedit, originalul în colecţia Tega)

Sub o ilustrată înfăţişând una din surorile lor se poate citi: "Tip de ROMANCA din comuna Avdela, torcând din scună fuior". Fotografia unui tânăr din aceeaşi localitate poartă următorul text: "Flăcău ROMAN din Avdela în costum naţional înainte de căsătorie"; portretul celebrului păstor din Pind, binecunoscut din numeroase reproduceri este însoţit de acest comentariu: "Cioban ROMAN din munţii Pindului ţinând în mână un cârlig (cârlibană). Instrument cei serveşte la prins oile"; sub o excelentă fotografie reprezentând un cuplu de tineri căsătoriţi: "Mire şi mireasă la Românii din Samarina. Mare orăşel locuit numai de AROMANI". Alte exemple: "Tip de tânăr celnic ROMAN. Dl. A. Balamaci, cea mai veche, mai mare şi mai nobilă familie din tribul fărşerotesc"; "Tip de ROMANCA din oraşul Săracu (Vilaet Janina) Epir"; "Tip de ROMAN din Giumaia (Salonic), în costum naţional"; "Armatol ROMAN (purtător de arme), însărcinat cu apărarea comunei lui natale"; - "ROMANCA din Medgidia, Ciamurie (ţărmul mării Adriatice)"; "Tipuri din Coriţa (Albania). Fărşeroate din costum naţional ROMANESC"; Tipuri din comuna pur ROMANEASCA Gopeş (Macedonia)"; "Plecarea ROMANILOR nomazi dela popas. Transportul lor se face prin numeroase caravane de catâri".

Nu exagerăm dacă afirmăm că nu a existat colţişor locuit de Aromâni în Balcani care să nu fi fost vizitat şi fotografiat de ei. Si în acest caz, legendele însoţind fotografiile localităţilor respective sunt extrem de semnificative. Să începem cu o ilustrată reprezentând comuna lor natală: "Comuna Avdela (Abella) este situată pe coastele muntelui Ardzel (Munţii Pind). Centrul de cultură macedo-română. Patria părintelui Averchie şi a lui Apostol Margarit. Mare parte a fost incendiată de antarţii greci la 23 Octombrie 1905"; despre comuna vecină Perivole se spune: "Comuna Perivole (zisă şi comuna eroilor). Este situată pe o ramificaţie a muntelui Ou. Aici au avut loc luptele între Cezar şi Pompei". Sub o splendidă imagine reprezentând un mare centru românesc din regiunea Bitoliei se poate citi: "Comuna Magarova, situată la poalele muntelui Pilistera, lângă Bitolia, una din cele mai frumoase comune ROMANESTI din Macedonia. Alături este şi comuna Târnova, unde s'a deschis prima şcoală română de institutorul d. D. Atanasescu". In sfârşit, în josul fotografiei reprezentând ceea ce a fost odinioară fala românismului suddunărean, se poate citi: "Moscopole sau Voscopole în spre munţii Gramos. Oraş renumit pentru bogăţii şi fost centru de cultură al AROMANILOR din Imperiul Otoman".

Fraţii Manakia pot fi de asemenea consideraţi ca primii "foto-reporteri" din Balcani în sensul în care acest termen îl are în zilele noastre, acordând, aşa cum era de aşteptat, o deosebită importanţă unor evenimente legate de viaţa naţională a Aromânilor.

Intr'o altă fotografie, tot din 1905, ne sunt prezentaţi membrii comunităţii române din Avdela, cu următoarea explicaţie suplimentară: "Cel mai din stânga (Sterie Pappa) stând pe bancă, a fost masacrat de antarţi în 23 Iulie (stil vechi) 1905.

In toamna anului 1908, sunt aleşi primii reprezentanţi ai Aromânilor în Parlamentul turc: scriitorul şi ziaristul Nicolae Bataria şi Dr. Filip Mişea. In afara numeroaselor fotografii arătând entuziasmul Aromânilor din Coriţa care trimeteau, în persoana lui Mişea, primul lor delegat în Parlamentul turc, fraţii Manakia au pus în circulaţie o frumoasă carte poştală cu fotografiile celor doi aleşi, încadrată de următorul text: "Primii reprezentanţi ai poporului aromânesc în Parlamentul Imperiului Otoman".

In sfârşit, un ultim exemplu. In Aprilie 1911, un grup de personalităţi marcante din Bucureşti, în frunte cu Dr. C. I. Istrati au vizitat Bitolia şi satele aromâneşti din regiune.

Fraţii Manakia şi de astă dată prezenţi la datorie ne-au lăsat imagini de neuitat. Entuziasmul care-l simţeau şi ei alături de ceilalţi Aromâni la primirea fraţilor norddunăreni este evident în textele care însoţesc fotoreportajele lor: "Primirea măreaţă făcută de către autorităţile otomane şi Aromâni primilor excursionişti români din ţară, în oraşul Bitolia (Macedonia). In faţă se vede D. Profesor Istrati, contra-amiralul Urseanu, D-na Dr. Cantacuzino şi Niazi-bey, eroul constituţiei otomane". O altă poză prezintă "excursioniştii români împreună cu fraţii lor aromâni la Deve-hane (Bitolia)".

Ne oprim aici. Exemplele citate credem că sunt mai mult decât concludente. Quod erat demonstrandum.

Ianachi Manakia a murit în 1954, iar Milton cu zece ani mai târziu. Ca să onoreze memoria acestuia, guvernul iugoslav a emis un timbru poştal.

La Bitolia există trei cimitire ortodoxe: sârb, grec şi român. Ei şi-au ales locul de veci în cel românesc. Au murit deci cum au trăit: ca AROMANI. Fie-le ţărâna uşoară! □

SCENA CARACTERISTICA DIN FILMUL "TESATOARELE" PRIMUL DOCUMENTAR ETNOGRAFIC DIN LUME SI PRIMUL FILM BALCANIC, REALIZAT DE FRATII MANAKIA IN 1905. JOS, LA DREAPTA, TORCAND DIN CICRIC DESPA ALU MANAKIA, BUNICA REALIZATORILOR, IN VARSTA DE 117 ANI, IN PICIOARE, LA DREAPTA, MAMA LOR; OBSERVAM APOI CELE TREI SURORI IN PLINA ACTIVITATE: UNA TORCAND, CEALALTA TESAND, IAR ULTIMA DEPANAND UN GHEM.

ŞTIRI DIN LUMEA ROMÂNEASCĂ

SĂRBĂTORIREA ZILEI UNIRII PRINCIPATELOR ROMÂNE

ROMA

In scopul de a ţine trează conştiinţa naţională a exilului românesc despre ţara **noastră România, azi în plină suferinţă**, mai ales în rândurile noilor veniţi, conducerea Consiliului Naţional Român a hotărît să facă aniversarea marilor noastre Sărbători Naţionale (prin rotaţie) în toate capitalele ţărilor europene.

După prima incercare reuşită din 1 Decembrie 1984 la Paris a "Unirii Transilvaniei", anul acesta, s'a ales Roma pentru aniversarea Unirii Principatelor. Secţia C.N.R. Italia s'a oferit să susţină cu toată abnegaţia această aniversare, dar ne gândeam cu inima strânsă asupra rezultatului, deoarece iarna, astfel de aniversări au şansele de reuşită atenuate, iar pe de altă parte colegii noştri din Italia se aflau la primul debut în astfel de ceremonii...apoi resursele financiare nu erau chiar neglijabile.

Dar hotărîrea din Septembrie 1985 dela şedinţa BEC-CNR a devenit scadentă şi Dl. Preşedinte Horaţiu Comaniciu a rămas **neclintit în hotărîrea sa: "aici la Roma -în** Cetatea Eterna -vom face simţită prezenţa noastră ca popor liber şi ne vom sili să obţinem şi audienţa Sfântului Părinte Papa Ioan Paul al II-lea."

Acest lucru era însă posibil numai cu sprijinul clerului românesc acreditat pe lângă Vatican, care şi-a dat tot concursul nu numai pe linia bisericii, dar chiar şi pe linie administrativă, ajutând colegii noştri din Italia la soluţionarea problemelor legate de această aniversare. De aceea fără concursul neprecupeţit al IPS Arhiepiscop Crişan, Episcop Cristea şi Mons. Tăutu acţiunea aceasta nu ar fi fost atât de reuşită.

Serbarea a avut loc Sâmbătă 25 Ianuarie la orele 16, în splendida sală a **Institutului Augustinian unde au participat** cca. 200 de persoane, dintre care semnalăm: Sf. Sa Arhiepiscop Crişan, **Episcop Cristea, Preşedinte Horaţiu** Comaniciu, Florea Vasile, Constantinescu Nicolae, Bujin Nicolae,Dr. Vălimăreanu P., Ghilezan Emil, Ing. Paul Morcov, Dr. **Brad Coriolan, Ing. Crişan, Sava Gârleanu, Constantin Nagacevschi şi alţii. La** deschiderea serbării s'a oficiat o scurtă slujbă de Sfinţiile lor (mai sus amintiţi) răspunsurile fiind date de Ing. Crişan şi Preot Nadrag. Apoi Dl. Florea Vasile a ţinut cuvântul de deschidere, arătând importanţa zilei de 24 Ianuarie pentru neamul românesc. Dl. Constantinescu Nicolae a arătat rolul Consiliului Naţional Român, ca factor de coeziune al exilului în situaţia actuală, că drumul spre eliberarea ţării poate fi lung şi că noile generaţii trebue să preia ştafeta luptei dusă în prezent de cei vârstnici.

In încheiere Dl. Horaţiu Comaniciu într'o vibrantă cuvântare, întreruptă de mai multe ori de aplauze prelungite, a arătat în detaliu strategia actului Unirii şi importanţa lui istorică pentru poporul român, proiectată în situaţia de azi a exilului românesc.

Si fraţii aromâni şi-au spus cuvântul prin **delegatul** lor.

In acompaniamentul unei înregistrări pe bandă magnetică, cei din sală au intonat cu multă insufleţire "Hora Unirii" şi cu ochii umeziţi de lacrimi cei mai mulţi au retrăit acest act de **răsărit de soare al tristei noastre istorii, care avea** să-i urmeze abia în secolul următor împlinirea de veacuri a **marelui** ideal naţional-România Mare.

Toţi cei de faţă eram pribegii unui popor care-şi dăruise cu abnegaţie sângele său în ultimele două războaie mondiale pentru binele acestei civilizaţii, pentru Europa. Si acum părăsind vetrele noastre, am luat drumul lung şi greu al exilului, la capătul căruia nu poate fi altceva decât regăsirea liberă a scumpei noastre patrii.

Participanţii s'au delectat apoi la un bufet foarte bine asortat cu gustări şi băuturi, care a contribuit şi mai mult la crearea unei atmosfere de caldă prietenie între Români.

A doua zi Duminică 26 Ianuarie s'a oficiat de către aceiaşi preoţi o slujbă religioasă la Biserica Unită, urmată de o mică agapă, după obiceiul înpământenit al compatrioţilor noştri din Roma.

Iar în ziua de Miercuri 29 Ianuarie, un grup compact de Români în majoritate membri CNR, au întâmpinat pe **Sanctitatea Sa Papa Ioan Paul al II-lea în marea Sală de audienţe, unde după ce s'au** prezentat şi au primit binecuvântarea **Sfântului** Părinte, au predat şi un memoriu.

Incheind aceste rânduri, se poate trage concluzia că Românii pe lângă alte păcate au şi marea calitate de a fi "sufletişti". Trebue găsită însă totdeauna cheia care să dezăvoarească marele tezaur al naţionalismului lor.

Paul MORCOV

HEIDELBERG

A devenit o tradiţie a exilului românesc sărbătorirea Zilei Unirii Principatelor la Heidelberg, oraşul în care şi-a sfârşit zilele exilatul Alexandru Ioan Cuza, Domnul Unirii şi ale cărui rămăşiţe odihnesc astăzi între zidurile Bisericii Trei Ierarhi din Iaşi. Din zilele săptămânii este aleasă cea mai apropiată Sâmbătă de 24 Ianuarie, pentru a se da posibilitatea unui număr mai mare de Români să participe la slujba specială ce are loc întodeauna în Biserica Sfânta Ana şi apoi, în continuare, la agapa românească unde se **reînnoadă** prietenii şi cunoştinţe mai vechi, sau se făuresc altele **noi**.

In ciuda unei vremi deosebit de potrivnice, neam strâns în acest an 50 de **Români** pribegi, veniţi din mai multe colţuri ale Germaniei. Un sobor format din preoţii Dumitru Popa din Freiburg, Viorel Mehedinţu din Heidelberg şi Iuliu-Cezar Codreanu din Düsseldorf au oficiat serviciul divin şi au fost pomeniţi toţi cei care şi-au adus contribuţia la înfăptuirea marelui Act al Unirii, în frunte cu Principele Cuza, Elena Doamna, Mihail Kogălniceanu, Ion Dumitru Brătianu, Vasile Alecsandri, Fraţii Golescu, C.A.Rosetti, Nicolae Bălcescu.

Protoiereul Dumitru Popa a ţinut o predică legată de însemnătatea creştină şi românească a Unirii între oameni şi între Români, iar Preotul Dr. Viorel Mehedinţu a evocat într'o scurtă cuvântare faptul şi semnificaţia Unirii Principatelor.

După terminarea slujbei religioase a urmat, potrivit vechiului obicei românesc, agapa la care au luat parte cei care au asistat la slujbă.

Constantin MAREŞ

NELO MANZATTI

S'a stins Nelo Manzatti la vârsta de 81 de ani.

In ultimul timp suferea de un Parkinson, care tratat într'un institut de geriatrie a regresat, dar au intervenit complicaţii. O bronho-pneumonie, un blocaj al rinichilor şi apoi un infarct i-au înscris moartea la 5 Februarie a.c.; data lui de naştere, acest 5 Februarie.

La 8 Februarie Mons. Villa i-a spus ultima **rugăciune în biserica Santa** Maria Secreta din Milano. Manzatti a lăsat un testament prin care îşi exprima dorinţa ca cenuşa lui pusă în urnă să fie păstrată de Biblioteca din Freiburg.

L-am cunoscut pe N. Manzatti în anul 1937. Dela întâia întâlnire am avut impresia că vom fi prieteni. Si asta a durat până la data morţii.

In timpul guvernării antonesciene, Manzatti era director la postul de radio. A dat dovadă de competenţă, de distincţie. A renunţat la o parte din salariul său din modestie. De atunci se vedea pornirea spre sacrificiu, dezinteresul.

După constrângerea legionarilor de-a părăsi **guvernarea, el s'a îndreptat, cu alţi prieteni, printre** care Radu Gyr, spre acţiunea de colaborare cu I. Maniu şi a rămas constant pe această linie. Era apropiat de Romul Boilă, nepotul lui Maniu. Asemenea a colaborat la manifestări artistice, la Paris, cu doamna Pia Boilă, o deosebit de înzestrată cântăreaţă de operă.

Când au intrat Ruşii în ţară a fost silit să încerce trecerea hotarelor. După multe peripeţii pe care le povestea cu nespus umor, a ajuns la Viena. L-am întâlnit la Viena, de unde i se îngreuna plecarea. Am reuşit amândoi să venim la Paris, în urma ajutorului dat de Francezi.

La Paris a zăbovit oarecare timp şi apoi a plecat spre Argentina. Peste tot viaţa lui se desfăşura greu deoarece compoziţiile lui muzicale nu puteau fi valorificate în străinătate, deşi erau de mare valoare. Trecutul apăsa puternic asupra lui. Era fiul unui popor călcat de unii, abandonat de alţii. Era un luptător de frunte, dar ţara lui era domeniu de purgatorii.

Din Argentina s'a întors în Italia, unde a funcţionat ca profesor într'o şcoală din Milano. Câştiga puţin dar era mulţumit, câtă vreme sănătatea nu l-a părăsit. Deja, cu câţiva ani înainte de-a ne părăsi, el incepea să simtă tot mai intens înaintarea vârstei cu necazurile ce aduce. Simţea că puterile îl părăsesc şi se străduia mult ca să-şi păstreze postul, ştiind că doar cu o pensie slabă nu poate trăi. Si nu voia să primească ajutoare. Unii se mirau de puterea lui de rezistenţă, fără a şti că îşi punea în joc ultimele forţe ca să nu fie silit să întindă mâna. Dar la un moment dat nu mai putea face nici drumul până la şcoală, deşi ea nu era departe. A fost silit deci să se pensioneze. Trăia acum modest, ca totdeauna. Era un om sobru, dar lipsurile şi boala îl apăsau.

Incepând cu luna lui August a anului trecut boala înainta primejdios. Avea acum nevoie de medici, de medicamente. Trebuia ajutat. Si au sărit destui ca să-i uşureze suferinţa. Era nevoie şi **oamenii n'au pregetat să-şi dea obolul. Era o** mângâiere pentru el această popularitate, dar şi o strângere de inimă în acelaşi timp. Scria că e mai bine să-şi dea sufletul, când se gândeşte că poate unii îşi dau ultimul ban ca să-l ajute. Avea o conştiinţă profundă, ce nu-l servea în timpurile ce trăim.

Cât despre talentul lui Manzatti, el era multilateral. Deja tânăr era considerat ca prinţul romanţei româneşti. Dar el era nu numai compozitor deosebit, ci şi un prozator de talent. Proza lui era savuroasă, vie şi captivantă. Avea şi talente practice. A fost administrator de industrii, precum a dat satisfacţie şi conducând instituţii. Proza lui umoristică a însemnat multe fiinţe desfătate.

Unele din compoziţiile lui sunt puţin cunoscute, deoarece n'a avut posibilitatea să le răspândească sau publice. Ele vor fi cunoscute odată intens, când ţara noastră va fi liberă. Muzica lui duioasă sau răscolitoare, va încânta generaţii viitoare, cum a făcut-o şi cu generaţia noastră.

Dar peste inteligenţa şi fineţea lui, peste discreta lui eleganţă, ceea ce este mai just de-a remarca, e caracterul. Oameni inteligenţi a avut ţara noastră. Ii avem şi azi, dar oameni ce unesc mari calităţi intelectuale cu o putere de sacrificiu, nu sunt mulţi. Si ce nevoie avem azi de oameni ce mor, ca Manzatti, lăsând o dâră de lumină pe drumul anevoios al viitorului. Căci asta va salva neamul nostru: oameni de credinţă, cei ce dau mereu şi tot li se pare că nu dau destul; cei ce mor săraci, deşi puteau să-şi schimbe destinul, prin compromisuri. Salvarea stă în virtuţile noastre şi N. Manzatti sta ca exemplu mai ales pentru tineretul ce trebue să ducă făclia libertăţii mai departe.

Toţi cei ce i-am fost prieteni spunem: Să-i fie ţărâna uşoară.

Horaţiu COMĂNICIU

CĂRŢI ROMÂNEŞTI LA CALGARY

Din iniţiativa unor Români din Calgary şi cu sprijinul înţelegător al oficialităţilor culturale locale, s'au obţinut fonduri pentru procurarea primelor cărţi tipărite în limba **română şi care sunt la secţia** împrumut a Bibliotecii Municipale din centrul oraşului. Cărţile vor fi achiziţionate prin intermediul editurilor din lumea liberă dar şi prin donaţii personale.

Titlurile cărţilor au fost selectate cu mare grijă pentru a nu se infiltra nici un fel de tipărituri reseriste care ar putea servi ca platformă de propagandă pentru aşa zisa cultură socialistă română.

Vor fi cărţi ale autorilor clasici dar şi ale scriitorilor din exil. Aşa că doritorii vor avea acces la Eminescu, Slavici, Mircea Eliade dar şi Vintilă Horia, Bacu, Ierunca, Lovinescu, Govora etc.

Când va fi posibil se vor procura şi cărţi româneşti traduse în **engleză**, cum e cartea lui D. Bacu despre Piteşti.

Suntem de asemenea informaţi de către conducerea fondului de cărţi în limbi străine că donaţiile sunt binevenite şi sunt acceptate volume în bună stare, de preferinţă legate în coperţi tari.

Prezentele rânduri sunt un îndemn de a vizita noua secţie de limbă română a Bibliotecii Municipale din Calgary.

Corespondent

DIN VIAȚA NOASTRĂ:

AUZITE, VĂZUTE, ȘI PĂȚITE

George DONEV

"CONTRADICȚII" CU GĂURILE DIN FUNDUL PANTALONILOR

In RSR s'au rezolvat toate problemele social-economice: Avem luminat, incălzit și alimentație științifică. Singurul lucru temporar nerezolvat a rămas cârpirea pantalonilor rupți in ...cred că știți unde.

Pentru a rezolva și acest deziderat de importanță națională (astuparea ventilațiilor datorită uzării) ziaristul Horia Tabacu (Informația Bucureștiului-- 12/5/85) a pornit la o temerară anchetă.

Inarmat cu hârtie, creion și o pereche de pantaloni găuriți, el a făcut circuitul Intreprinderilor Naționale de Cârpirea Fundului Rupt:

"Pe șos. Mihai Bravu s'a 'constatat' că e vorba de o reparație de 2 cm.; (este vorba de mărimea găurii) pe Calea Moșilor, 1,5 cm., pe str. Doamna Ghica 1 cm."

"Operația nu durează mai mult de un sfert de oră"--s'a gândit d. H.T.--și dacă atelierul este aglomerat "poate o zi-două."

In loc de o zi-două, i s'a promis la un atelier că pantalonii vor fi gata în două săptămâni, iar la celelalte "întro lună."

La al patrulea atelier, "Muncă și Artă" (șos. Mihai Bravu) Sefa serviciului dela direcția stopatului (țesutului, N.R.) "era plecată la cumpărături".

In lipsa șefei supreme o lucrătoare "și-a făcut manichiura, alte lucrătoare stăteau la șuetă" remarcă d. H.T.

Când s'a întors "șefa" dela cumpărături și după consultații la nivel înalt s'a dat verdictul: "20 de lei și vino peste o lună!"

Fixarea prețului a durat un sfert de oră deoarece nu se găsea lista "oficială cu tarife" și toți lucrătorii din atelier au pornit la vânătoare ca să-i dea de coadă.

După aproape o zi de alergătură d. H.T. și-a găsit petecul: 10 lei și vino mâine.

Indignat că cetățenii trebue să rămână cu fundul neacoperit timp de o lună, și că măsurătoarea găurilor nu-i o știință precisă, d. H.T. scrie revoltat:

"...trebuie să se desfășoare în mod civilizat, (Cârpitul pantalonilor, N.R.) într'o deplină ordine și disciplină, nu la voia întâmplării..."

Când toți Românii vor umbla cu pantalonii cârpiți (știți unde) și nu vor mai exista ferestre compromițătoare (știți unde), atunci tov. Ceaușescu va putea să afirme cu mândrie:

România a trecut dela faza de Națiune Nedezvoltată la aceea de Națiune cu Petece la Fund!

LA 103 ANI!

Un pensionar printre pensionari este dl. John Janabet din Warren, Mich. El a fost felicitat de Preș. Reagan și de Camera Deputaților din Statul Michigan.

John s'a născut în 1883 în com. Sărbunești (la 50 km. departe de București) și după ce și-a făcut armata in România a venit in America in 1909.

John a fost activ în viața românească și a lucrat până la vârsta de 90 de ani.

Mary, fata centenarului John, este căsătorită cu Reo Marshand, Doctor in Drept și profesor la Wayne State University.

După informațiile pe care le avem, John ar fi cel mai bătrân cetățean al Statului Michigan.

CUM SĂ-I IDENTIFICĂM

Pe un agent al Bucureștiului, infiltrat în mas-media exilului, nu-l poți identifica prin ceea ce spune sau scrie, ci prin ceea ce nu spune și nu scrie.

Un agent comunist nu va invinui niciodată persoana preș. Ceaușescu, ca principalul vinovat de mizeria și teroarea din țară.

Comuniștii de peste hotare admit că s'au făcut greșeli (acum se spune "contradicții," N.R.) dar nu vor preciza ce greșeli s'au făcut și cine-i autorul greșelilor.

Un agent comunist nu va pomeni niciodată că d-na Elena Ceaușescu este o Inculta ce și-a insușit cu forța titlul de Academiciană.

Agentul comunist dintre noi apără tradiția și cultura de peste hotare, dar nu pomenește că în țară ni se distruge tradiția și cultura este călăuzită pe linia partidului.

Comuniștii se bat cu pumnii in piept că-și iubesc neamul, iubesc democrația, doresc pacea și in ziua de 4 Iulie mănâncă plăcintă de bostan.

Asupra acestui subiect vom reveni.

RSR JEFUIEȘTE VIZITATORII!

T. Tom Schuster, timp de 364 de zile (Un an fără o zi) a vizitat 3 continente, 42 de țări și 159 de orașe mari. (Detroit News, 1/26/86).

Singura țară ce n'ar dori s'o mai viziteze este România.

Motivul e simplu: leul românesc a fost in ultimii trei ani, supra valorificat in raport cu dolarul. Asta inseamnă o jefuială pe față ("bluntly a ripoff").

Despre celelalte capitale comuniste: Budapesta: oraș prietenos, ieftin; Praga: restaurante exelente, ieftine; Moscova: foarte puține magazine și restaurante... aștepți la rând pentru serviciu oriunde, chiar și în hotelurile dedicate turiștilor din Vest.

CAMPANIA CENTRULUI CULTURAL DELA "CÂMPUL ROMÂNESC"

Când Lucian Blaga a văzut ființa românească exprimată ca un spațiu mioritic, sesiza prin aceasta ceea ce este mai intim și mai sfânt la Români - mișcarea pe dimensiunile înalte ale spiritului, ale omului ce urcă și ale lui Dumnezeu care coboară.

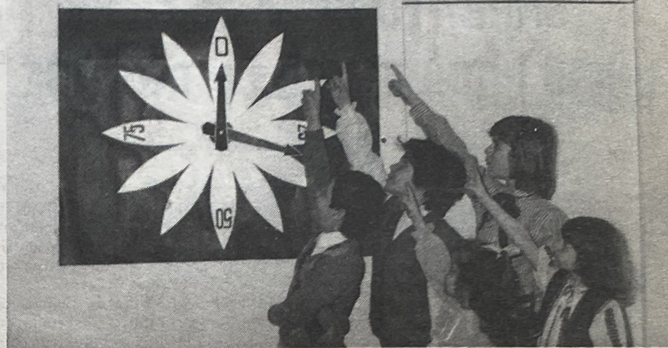
Comunismul, prin esența lui este anti-dumnezeesc, anti-omenesc, anti-spiritual și anti-românesc, spațiul lui diabolic, fiind reducerea la vertical, animalizare, la despiritualizare, dărâmând deopotrivă istorie și religie, monumente și biserici și tot ceea ce spiritul românesc a zidit de 2000 de ani.

Centrul Cultural Românesc din Hamilton vine cu măreața inițiativă de a păstra acest spațiu mioritic în puritatea lui, de a promova valorile noastre culturale, limba lăsată de strămoși, credința în Dumnezeu și respectul pentru înfăptuirile spirituale ale înaintașilor noștri.

Va fi un loc de întâlnire pentru toți cei care suntem risipiți în întreaga lume, o vatră românească de cultură și de artă, un far spiritual care ne va lumina drumul în lupta noastră până când țara noastră va fi din nou România Mare, liberă și independentă.

Române de pretutindeni, ajută acum la ridicarea Centrului Cultural Românesc din Canada!

Dar din dar se face Raiul! Fii alături de noi, fii alături de ctitorii unei așezări culturale, fii alături de ființa neamului tău, fii alături de strămoșii tăi... fii generos, la clădirea unui așezământ cultural, când alții distrug!

TINTA NOASTRA ESTE MAI ALES TINTA LOR.

Contribuții primite până acum:

OCTOMBRIE		$ 1.600
NOEMBRIE		$ 4.820
DECEMBRIE		$ 10.875
IANUARIE		$ 6.175
FEBRUARIE		
TUDOR MURGOCI	Hamilton, Can.	$ 1.000
PETRE STEFAN-NITA (din Cetatea Albă, Basarabia)	New York, USA	1.000
GEORGE DONEV	Detroit, USA	500
TRAIAN TOTOIAN	Kitchener, Can.	500
N.P.	Hamilton, Can.	250
FLORIN SECARA	Toronto, Can.	100
SOC. TRANSILVANIA LIBERA	Sharon, PA. USA	100
Pr.ICHIM DUMITRU	Kitchener, Can.	75
J.BACIU	Montreal, Can.	70
GEORGE MORAR	New York, USA	25
	TOTAL	27.090

Trimiteți cecul Dvs. pentru "FONDUL DE CONSTRUCTII" pe adresa: ASOCIATIA CULTURALA ROMANA, P.O.Box 4217, Station "D", Hamilton, Ontario, L8V 4L6, Canada.

MICA PUBLICITATE

Anunțurile dela rubrica "MICA PUBLICITATE" sunt redactate de solicitanți

CAUT RUDELE ȘI PRIETENII

* Caut grup de credincioși penticostali în RFG, în apropierea orașului Essen. Cei ce-mi pot da o relație în această privință sunt rugați să-mi scrie la adresa: Elisabeth Kampmann, Sonderfeld 7, 4300 Essen 14, sau să telefoneze la nr.: 0201-58.85.52.

* Doamna Ionel Luminița Secăreanu, 2000 Hamburg 74, Bocklerstr 32. VIII, West Germany, împreună cu soțul și fetița, plecați din Galați în Iulie 1981 și emigrați în RFG, doresc să ia legătura cu DL. DOCAN GHEORGHE (ION), care se află în California. Cei care pot da relații despre acesta, sunt rugați să scrie la adresa de mai sus.

* Doamna Ionel Luminița Secăreanu, 2000 Hamburg 74, Bocklerstr 32. VIII, West Germany, emigrată din Galați cu soțul și fetița, doresc să ia legătura cu o verișoară care a plecat din Tecuci și stabilit în America, și pe care o roagă să scrie la adresa de mai sus.

* Caut pe ANDRONICA FRENTIU, plecată din țară prin anul 1965, cu ultimul domiciliu cunoscut 1399 Andrus St., Acron, Ohio, 44305. Rog să-mi scrie la adresa: BIDA STEFAN, 45-38, 45 St., apt. 5K, Sunnyside, N.Y. 11104, sau să-mi telefoneze cu taxă inversă la (718)565-5771.

*Caut pe RODICA și NOLI DAVIDESCU din București, emigrați în Canada în anul 1982. Rog sunați cu taxă inversă la Mia Georgescu, tel. (718)706-6466.

* AURICA FRUHLING, fost ing. normator la UCECOM București, s'a mutat din Cincinnati, Ohio, în California, la "One Quail Place", 72600 Fred Waring Drive, apt. 3313, Palm Desert, Ca. 92260, tel. (619)341-3004, și dorește să facă legătura cu Români și Românce din Calif.

CĂSĂTORII

* Dorind fericirea care i se cuvine doamnei de origine germană cu domiciliul în București, intelectuală, înfățișare foarte plăcută (1,59 m, 59 kg), 60 de ani, aparență mai tânără, pensionară, gospodină, energică, pasiuni-artă, literatură, muzică, voiajuri, calități morale și spirituale, cu valoroasă educație în familie, situație materială excepțională, apartament central, mare, prin valută construit, fără obligații de familie, pe această cale căutăm să-i găsim un tovarăș de viață care să-i corespundă cu dăruire reciprocă, să poată avea o viață fericită amândoi, să poată voiaja împreună. Prin căsătorie, soțul, într'o eventuală stabilire la rudele ei în RFG, să fie de acord. De preferință inginer sau medic, un om integru, distins, să aibă alături, care să nu depășească 65 de ani. Să știe să conducă automobilul. Așteptăm răspunsuri serioase însoțite de fotografie dela cunoștințele Dvs. din România pe adresa: Ing. Alfred Schlawich, Postamt 32, Post Restant-4 Dusseldorf 30, BRD. Atenție! Vă rog nu trimiteți scrisori recomandate, căci după 7 zile, dacă nu sunt în localitate, se trimit înapoi.

* Intelectuală, văduvă, cu cetățenie austriacă, dorește cunoștința unui domn serios, de preferință peste 50 de ani, pentru stabilirea unor relații trainice de viitor. Răspunsuri detailate cu fotografie recentă, pot fi trimise pe adresa: OCTAVIAN., 1024 Wien, Postfach79, Austria.

* Intelectuală, 34 de ani, suplă, brunetă, harnică, înfățișare frumoasă, bună educație și caracter, stabilită în Dânemarca, dorește cunoștința în vederea căsătoriei. Prefer pe cineva aflat în România, urmând a lua mai întâi legătura cu rude sau prieteni aflați în Occident. Răspundeți pe adresa redacției cu menționarea "Doamnei Bălan".

SĂ RÂDEM... SAU SĂ PLÂNGEM...?

ANUL 9 Nr. 61 APARE CÂND ARE INSPIRAȚIE

URZICA LIBERĂ

Niculae Ceaușescu:

"FIUL IUBIT AL SATANEI!"

Ni se răstignește Neamul!

Dinu Mătrăgună

BOB DE OREZ

Două vaci ședeau la umbra unui pom și croșetau;
Dup'un timp, una din ele, rage către sora sa:
- Si, cum, dragă, zici? pe vremea când bunica era fată,
Vacile păsteau în voie? Nu aveau muncă normată?
Si-am mai auzit c'atunci și la rumegat ședeau
Fără să se'ntrebe vreuna, că de ce nu croșetau?
- Spui și tu ce spun și alții care-au auzit și ei,
Insă astea-s bazaconii - basme de-adormit viței.
Cum crezi tu că progresam, dacă noi nu croșetam?
Căci cu lapte nu se poate
Să le facem chiar pe toate.
- Bine, bine, măcar lapte de făceam era ceva;
Insă lumea se cam plânge că nu-i unt, nu-i telemea...
- Ce-ai vrea tu? Să stea'n vitrină toate ca'n televizor?
să se'mbogățească omul, să facă colesterol?
Uite-așa mai face sport... mai o coadă, mai se zbate,
Mai o luptă dând din coate...
C'altfel dă'n obezitate...
- Da, dar spun gurile rele, că sunt unii... nu dau nume
Care iau tot ce poftesc, dar din prăvălii anume;
Astea oare nu se vaită de vreun junghi, sau de vreo boală?
Ori săracii, plâng amarnic, că au viața prea ușoară?
- Vai, ce lume bârfitoare... și ce vorbe mincinoase...
Astea-s calomnii curate și de-a dreptul rușinoase...
Eu știam că ești isteață, cum crezi tu așa ceva?
Nu știi că-i egalitate? Sau n'ai auzit de ea?
- Păi, așa egalitate...
Si la noi e'ntre surate -
Că din zece, trei sunt șefe și doar două stau la muls;
Restul dau doar indicații și beau laptele pe-ascuns.
- Ia ascultă, ce vorbești? Ce prostii îndrugi acolo?
Eu zic să te potolești și să-ți vezi de lucru, soro...
Ce știi tu? Așa e schema și oricum ne facem planul:
In opt ani și jumătate... terminăm și cincinalul...
Poate n'ai fost la ședință, c'a vorbit chiar Boul vice;
Zău, n'ai pic de conștiință... Uită-te la ea, ce zice?
Eu, să știi, îți dau un sfat:
Gura să o folosești,
Numai pentru rumegat,
Că altfel, ai s'o pățești,
Si de vrei să o duci bine, să îți dai aportul tot,
Că poate-ai s'ajungi fruntașă, poate pleci și la export...
Mai știu eu pe cineva - să nu-i fie de deochi -
Care a ajuns departe...
Na, că am scăpat un ochi...

Din volumul de Fabule în curs de apariție, ale lui Valeriu Cercel

EPIGRAME

PREA FERICITULUI JUSTIN

Fiind un mare Ceausist,
Nu e nici un paradox,
Că'n țară-i ateist
Si'n afară-i Ortodox.

SĂ DE-A DOMNUL

Vestea bună, încântată
A venit dela prostată:
Vom scăpa de cel ales
Dela ultimul Congres !

- C -

Mi-e groază de-acest Că, cerc spart, funest,
deschisă gură, nesătulă fiară.
Cutremur, Comunism și Ceaușescu,
trei Catastrofe, peste biata țară.

Rățoiul exilat

ANUL XVI EPOCA CEAUȘESCU OUL Nr. 70

Timbre comemorative sărbătorind abundența și progresul ANILOR LUMINĂ

POSTA ROMANA
EPOCA CEAUȘESCU
ALIMENTARA
azi carne
20 AN DE LA AL IX-LEA CONGRES AL P.C.R.

POSTA ROMANA 2
EPOCA CEAUȘESCU
ASPIRATOARE
model NICU
20 ANI DE LA AL IX-LEA CONGRES AL P.C.R.

Dona RĂȚOIUL

GLUME

* Cei doi C. (academicieni), cu tabieturi de bătrâni, încearcă și ei o ședință de spiritism cu un pahar răsturnat, care alunecă pe un carton ce avea tot alfabetul înscris în cerc. Dela bun început, ei apelează direct la spiritul marelui Eminescu, solicitându-i colaborarea:

-Tovarășe Eminescu, domnule poet Eminescu - începe el. Despre noi au scris imnuri și ode mai toți poeții de azi. Ne lipsesc însă din colecția și antologia noastră cuvintele dumitale, ale celui mai mare poet al neamului nostru, ale unui geniu aproape ca și mine. Măcar două versuri dacă ne-ai face și nouă, slava noastră ar fi nemuritoare peste veacuri!

Imediat paharul începe să alerge pe carton dela o literă la alta, iar Leana notează mesajul Luceafărului sintetizat în numai două versuri, după cum i s'a cerut:

Săracă țară, săracă,
Condus de-un Bou și-o Vacă!

▪▪

* Bulă merge pe stradă, cântând.

- De ce te-a apucat atâta veselie? îl întreabă un cetățean.

- Păi, n'ai citit în ziare că guvernul vrea să încurajeze trimiterea pensionarilor și a bătrânilor la sate?

- Ei și? Asta-i motiv să fii vesel și să cânți?

- Ce-ai uitat -îi răspunde Bulă învingător- că tov. Ceaușescu a împlinit 68 de ani?

▪▪

* După ce a luat parte la două parăzi dedicate "nașterii lor" dela 7 și 26 Ianuarie, Bulă merge pe stradă, citind horoscopul, și vorbind singur: e greșeală! E greșeală cu luna de naștere!

- Ce-i greșit, măi Bulă? îl întreabă un pieton.

- E greșită luna în care s'au născut conducătorii: trebuia să fie 7 Noembrie și 26 Iunie, că atunci e zodia Scorpiei și a Cancerului!

▪▪

* Se știe că cei doi vorbesc uneori cam bâlbâit. După o toropitoare plenară lărgită, înainte de culcare, o discuție în patul prezidențial:

Ea: (căscând cu ochii închiși, gata să adoarmă): Maiestate?

El: (obosit și tărăgănat, dar nu prea surprins): L-lasă, Leano, între noi, po-poți să-mi zici și pe nume...

Ea: Nu, v-voiam să zic: mai e state de v-vizitat pe globu'ăsta sau le-am văz't pe toate?

El: (aproape adormit, răspunzând într'un târziu): Ledi...

Ea: (deschizând ochii cu străluciri macromoleculare): Ei, acuma și tu!! Nu-mi zice ledi, zi-mi simplu ca'ntotdeauna: Leana!

El: La-lasă, Leano, acuma mi-e somn! Le di-di..., le dibuim noi mâine dimineață dacă mai e s-sau nu mai e!

▪▪

* Membrii au hotărît să-și țină ședința în subsolul blocului. E mai cald. S'au așezat oamenii pe unde au putut, s'a făcut apelul și activistul a dat drumul la moară: Tovarășilor să facem pe asta și să îndeplinim pe ailaltă, să promitem că...dar speriat de musafirii neașteptați, un șobolan a început să alerge printre picioarele ascultătorilor.

Omorîți șobolanul, Omorîți șobolanul! începu să strige vorbitorul.

Si pe ea! strigă un membru care tocmai se trezise din somn!

ÎNTRUNIREA TRADIŢIONALĂ ROMÂNO-GERMANĂ DE BOBOTEAZĂ DELA FREIBURG

Si în anul acesta, la 6 Ianuarie, orele 17, Institutul Român de Cercetări din Freiburg a oferit compatrioţilor din exil şi prietenilor gemani sărbătorirea Crăciunului, a Anului Nou şi a Bobotezei în stil românesc, cu muzică interpretată de artişti români, cu o comunicare pe temă românească, ţinută în limba germană de o personalitate a exilului nostru, toate acestea în cadrul de caldă ospitalitate tradiţională, a manifestărilor instituţiei noastre.

Domnul Gottfried Habenicht, preşedintele Cercului de prieteni ai Institutului, sub a cărui egidă se organizează de ani de zile această sărbătorire, atât pentru Românii dornici să retrăiască câteva ore vremurile de altădată, cât şi pentru Germanii care ne iubesc ţara şi vor s'o cunoască mai bine, a rostit un cald cuvânt de bun venit oaspeţilor. Potrivit obiceiului creştin de Bobotează, Părintele Protopop D. Em. Popa a rostit o scurtă rugăciune şi i-a sfinţit pe cei prezenţi, mergând apoi prin toate încăperile instituţiei cu mănunchiul de busuioc cu apă sfinţită.

Domnul Habenicht a dat cuvântul Domnului Dr. phil. Dimitrie C. Amzăr din Wiesbaden, după o scurtă prezentare a acestei personalităţi de frunte a exilului românesc, fost student al prof. Nae Ionescu la Universitatea din Bucureşti, doctor în filosofie la Univ. din Dresda, fost ataşat cultural al României la Berlin, competent şi cunoscut teoretician şi apărător al ortodoxiei române.

Comunicarea sa "Poziţia creştinismului românesc între Orient şi Occident" prezintă o problemă de vie şi stringentă actualitate pentru viaţa religioasă a Românilor în general şi a celor din exil, în special.

D-sa arată latitudinea pe care o are fiecare confesiune de a-şi aroga atât denumirea de "ortodoxă", cât şi cea de "catolică", deoarece credincioşii ambelor confesiuni o consideră pe a lor ca fiind "dreapta credinţă", cât şi "credinţa universală".

Mai departe, vorbitorul aminteşte de tensiunea ivită curând după război intre greco-ortodocşii şi greco-catolicii români din exil, datorată 1. - desfiinţării prin forţă a Bisericii Unite din România, în 1948, şi 2. -afirmaţiei făcute de unii Români din exil, că Biserica catolică ar fi singurul bastion capabil să se opună pericolului comunist ce avea să invadeze Europa.

Intrucât o mare parte din clericii români refugiaţi după război în Vest îşi făcuseră studiile teologice la Roma şi erau de confesiune romano-catolică sau greco-catolică, ei au preluat păstorirea celei mai mari părţi a Românilor în exil din Germania, indiferent de confesiunea lor, acţiunea de prozelitism în favoarea Romei s'a intensificat. Dr. D.C.Amzăr, împreună cu Dioceza Ortodoxă Română din USA au luat poziţie împotriva acestei acţiuni de misionarizare, pentru ca, în Decembrie 1948, sprijinit de un grup de intelectuali români, să protesteze energic împotriva dizolvării barbare a Bisericii Unite de către guvernul comunist din România, pe care Constituţia din 1923 o decretase a doua Biserică naţională, egală în drepturi cu cea ortodoxă.

După ce arată spiritul ecumenic în care s'a făcut ajutorarea, imediat după război a refugiaţilor români din Germania, atât de către Dioceza Ortodoxă Română din USA şi Canada, cât şi de Misiunea Greco-Catolică din Roma, fără discriminări de ordin confesional, Dl. Amzăr atrage atenţia asupra unui fenomen nou, survenit la mijlocul anului trecut, de intensificare, în cadrul acţiunii ecumenice, a prozelitismului greco-catolic, de data aceasta nu numai pe considerente politice, ci pe baza unor argumente de ordin spiritual şi istoric-cultural.

Acţiunea de apropiere s'a adresat mai întâi Bisericii Ortodoxe din România, ca organ religios oficial al unui popor de origine romanică. În această acţiune au fost antrenate şi Bisericile din exil. In repetate rânduri, spune Dl.Amzăr, D-sa personal a arătat că problema reunirii Bisericilor priveşte Bisericile autocefale din Răsărit, în dialogul lor cu Biserica Catolică şi cu Bisericile Protestante, şi că Bisericile din exil n'au fost consultate în această problemă, întrucât, în concepţia vorbitorului, ele nu sunt competente, nici desemnate pentru rezolvarea acestei probleme.

După examinarea acestor aspecte actuale, Dl. Amzăr face o incursiune în valorile eterne româneşti, unele din ele puse în evidenţă şi formulate de el în cursul activităţii sale filosofice şi publicistice. El aseamănă creştinismul românesc, în cadrul geopolitic al neamului nostru, "aşezat în calea tuturor răutăţilor" (cum scrie cronicarul Grigore Ureche) cu o casă ţărănească, cu ferestre spre Sud, Răsărit şi Apus, primind lumină din spre aceste puncte cardinale, mai cu seamă dela ultimele două. Creştinismul românesc, născut în cadrul Imperiului Roman de Răsărit s'a dezvoltat intre aceste două surse de lumină spirituală; fapt semnificativ, apostolul Românilor, Sf. Niceta de Remesian, era un Trac romanizat, care predica şi scria în limba latină. Viaţa lor religioasă a fost dela inceput supusă Patriarhiei dela Constantinopol, care numea pe episcopii din stânga şi dreapta Dunării.

Dualitatea aceasta a istoriei şi culturii româneşti, asemenea zeităţii romane Janus cel cu două feţe, privind în două direcţii opuse, în cazul nostru, spre Răsărit şi Apus, a determinat specificul poporului şi creştinismului românesc: echilibrul, care permite autodeterminare şi autorealizare. Pentru ilustrarea acestui sincretism între răsăritean şi apusean, vorbitorul prezintă noţiunea latină de ordine, care în limba română se exprimă prin termenul de origină slavă de "rânduială". Această concepţie originală a Dr.Amzăr, expusă în studiul său "Rânduiala la Români" arată că "Rânduiala este ideea transcendentală a poporului român(...), ordinea ca atare, pur şi simplu, e ideea care pentru a fi realizată trebue umplută cu o ordine concretă, de un anumit fel(...) pentru poporul românesc rânduiala reprezintă adevărul şi dreptatea care stau dintru început la temelia lumii."

A doua noţiune, latină ca formă, dar al cărei conţinut diferit de acela de "humanitas", este "omenia", "valoare etică supremă a poporului român, care nici nu contrazice învăţăturile Evangheliei, dar nici nu-şi are rădăcinile în ea". (prof. Dr. Gh. Racoveanu). Iar această "omenie" este tocmai ordinea concretă mai sus amintită, prin care se umple şi se realizează ideea de "rânduială". Teologul Dr. Gh. Racoveanu şi filosoful Dr. D. C. Amzăr au adus o contribuţie importantă la definirea în termeni filosofici a esenţei româneşti.

Comunicarea, citită în limba germană, a fost urmărită cu mult interes de publicul din sală, atât Românii, cât şi Germanii dorind să cunoască din surse competente aspectele autentice ale românităţii.

In partea a doua a programului, cunoscuţii artişti tineri români, Alexandru Janoş, la vioară, şi pianistul Christian Micşunescu au interpretat cu vădit talent şi măiestrie Romanţa în F Dur op.50 de Beethoven, Melodia op. 42, nr. de Ceaikovski şi Dansuri româneşti de Bela Bartok, răsplătiţi fiind cu vii aplauze. Surpriza acestei seri a fost contribuţia basului Marius Cosmescu, a cărui voce făcută pentru ca să răsune în săli mari de operă şi de concerte, a copleşit publicul în interpretarea a "Zwei Grenadiere" de Schumann pe cuvinte de Heine şi a unor cântece populare româneşti, ca "Frunză verde lămâiţă" şi "Frunză verde viorea...", ale căror refrene au fost reluate de publicul din sală, intr'o comuniune românească, continuată cu frumosul colind "O ce veste minuată!" A fost un moment de osmoză intre oaspeţi, artişti şi cei care de ani de zile lucrează la Institutul Român de Cercetări din Freiburg pentru promovarea dreptei culturi româneşti.

Gazdele i-au "omenit" pe cei prezenţi cu gustări şi vinuri româneşti şi sărbătorirea s'a încheiat, din partea oaspeţilor, cu urări de bine şi felicitări la adresa organizatorilor, în speranţa că "la anul va fi la fel". Conducerea Institutului şi colaboratorii au mulţumit tuturor, socotind că prezenţa lor la această sărbătorire este semnul ataşamentului faţă de instituţia de cultură dela Freiburg.

Colaborator

CONSFĂTUIREA DELA FRANKFURT

(11-12 Ianuarie 1986)

In zilele de 11 şi 12 Ianuarie a.c., s'a ţinut consfătuirea pusă la cale din reacţiunea spontană a celor prezenţi la Frankfurt în ziua de 30 Noembrie 1985, cu prilejul comemorării Unirii Transilvaniei şi Bucovinei cu celelalte ţinuturi din România Mare.

Dezbaterile prezidate de Dl. Radu Roşeanu au avut loc în sala Hotelului Kolpingshaus. La discuţiile animate dar în spirit de concordie, au luat parte Dnii M.F.Enescu, Dr. Florin Mătrescu, Doru Novacovici, Constantin Mareş, M. Manea, Gh. Lazăr, Dr. Simonetti etc.

In ziua de 11 Ianuarie s'a aprobat platforma de lucru concentrată în patru puncte, în vederea cooperării cu factorul extern. Tot atunci s'a căzut de acord asupra unui "gentlemen agreement", prin care încetează orice atacuri ale unora contra altora, în organele de presă ale organizaţiilor respective. In acelaşi timp s'a convenit ca pe viitor să se stabilească de comun acord modalităţile de comemorare a marilor evenimente naţionale.

In dimineaţa de 12 Ianuarie s'a redactat de cei de faţă următoarea COMUNICARE:

In Zilele de 11 şi 12 Ianuarie 1986, a avut loc la Frankfurt / Main o consfătuire a organizaţiilor, grupurilor şi persoanelor anti-comuniste, cu scopul constituirii unei platforme de lucru în vederea cooperării cu factorii externi din Occident.

Această platformă urmează să se concentreze asupra următoarelor puncte principale:

1) Apărarea intereselor româneşti în faţa factorilor externi.

2) Analiza situaţiilor şi poziţiilor din Europa Răsăriteană din punctul de vedere românesc.

3) Desemnarea persoanelor care să prezinte în mod competent interesele şi problemele româneşti.

4) Cercetarea în comun a metodelor celor mai adecvate pentru realizarea scopurilor propuse faţă de factorii externi.

Pentru a lua o decizie definitivă s'a propus convocarea unei consfătuiri la Paris în ziua de 12 Aprilie 1986, la care să-şi spună cuvântul şi alte persoane, membre de organizaţii sau independente care nu au luat parte la consfătuirea din 11-12 Ianuarie 1986 din Frankfurt / Main.

Pentru a crea un climat senin de cooperare, încetează cu efect imediat, orice campanie sau atacuri ale unora contra altora, în presa organizaţiilor respective.

In acelaşi timp, pentru a dovedi un spirit de armonie în exil, se vor stabili în viitor, de comun acord, modalităţile de comemorare a marilor evenimente naţionale, cum sunt: Unirea Principatelor, Alipirea Basarabiei, Independenţa României, Ziua Eroilor şi Intregirea Naţională prin Unirea Transilvaniei şi Bucovinei cu Muntenia, Moldova şi Dobrogea, în România Mare.

La consfătuirea din Frankfurt/Main au fost prezente următoarele organizaţii: Asociaţia Ortodoxă Maica Domnului (Frankfurt/Main), Asociaţia Românilor din Germania Federală şi Berlinul de Vest (Köln), Biserica Ortodoxă Română din Europa Centrală şi de Nord (Freiburg I.Br.), Cercul Cultural "Independenţa" (Köln), Consiliul Naţional Român secţia Germania, Comitetul Naţional Român de Eliberare (New York), Asociaţia "Forum" (Bonn), Secţia pentru Apărarea Drepturilor Omului în România din cadrul IGFM (Frankfurt/Main), Uniunea Românilor Liberi-Centrala, Uniunea Românilor Liberi - filiala Germania.

Celor prezenţi la consfătuire le-au fost trimise scrisori şi mesagii din partea unor organizaţii şi persoane din exil: Asociaţia Foştilor Deţinuţi Politici din România (Paris), Asociaţia Internaţională pentru Protecţia Monumentelor şi Locurilor Istorice din România (Paris), Asociaţia Ortodoxă Română din Nord-Vestul Germaniei (Köln), Consiliul Naţional Român Biroul Executiv Central (Paris), Asociaţia Românilor Liberi din Germania (München), Uniunea Românilor Liberi (filiala Elveţia), precum şi Ioana Bonciu (Mannheim), Dr. Coriolan Brad (Duerren), Radu Câmpeanu (Paris), Horaţiu Comaniciu (Mundolsheim), Gheorghe Crăsnaru (Wiesbaden), Dan Demetrescu (Karlsruhe), Vladimir Fulger (Frankfurt/Main), Doina Gabor (Viena), Dumitru Ionescu (Geneva), Mihai Korne (Paris), Vasile Măcărescu (Köln), Mihai Mărculescu (Paris), Dinu Martinescu (Karlsruhe), Dr. Liana-Vanda Mătrescu (Essen), Preot Viorel Mehedinţu (Heidelberg), Constantin Nagacevschi (München), Gh. Oloieriu (Markt-Schwaben), Ion Raţiu (Londra), Aurelio Răuţă (Madrid), Ing. Vlad Mircea (Essen), Dinu Zamfirescu-SET (Ffm).

Participanţii la întrunirea din Frankfurt Main, la 11-12 Ianuarie 1986, au fost : Dr. Alexandru Bidian (Mainz), Dan Cernovodeanu (Paris), Preot Gheorghe Cismaru (Köln), Mircea Constantinescu (Ffm), N. Craiu (Mannheim), I. Dumitrescu (Offenbach), M.F. Enescu (Freiburg i. Br.), Gh. Lazăr (Offenbach), A. Makarov (Köln), M. Manea (Bad Homburg), Ctin Mareş (Hanau), Dr. Fl. Mătrescu (Essen), P. Morcov (Offenbach), Ing. D. Novacovici (Paris), Pr. Vicar Dumitru Popa (Freiburg i.Br.), Radu Roşeanu (Offenbach), Dr. D. Simonetti (Köln). □

(Urmează semnăturile celor prezenţi.)

Corespondent

NOI CLASE SOCIALE ?!

—Mihaela RAICU-TRANDAFIR—

Așa cum te obișnuiești cu binele (noi, cei ce trăim în afara României), tot așa te obișnuiești cu răul (ei, cei care trăiesc în condiții de 10-12 grade Celsius întimpul iernii, de mers cu autobuzul, tramvaiul sau pe jos la serviciu, de mâncat "științific", etc.)

Si te gândești că e rău, dar că oricând poate fi și mai rău și... astfel supraviețuiești. Si această supraviețuire este caracterizată adesea de expresii ca: "noi ne descurcăm", "se mai găsesc, dacă ai bani", "dacă ai bani, nu este nici o problemă", etc.

Personal, sunt din ce în ce mai mirată și încurcată în același timp, pe măsură ce stau de vorbă cu cei ce vin din țară, în vizită sau chiar definitiv, în Occident. Fără nici o excepție, rude îndepărtate, prieteni sau simple cunoștințe îmi spun același lucru: "In țară este foarte rău (accentuând pe foarte), dar noi ne descurcăm". Nu pun nici un moment la îndoială situația foarte (accentuez) rea din țară, dar mă întreb, ca mulți alții, probabil, ce se întâmplă acolo de fapt și încerc să înțeleg.

Ideea actualului guvern comunist din România este de înfometare și înfrigurare a poporului, ca prin aceasta, gândurile lui să se îndrepte spre ceea ce se va întâmpla mâine, ce va mânca mâine, și care este buletinul meteo pentru mânie, în loc de a avea preocupări și gânduri pentru un viitor mai îndepărtat.

Dar dirijarea voită a gândurilor și preocupărilor poporului putea să o realizeze guvernul comunist prin continua îndoctrinare marxistă, a tineretului și prin munca "patriotică", cele două lucruri ce pot ocupa poporul în suficientă măsură, pentru a nu-i mai da posibilitatea să acționeze în vreun fel, fără a folosi crima de înfometare și înfrigurare.

Efectul acestor măsuri draconice este în mare măsură cel scontat. Pentrucă este adevărat, unii -oamenii de rând- se descurcă prost, dar nu mor de foame; și pe ei niciodată nu-i părăsește umorul, chiar dacă are o nuanță tragică. Aș cita un singur paragraf dintr'o scrisoare primită după iarna trecută, din România: "... Iarna are avantajele ei: am scos frigiderul din priză din cauza consumului exagerat de curent. Piftia din adidași și calculator (labe și cap de porc, n.n.) am închegat-o sus, pe șifonier în dormitor, iar cârnații i-am ținut, bine merci, în sufragerie. Am avut și ciuperci, căci ne-au crescut în jurul geamurilor, pe pereți, dela umezeala făcută de căldura dela aragaz..." Așa cum se vede din cele câteva rânduri, spiritul inventiv al Românului se ascute pe măsură ce condițiile de viață se înăspresc, și din orice... adidași rezultă o mâncare, iar frigul este folosit în mod constructiv, chiar dacă ne întoarcem spre primitivism, în loc de a intra în mileniul drumurilor cosmice.

Alții, cei ce au o situație mai bună se descurcă diferit. Plătesc dublu, triplu, prețul unui kg. de carne, brânză, etc. și au întotdeauna tot ce doresc,

Deși cei ce le înlesnesc acestora un tip de aprovizionare special reprezintă o minoritate, numărul lor este suficient de mare pentru a duce la stabilizarea unei noi pătru sociale, aceea a "intermediarilor". Această pătură socială, necaracteristică orânduirii comuniste, este efectul secundar al măsurilor draconice luate și se dezvoltă cu rapiditate în comunismul ceaușist.

Intermediari au existat întotdeauna în România și peste tot și există acum în Occident, unde își practică profesiunea aleasă, în condițiile de regim capitalist, cu toate avantajele și dezavantajele lui. Dar este vorba de intermediarii din comunismul ceaușist, care cresc ca număr cu rapiditate, făcând viața unei majorități mizerabilă, dar înlesnind un trai bun unei mici minorități.

"Intermediar" în regimul comunist-ceaușist este acea persoană care cumpără dela unii ca să vândă la alții, sau care înlesnesc unora să cumpere dela alții sau chiar dela stat, în vederea unui profit ilegal. Evident, acest profit este mai mic sau mai mare, în funcție de produsul în discuție, în speță, mâncarea, cel mai solicitat în ziua de azi.

Concret, în timp ce acum câțiva ani cumpărai carnea din magazin cu prețul statului, stând la coadă câteva ore, acum, stai o zi la coadă, la magazin, nu cumperi carne cu prețul statului pentrucă nu se vinde, dar o cumperi fără coadă dela vânzătorul aceluiași magazin, cu prețul lui, al vânzătorului, care preț, evident, reprezintă suma dintre prețul statului, plus cel al vânzătorului. Iar alteori, trebue să plătești prețul statului, plus cel al vânzătorului, plus cel al intermediarului, adică al celui care te-a recomandat vânzătorului.

Si această pătură de intermediari se dezvoltă cu repeziciune și capătă putere, iar noțiunile de "ciubuc", "ghișeft" și "șperț" au devenit parte integrantă procesului de vânzare-cumpărare în comunismul ceaușist.

Cei ce au o profesie bună - doctori, profesori - și mai bună - coafeze, vameși -sunt plini de bani și nu prea au ce cumpăra de pe piață; au fiecare o casă și o mașină; după ce cele două mari ținte ale vieții sub comunism au fost atinse, aceștia nu mai au ce să facă cu banii, pentrucă în străinatate nu pot pleca (iar dacă pleacă nu se mai întorc și atunci ies din discuție). In acest fel, ei doresc să mănânce bine, lucru pe care și-l permit, plătesc de 2-3 ori prețul produselor, sunt mulțumiți, iar când, accidental, vin în Occident, își amintesc deodată că în România este foarte mare mizerie, dar, ei se descurcă...

Rezultatul acestei situații este mulțumitor pentru guvernul comunist-ceaușist, căci într'adevăr, celor din prima categorie li se ocupă timpul în totalitate cu căutarea mâncării, iar cei din categoria a doua sunt mulțumiți și intră într'o stare de indiferență. Si astfel, pe cei ce-i interesează soarta țării nu pot face nimic, iar pe cei care ar avea timpul și condițiile necesare, nu-i mai interesează nimic.

Iar marea majoritate a populației este la discreția acestor "intermediari", care sunt vânzătorii și vameșii, sau prietenii și familiile acestora. Ei închid și deschid magazinele când vor. vând sau nu vând produsele după bunul plac, înjură și se răstesc la oamenii obișnuiți care muncesc ca niște sclavi.

Ca rezultat, în România comunist-ceaușistă, are loc un fenomen de stratificare, de formare a unor clase sociale, diferite de cele prevăzute de Marx si urmasii lui:

- o clás muncitoare în adevăratul sens al cuvântului, din care fac parte muncitorii calificați sau ne, tehnicienii, țăranii colectiviști, intelectualii (ingineri, economiști), care trăiesc din salariu;
- o clasă de intermediari, vânzători, vameși, familiile și prietenii lor;
- clasa de mică burghezie, compusă din doctori, profesori, care trăiesc din salariu plus din "vizite acasă" (medicii) sau din "ore particulare" (profesorii),
- burghezia comuinstă, compusă din activiști de partid, securitate, etc.

Fără discuție clasa muncitoare, definită ca mai sus, are cel mai mult de suferit; ei se "descurcă" cel mai greu; dar ei sunt si cei mai mulți. Si să ferească Dumnezeu să ajungă ei la limita răbdării si să "vrea sânge, nu pământ" □

Politica demografică a tov. Ceaușescu:

FACEȚI COPII CA SĂ-I OMOR!

—George DRAGU—

Un Decret al Consiliului de Stat al RSR-ului "Privind alocația de stat și indeminzația pentru copii, ajutoarele ce se acordă mamelor cu mai mulți copii ...și îndemnizația de naștere."

Ajutorul se acordă numai acelor familii "...în care unul sau ambii părinți sunt..."

"Incadrații în contract de muncă pe durată nedeterminată în unități socialiste de stat...sau asimilate acestora...cadre militare permanente... militari în termen sau cu termen redus... cadre didactice încadrate pe câte un an școlar... studenți la învățământul superior de zi și doctoranzi bursieri... precum și unor pensionari..." (Art.5).

Dar....

"Pentru persoanele cărora le-a încetat contractul de muncă din vina lor....alocația se acordă numai după trei luni dela data reîncadrării cu contract de muncă pe durata nedeterminată, iar pentru următoarele 6 luni cuantumul alocației se reduce cu 50 la sută." (Art. 7).

Un mijloc de a țintui pe muncitor la locul de muncă, iar dacă-și găsește un alt serviciu (cu contract de muncă, N.R.) atunci copilul este obligat ca trei luni să nu mânânce, iar următoarele 6 luni să mânânce pe jumătate.

Art. 8 este și mai generos....

Dacă părinții au rămas fără serviciu din cauza "...desfacerii contractului de muncă...reducerii de personal sau restrângerii acactivității... au dreptul la retribuții..."

"Alocația li se menține...dar nu mai mult de trei luni.."

După trei luni copilul trebue să se încadreze benevol în greva foamei...

Articolul 25 prevede că primul copil e făcut pe socoteala părinților, dar dela al doilea copil familia primește "o sumă fixă de "1500 lei".

Generozitatea față de noul născut este însă echilibrată în Art. 12, pe care il reproducem în intregime:

"Persoanele care au avut mai mult de 12 zile de concediu fără plată, învoiri sau absențe nemotivate, dela începutul anului calendaristic nu primesc alocația de stat în luna în care intervine o nouă învoire, concediu fără plată sau absență nemotivată."

Dacă, ferească Dumnezeu, copilul se îmbolnăvește, mama are de ales între sănătatea pruncului (să stea acasă și să sà-l îngrijească) ori să

Continuare în pag.24

FALSUL FIU AL SCORNICEŞTIULUI

SATUL TĂTĂRĂI ŞI MASCARADA DIN COMUNA SCORNICEŞTI

(partea a doua)

—— ARONESCU-BĂRĂGAN ——

...ŢĂRANII NU ŞTIU SĂ FACĂ FIGURAŢIE TEATRALĂ...

Sfârşit de Mai 1973. Oamenii din Scorniceşti s'au culcat odată cu găinile să se scoale pe găteală de ziua vizitei micului dictator din Tătărăi. Dacă prin alte locuri la această dată, grâul e gata să dea în pârg, la Scorniceşti, fiind mai răcoare, e încă verde. Asta nu e rău, pentrucă, grâul apropiindu-se de cer cu mai mult un toc de gheaţă, comuna mamut, va fi la păioase, măcar, prima pe ţară!...Un elicopter alb zboară peste câmpuri, având la bord un cuplu ţigănesc. Când libelula mecanică face să se culce la pământ firele de iarbă din larga curte a Sfatului Popular, (fosta gospodărie a lui Ion Lonea), pentru sătenii strânşi aici, cei doi care coboară din minunea albă, par două arătări: nici prestanţă, nici personalitate, nici urale. Câţiva securişti, sosiţi cu maşinile mult mai devreme, îmbie cu câteva strigături, dar ţăranii nu ştiu să facă figuraţie teatrală. Stigătele lor timide şi singulare le-au stins o rumoare seacă generală şi văzându-se priviţi cu mirare, s'au lăsat păgubaşi. Pentrucă o ''vizită de lucru'' îmbrăcată în haine albe, ţăranilor li s'a părut de-a'ndoaselea.

Plănuită a fi un eveniment...pe plan naţional, pusă în scenă de regizorul dela Teatrul de Estradă din Piteşti, C. Dinischiotu, vizita a degenerat intr'un fel de bâlci cu elemente tragi-comice. Sătenii sunt asezaţi pe trei laturi din care e gata să se desprindă un actor, pentru a întâmpina pe cei doi oaspeţi, cu pâine şi sare. Actorul poartă pe cap o perucă pletoasă blonzie spre bălan, îmbâcsită cu pudră albă. Un firicel de vânt împrăştie ceva din pudra din perucă peste un stol de fete cârlane, care tocmai priveau actorul, şi asta le-a provocat un râs instantaneu. El e fardat cu Max Factor până spre ceafă-ceea ce nu e de colea pentru un actor de provincie. Costumul naţional pe care îl îmbracă e atât de stilizat, că nu prea pare să fie ţăranul de prin apropiere. Actorul e puţin emoţionat că regizorul parcă a chiorît: nu-i mai face semn să iasă din rânduri, şi i-a asudat mâna pe tavă. Dar regizorul, care este aşezat pe o latură în partea opusă, este motivat: un râgâit încă neprezidenţial ....al fiului din Tătărăi, auzit de toată lumea-ca şi când ar fi avut în burtă un butoi cu gaze- a tăiat semnul directorului de scenă şi chiar ceva din elanul actorului. Se întârzie încă câteva clipe, deoarece perechea vizitatoare şuşoteşte pe tema gafei marelui oaspete. Câtiva mai din faţă spun că ar fi auzit pe Leana şoptind destul de tărişor o trimitere spre plaiul maternal celui ce a râgâit - fapt intim, ca formă de ţiganiadă. Dar cel ce a fost cel mai aproape de ilustra pereche, -ing. Arţăreanu, bazându-se pe aceleaşi consoane bilabiale precipitate, e mai de crezut.

Savanta ar fi debitat: ''macromoleculele, Nicule...!'' In sfârşit, semnul e dat. E cald. Actorul porneşte destul de grijuliu să nu-şi desprindă peruca pe la tâmple, din nou. E un moşneag destul de tânăr! Regizorul n'a avut voie să aleagă un actor mai înalt ca conducătorul. Aici, e drept, suntem tanti pe mandi! Inaintează destul de tacticos, şi totuşi prea sprinten pentru o compoziţie. Mai are vreo 20 de paşi până să ajungă la scândurile din faţă, acoperite cu un macat şi ceva ţoale, pe care sta proţap şi înţepenit -după pacostea de adineauri- conducătorul partidului. Numai că din rândurile din faţă, se desprinde brusc, un ţăran, care după vârstă, cobora pe povârniş de viaţă. Vorbind pe alt plan- şi el, ţăranul acesta - aducea ca o arătare...

Eram pe aceeaşi latură şi îl priveam uluit, ca toţi ceilalţi. Il ştiam că muncea la sere şi munca grea de acolo îl ofilise. Era ca o plantă fără apă. O ceafă ridată şi slabă, în carouri adâncite, ca şi faţa, îl plasa în lumea gunoierilor dela oraş. Mulţi veniseră aici gătiţi cu te miri ce, însă nu şi el. Aceiaşi gumari sparţi cu care îl vedeam şi la cooperativa din sat, îl făceau să calce, acum, mai mult pe iarba verde. Ţăranul acesta ajuns în disperare, întinse mâinile şi întâmpină actorul de revistă, ca şi cum darurile ar fi fost pregătite pentru dânsul. Pe actor, emoţia suprapusă îl plantă locului. Al doilea val de rumoare seacă şi scurtă, scoasă din piepturile celor prezenţi, avu darul să ajungă şi să sufoce chiar şi pe fiul din Tătărăi. Cumnatul, V. Bărbulescu, sora conducătorului şi alte organe (locale) rămaseră ca trăsniţi.

Lumea toată înţepeni. S'a aşternut o linişte penibilă, care paraliză pe toţi, şi schimonosi faţa ''fiului din Scorniceşti''.

Dar nu găsi nici o atingere la fosta îngrijitoare dela STB. Ea chiar radia. In aceste câteva secunde -colac peste pupăză- liniştea fu spartă de croncănitul câtorva ciori, în efortul lor de a urca dealul din apropiere. Actorul le privi ca pe ceva salvator, dar, fără să creadă, că aparţine regiei lui Dinischiotu . Ţăranul, după ce înşfăcă tava, avansă acum el întru întâmpinare. Ajuns la câţiva paşi în faţa oaspeţilor, el slobozi un roi de cuvinte, ce păru să nu fie vreun text, memorat înainte de actorul din Piteşti.

Toţi cei prezenţi au auzit următorul dialog la nivelul ţăranului simplu care era şi nivelul -neavând altul- al secretarului general al partidului comunist şi conducătorul României!...

-Eu, te întâmpin, Nicule, că uite cum am ajuns...

Vocea era destul de sigură ca şi dezastrul în care se afla bietul ţăran. Apoi întoarse spatele şi făcu câţiva paşi înapoi. Pâinea era căzută pe glie şi o ridică abia acum.

Sarea era împrăştiată pe şerveţelul de pe tavă. Oricât de defăimat ar fi conducătorul că e un prost vorbitor sau chiar inexistent, e intodeauna capabil să scoată două vorbe, chiar când nu silabiseşte-pe hârtie. Dar nu mai mult. Acum, însă proasta vanitate şi inutila mândrie îl blocaseră, îl paralizaseră. Prin acest afront al ţăranului se descifra apropierea apoplexiei. Totuşi avu resurse să ţipe (cum spune Francezul) încet:

-Aşa???

-Aşa!!!-spuse ţăranul pe cel mai natural ton auzit de mine vreodată.

Turbat de furie, interlocutorul, işi resfiră degetele-debreţin într'o gestică fără control şi răcni acum:

-Haine n'ai?

Ţăranul sui şi el la acelaşi ton:

-Cu ce să-mi iau? Cu ce ne dă la gospodărie? Cel îmbrăcat în alb îşi sfârşi orice fantezie-socialistă, se intimidă şi însoţitoarea, netulburată, îşi ajută bărbatul impotent, cu un rânjet macabru si batjocoritor - -privindu-l cu compătimire.

Dialogul se termină. M'am uitat, prin reflex, la ceas. Era ora 12 şi zece minute. Ultima zi de Mai 1973. Firul de apă al Lapcei Mici, ce se tânguia în trecere pe lângă Sfat, dispăruse. Soarele puternic de amiază îl sugrumase.

Tava mai trecu prin mâna a doi securişti. Iar nenorocitul ţăran coleg de şcoală primară până'n a treia-când. Nicu, închide catalogul învăţăturii pe viaţă- fu luat de braţe şi dus în clădirea Sfatului Popular. Se auziră apoi nişte resteli venite din lăuntru şi lumea se împrăştie. Maurul, işi făcuse datoria! Pentru curajul lui orice femeie i-ar fi spălat cămaşa murdară cu rouă!

Vizita ''istorică'' fu călcată în picioare de gumarii ţăranului, şi ce a urmat a fost doar un moment isteric între oaspeţii neaveniţi; cumnat, soră şi ceva rude din Tătărăi. Când am ajuns în dreptul cooperativei săteşti, pasărea năzdrăvană şi zgomotoasă câştiga în înălţime, ducând înapoi pe cei nedoriţi la Scorniceşti.

De atunci afronturile la adresa şefului escaladează: corola florilor conţine cianură de potasiu (Sf. Gheorghe şi Gheorghieni); buchetele de flori au în ele prinse lame (Cluj şi Craiova); este scuipat şi i se taie cravata (Petroşani); huiduit şi lovit cu pietre pe Valea Jiului; i se strigă dela 4 metri, în faţă, ''criminalule'' (Canada).

Acesta este neomul din Tătărăi. Vot erat demonstrandum. □

ECONOMIA COMUNISTĂ

COMERŢUL SOCIALIST

—— George NEGROPONTES ——

Marx şi Engels, în opera lor teoretică s'au ocupat foarte puţin de comerţ, atenţia lor fiind concentrată asupra ramurilor direct producătoare şi între ele mai ales, asupra industriei.

Lenin şi Stalin, care au aplicat în practică ideile lui Marx, au neglijat cu totul comerţul, ba chiar în anumite momente au intenţionat desfiinţarea lui ca ramură a economiei naţionale.

Neputând să înţeleagă rolul , mecanismele sale interioare şi importanţa comerţului, comuniştii l-au privit întotdeauna cu suspiciune şi l-au neglijat.

In România, comerţul socialist a apărut odată cu naţionalizarea din 1948, suferind de-a lungul anilor mai multe modificări şi reorganizări. Care sunt principalele caracteristici ale comerţului socialist românesc de astăzi şi din totdeauna?

Din punct de vedere organizatoric, comerţul este separat în primul rând în comerţul exterior şi comerţul interior, ambele constituind monopolul absolut al statului comunist (cu mici excepţii în privinţa comerţului interior, unde sunt permise unele activităţi comerciale particulare) care au în fruntea lor câte un minister şi mai multe întreprinderi subordonate.

Ministerul Comerţului Exterior şi întreprinderile sale subordonate se ocupă de totalitatea operaţiunilor de comerţ cu alte ţări. Principala menire a comerţului exterior este aceea de a asigura partidului valuta forte necesară nomenclaturii pentru procurarea de bunuri de lux din Occident şi pentru asigurarea importurilor de tehnologie avansată. Intreaga activitate a comerţului exterior este strict controlată de către partid şi securitate.

In fiecare întreprindere de comerţ exterior, activiştii de partid ocupă toate posturile cât de cât importante şi în fiecare există oameni ai securităţii.

Toate oficinele de comerţ româneşti înfiinţate în diverse ţări occidentale au ca misiune secundară colectarea de informaţii, spionajul militar şi industrial. In unele situaţii ponderea activităţilor extracomerciale era atât de mare, astfel încât după fuga lui Pacepa în Occident, când o mulţime de securişti care lucrau în Vest şi care s'au văzut demascaţi s'au grăbit să se întoarcă în România, unele organizaţii comerciale din Vest rămase fără scop şi fără personal au fost pur şi simplu închise.

Comerţul exterior românesc paralizat de birocraţie, incompetenţă, este complet incapabil de a asigura ţării o poziţie cât de cât convenabilă şi poate meritată pe piaţa mondială.

Comerţul interior, cealaltă mare ramură a comerţului socialist român şi poate cea mai importantă, deoarece influenţează viaţa de zi cu zi a tuturor cetăţenilor României, este într'o stare absolut lamentabilă. A prezenta părţile bune şi părţile rele ale comerţului interior român este practic imposibil, deoarece cele bune practic nu există. Intreaga organizare, concepţie, funcţionare, eficientă a comerţului interior este atât de proastă încât oricât de binevoitor ar fi cineva, nu poate prezenta nici un aspect pozitiv al acestuia.

Aprovizionarea cu bunuri a magazinelor este defectuoasă, prezentarea mărfurilor este inadecuată, servirea este sub orice critică, amplasarea magazinelor este absurdă, programul lor este anapoda.

Birocraţia, furturile, chiulul, impoliteţea, sunt regulă generală şi nicidecum excepţii în comerţul socialist român. A fi cumpărător în România este o poziţie foarte dificilă. Populaţia nu găseşte bunurile de care are nevoie - şi vorbim de cele de bază - lapte, carne, mălai, iar când acestea se găsesc, cozile, câteodată câte două-trei pentru cumpărarea unui articol, timpul pierdut fac aprovizionarea o treabă foarte dificilă şi neplăcută.

Care sunt cauzele acestei situaţii lamentabile a comerţului român?

Dacă economia comunistă poate înregistra unele succese în industrie , în comerţ (şi în agricultură) aplicarea ideilor comuniste duce la rezultate catastrofale. Suprimarea proprietăţii private, lipsa cointeresării, şablonarea, birocraţia au distrus comerţul românesc fără nici o speranţă de îmbunătăţire. □

FACEŢI COPII CA SĂ-I OMOR!

Urmare din pag.23

meargă la serviciu ca să-şi poată primi alocaţia lunară.

Decretul este o nouă verigă la lanţul măsurilor ucigaşe!

Niculae Ceauşescu, sub masca ''Alimentaţiei Stiinţifice'' pentru buna sănătate a cetăţeanului, a înflămânzit ţara.

Sub masca ''Democraţiei'' a introdus teroarea.

Sub masca ''Patriotismului'' a distrus credinţa şi tradiţia.

Acum, sub masca încurajării familiilor ca să aibă copii, Ceauşescu împlineşte ordinul Moscovei de a distruge insula latină care stă în calea panslavismului.

Dacă Ceauşescu ar fi sincer, ar încălzi spitalele ca să nu îngheţe pruncii în leagăn.

Dacă Ceauşescu ar fi sincer, n'ar raţiona laptele iar în prăvălii şi farmacii s'ar găsi vitamine şi medicamente necesare namelor şi copiilor.

Dacă Ceauşescu ar fi sincer, Românul n'ar muri de foame şi de frig.

Cititi Decretul, cititi obligaţiile impuse părinţilor, cititi sumele alocate pentru creşterea copiilor şi veţi înţelege de ce fiicele, surorile şi nepoatele din ţară, au renunţat la cea mai sublimă fericire ce le-a fost hărăzită de Marele Creator:

Aceea de a fi mamă! □

ALOCATIA DE STAT PENTRU COPII

Plafoane de venituri lunare -lei- -I- (până la 2 500) -II- (2 501-3 350) -III- (3 351-4 450)

		-I-	-II-	-III-
Pentru primul copil	urban	300	250	220
	rural	200	150	130
Pentru al doilea copil	urban	350	290	260
	rural	270	220	140
Pentru al treilea copil	urban	430	340	290
	rural	300	260	170
Pentru al patrulea copil şi următorii, câte	urban	500	400	340
	rural	350	290	230

INDEMNIZATIA CE SE ACORDĂ FAMILIILOR DE COOPERATORI AGRICOLI

	lei lunar
a) pentru primul şi al doilea copil, câte	100
b) pentru al treilea şi al patrulea copil, câte	200
c) pentru al cincilea copil şi următorii, câte	300

ȘTIRI DIN ȚARĂ

CRONICA PRESEI

CINCINALUL TREBUE!

Planurile pentru succesul cincinalului 1986-90 au fost divulgate de tov. Președinte Niculae, în Plenara Consiliului Național al Oamenilor Muncii.

Planul este simplu: Trebue, trebue, și iar trebue.

"Trebuie--cităm din ziarul "R. Lib."--să acționăm cu toată hotărîrea pentru buna funcționare a centralelor electrice, pentru asigurarea producției de cărbune, de petrol și de alte surse energetice"...

"Trebuie să acordăm atenție noilor surse de energie..."

"Trebuie să acordăm o atenție mai mare dezvoltării bazei de materii prime..."

"Trebuie să acționăm cu mai multă hotărîre...în vederea reducerii consumurilor energetice și materiale..."

"Trebuie să se respecte neabătut normele de consum stabilite...și reducerea în continuare a consumurilor...."

"Tovarășul Niculae promite că actualele norme de consum: 12 grade C. maximum de căldură permis; becul de 40w, maximum de lumină permis, și rația alimentației științifice vor fi în viitor și mai reduse. (Nota "reducerea în continuare a consumurilor").

Cheia succesului viitorului cincinal, de care atârnă fericirea cetățeanului, este simplă:

Trebue să produci totul și să nu consumi nimic!

A ÎNEBUNIT CEAUȘESCU?

D. Stephen Larrabee, un specialist în problemele Europei de Est, într'un studiu al Corporației Rand (Dec. 1985) dedicat Romăiei a scris următoarele:

"...situația actuală din România nu mai poate continua multă vreme... Ceaușescu a adus țara în pragul catastrofei economice".

"In același timp--continuă d. S.L.--comportarea lui personală prezintă simptome crescânde de LIPSA DE RATIUNE SI INSTABILITATE." (Sublinierile noastre).

Singura speranță ar fi ca "un grup de ofițeri, să ia puterea, într'un efort de a salva națiunea de ceea ce ei percep ca o iminentă catastrofă".

SPERANȚELE "CANALULUI" S'AU DUS PE CANAL

Despre binefacerile și succesul garantat al Canalului Dunărea-Marea Neagră nu se reamintește.

Traficul anual de 6 milioane tone nu acoperă nici măcar cheltuielile de întreținere. Planurile prevedeau un trafic de 75-100 milioane tone.

Speranțele economice ce s'au dus pe Dunăre au fost acuma îmbarcate pe Dâmbovița.

Cu alai și prestigiul "Epocii Ceaușescu" s'a început un nou canal ce va lega Capitala RSR-ului cu Dunărea...

Toate aceste sacrificii în bani și vieți omenești au o singură explicație: lui Ceaușescu i s'a urcat prostata la cap.

GLORIE ȚIE NICULAE!

Centrul de producție Cinematografică "București " va lansa anul acesta: "Oda anilor glorioși" dedicat sărbătoririi a două decenii dela Congresul al IX-lea al PCR-ului. "Cei din linia intâi", dedicat soldaților români și ruși care au luptat pentru..."Dezrobirea părții de Nord a pământului strămoșesc," etc.

CEAUȘESCU ÎȘI APĂRĂ FALIMENTUL

Dintr'un discurs al tov. Ceaușescu, care caută țapi ispășitori:

"...condițiile grele determinate de criza economică mondială și unele lipsuri și contradicții interne."

Aceeași criză "economică mondială" a îmbunătățit situația economică din celelalte țări satelite (inclusiv Albania).

In ce privesc celelalte două motive, ce-ar justifica mizeria din România, "lipsurile și contradicțiile interne" singurul vinovat de prezența lor nu poate fi altul decât însuși tov. Ceaușescu care dă "sfaturi prețioase" dela prășitul fasolei și până la construirea uzinelor nucleare.

OMORÎȚI ȘI BUZUNĂRIȚI

Peste 40 de cadavre neindentificate au fost găsite în grătarele de filtrare ale hidrocentralei dela Porțile de Fier.

Cadavrele au fost găsite în partea de Sud a Dunării (Iugoslavia). Nu e greu de ghicit că aceștia sunt Românii care au încercat să treacă frontiera înnot, dar au fost omorîți de căngile grănicerilor apoi urcați în șalupă unde sunt buzunăriți spre a li se afla identitatea, și după ce li se iau banii, sunt aruncați iar în Dunăre. In localitatea Kladovo se găsește un cimitir cu sute de morminte fără nume. Ei sunt Românii care au încercat să părăsească țara.

Tov. Ceaușescu a declarat că aceștia nu-s Români, deoarece "un Român adevărat nu moare decât pe teritoriul patriei."

DISTRUGEREA FAMILIEI

Intru împlinirea planului orwellian de înregimentare completă a populației, guvernul a hotărît închiderea unor magazine alimentare din București. Scopul ceaușist e să oblige pe oameni să mânânce la cantinele întreprinderii unde lucrează pentru a salva timp, energie și a distruge familia prin eliminarea discuțiilor intime--în timpul mesei" ce au loc între părinți și copii.

S'AU ÎMBLÂNZIT GRĂNICERII?

Numărul Românilor care trec clandestin frontiera în Iugoslavia s'a mărit considerabil în ultimul timp. Asta n'ar fi fost posibil, dacă în mod tacit, grănicerii români n'ar coopera cu cei care vor să fugă.

Grănicerii capătă premiu pentru fiecare fugar prins viu sau mort. Dar cu toată ademenirea în bani și decorații, au văzut și ei că adevărații trădători nu-s fugarii, ci regimul.

Cca. 600 de Români, incluzând familii cu copii, au cerut azil în Iugolsavia și se află acuma internați în cele două lagăre: Pancevo (lângă Belgrad) și altul lângă Porțile de Fier.

20.000 DE STUDENȚI

Numărul studenților străini care frecventează universitățile din RSR se ridică la 20.000. Acum 20 de ani numărul lor era de 503 (anii 1965-66). Cei mai mulți provin din țările arabe și africane.

NICULIȚĂ PROFETUL

Criza de mâncare, de energie și regimul militarizat în unitățile din "Sistemul energetic național," au fost prevăzute de tov. Niculae încă din August 1978 (ne asigură Radio Buc,).

"Criza își are rădăcini în politica imperialistă, colonialistă, neocolonialistă, în raporturile economice de inegalitate și inechitate, etc., etc...."

CUNOSCĂTOARE LA MOLECULE

A apărut la Atena un nou volum care tratează despre savantele molecule ale moleculei savante Lenuța.

De notat că prefața cărții n'a fost scrisă de un academician sau om de știință grec, ci de o "colegă intelectuală" din aceeași clasă, d-na Amalia Fleming, membră în Comitetul Central al Mișcării Socialiste Panelene, etc.

LUPTA PENTRU PÂINE...

"Plenara consiliului național al agriculturii" a trimis o telegramă tov. Niculiță prin care îl asigură că "au fost trase toate învățămintele din experiența acestui an agricol.....și se angajează să fie în primele rânduri ale luptei pentru PAINEA (Sublinierele noastre) țării și pacea lumii."

NE VORBESC STRĂBUNII

Săpăturile arheologice dela Mănești-Buftea au dus la recuperearea unui bogat tezaur de podoabe țărănești lucrate din argint. De asemenea s'au găsit inele, cercei, nasturi-bumbișori, monede, precum și urme ale unor veșminte țasute cu fire de aur și argint. Toate acestea datează din secolul medieval XIV-XV.

La o mică distanță, s'au dezgropat unelte de silex, aparținând oamenilor din prima vârstă a civilizației paleolitice.

CAPETELE GOALE AU FOST VALORIFICATE!

ACUM SE VALORIFICĂ "STICLELE ȘI BORCANELE"

(Reclamă apărută recent în ziarele din București)

"România Liberă" (12/12/85) face un fel de clasificare a burților: Cât trebue să consume o burtă "...în funcție de cerințele programului de alimentație științifică, diferențiate după structura populației în funcție de eforturile depuse în producție, vârstă, sex și specificul local."

Tot ce mai rămâne, e ca burțile să citească "Programul de alimentație științifică"!

••

Majoritatea comerțului se face cu țările comuniste. Rusia are partea leului, 20 %. Se importă cărbune, gaz, fier, petrol și exportă alimente și produse fabricate.

••

Pentru a economisi un du-te-vino, spectacolele teatrale încep, la unele teatre, la ora 5 p.m. Omul dela servicu merge direct la teatru. In cadrul acestei idei de economie, matineurile teatrale trebuesc programate la 5 dimineața, înainte ca omul să-și înceapă serviciul.

••

Pregătiri de iarnă la "Intreprinderea de utilaje și piese de schimb pentru industria lemnului"...Un afiș prin care se cere lucrătorilor: "Inchideți ușa, e brumă!"

••

In multe biserici securitatea a instalat microfoane.

••

In proporție cu numărul locuitorilor, RSR are cel mai mare număr de securiști. La fiecare 15 cetățeni, unul este agent al poliției secrete.

••

Actorii au și ei o normă: să apară pe scenă de 170 de ori pe an. Cât e rolul de important nu întră în socoteala culturalnicilor. Se aplică aceeași măsură de "cantitate" pe care o întâlnim și la "Cîntarea României".

••

In Uniunea Scriitorilor Români, din cei 95 de membri câți erau acum patru ani, au mai rămas 83. Alegerile se fac prin vot deschis, o măsură ca guvernul să-și asigure și pe mai departe controlul Uniunii.

••

Cine are valută (obținută în mod legal) poate să-și cumpere 1000 kg. de lemne.

••

Prețul unei perechi de "blugi": 1400 lei.

••

Miliția controlează pe cei care vin în București. Dacă aduc alimente și n'au autorizație specială, li se confiscă alimentele.

••

Rația de benzină lunară pentru automobile e de 11 litri (2.9 galoane).

••

Valoarea alimentelor exportate se ridică la peste $1 bilion.

••

Tov. Cristian Moisescu, secretarul Comisiei Centrale a Patrimoniului Cultural a primit ordin ca să șteargă de pe lista monumentelor istorice și artistice, exact acele monumente ce trebuesc dărâmate. In felul acesta guvernul afirmă că n'a dărâmat nimic din tezaurul artistic național.

••

Un mare progres tehnic: Ziarele publică reclama unei noi invenții românești: "Mașina de cusut pedalieră Camelia". In celelalte țări mai puțin avansate se vând mașini de cusut pedalate de... electricitate.

••

Centrala de energie nucleară dela Cernavodă și-a amânat data inaugurării. Sunt speranțe că va fi gata în 1990.

••

Fiecare pachet și scrisoare din străinătate și spre străinătate sunt acuma cenzurate. Conversațiile telefonice cu străinătatea sunt ascultate și chiar convorbirile interne sunt înregistrate de agenții securității.

••

In timp ce cetățeanul din RSR citește doar fericirile ce i-au căzut pe cap, în Ungaria se distribuie ziarele ce apar în Apus: Times of London, Le Matin, Herald Tribune, etc.

Un argument în plus oferit de regimul din București propagandei revizioniste.

••

Tramvaiul, care în orașele moderne a fost înlocuit cu autobuzul, își va face apariția în Ploiești. Ploieștenii au refuzat o ofertă similară în 1921.

••

E criză de gaz lampant. Oamenii fac coadă, ce de multe ori numără peste 200 de inși.

••

Frigiderul a devenit o mobilă fără rost. Vara nu-l întrebuințezi că nu-i curent, iar iarna este și mai puțin curent electric. Se dau sfaturi ca să-l ții cu ușa deschisă și în el un pahar cu oțet ca să dispară mirosul.

••

Țăranii din provinciile de nord fug acum în Rusia. (Wall Street Journal, 1/27/86).

••

Pentru evitarea unui act terorist ce ar putea complica relațiile româno-ungare, Ambasada Română din Budapesta și cea Ungară din București, sunt foarte bine păzite.

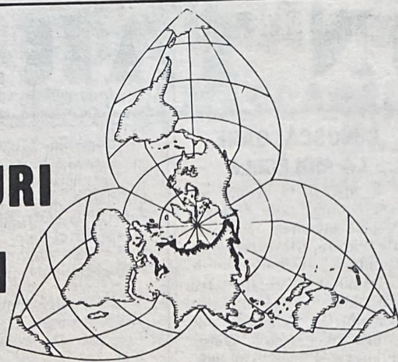
••

Programul la TV e de 2 ore, și din el nu lipsesc cântecele patriotice și poeziile dedicate Marelui Conducător. Românii dela frontieră vizionează emisiunile vecine.

••

O nouă dispoziție în timpul iernii: restaurantele se închid la 9 seara.

DIN CELE TREI COLȚURI ALE LUMII

Rubrică întocmită de ARGUS

GENOCID, NU MORȚI DE FOAME

Sub titlul "Deportarea în masă din Etiopia", gruparea "Doctori fără frontieră" care își are sediul la Paris, a încheiat studiul asupra programului de exterminare în masă a guvernului din Etiopia, unde și-au găsit moartea peste un milion și jumătate de victime.

"Doctorii fără frontieră" arată că acțiunea de deplasare a populației din platourile Abisiniei în regiunea de Sud a țării, este cauza cea mai importantă a pierderilor omenești și nu seceta care s'a abătut asupra țării și a continuat să facă ravagii cu morții de foame. Ridicați dela vetrele lor, oamenii au fost încărcați în camioane, cu ce aveau pe ei, ținuți fără mâncare și fără adăpost, până piereau unul câte unul. Acest program de deportare - specific comunist- privea regiunea platourilor înalte unde populația în majoritate creștină, era profund anticomunistă și se constituia în grupuri de guerilă.

Încă o dezvăluire antiumană comunistă, făcută de un grup de oameni de știință, neafiliat nici unei fracțiuni politice. Și iar procomuniștii din lumea liberă, vor căuta să minimalizeze genocidul. Ei, dacă asta se întâmpla în Chile sau Africa de Sud, se schimbau socotelile....

EDITORUL ZIARULUI "TRICOLORUL" DIN CANADA A FOST ÎMPUȘCAT

Agenția "Canadian Press" a anunțat în ziarele canadiene următoarele:

"Corneliu Dima Drăgan, editorul unui ziar procomunist publicat în Toronto, a fost împușcat mortal și soția lui grav rănită pe data de 16 Februarie 1986, după ce au deschis ușa dela apartamentul lor dintr'o suburbie a orașului Toronto, unui individ."

"Împușcarea lui nu a surprins pe membrii puternicei comunități de 4.000 de Români din Toronto."

"A fost un asasinat politic - nu este nici un dubiu - a spus un Român care a cerut să nu i se divulge numele fiindu-i frică de represalii asupra rudelor care trăiesc încă în România".

"Reprezentanții RCMP și ai CSIS (Serviciul Canadian de Securitate și Informații) au fost chemați să investigheze cazul".

FRANȚA INTERVINE ÎN CIAD

Războiul civil din Ciad, care părea că se terminase în 1983, a izbucnit din nou acum 15 luni, când trupele rebele din Nord, ajutate de cele ale Libiei, au atacat armatele guvernamentale din Ciad. Forțele aeriene franceze au intervenit, bombardând aeroportul din Quaddi Doum, folosit de Libia pentru transportul trupelor și înarmarea rebelilor. Franța și Libia au susținut fracțiunile opuse din Nord și Sud încă din anul 1960, când Ciadul și-a căpătat independența. Franța intervine de data aceasta pentru a patra oară, ca să oprească ambiția colonelului Kaddafi, să instaleze un regim comunist în Ciad.

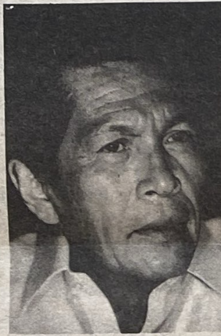
AU RIDICAT PREȚUL

Cancelarul german Helmut Kohl, a confirmat că în cadrul tratativelor de schimb de prizonieri, în care era vorba de Anatol Saranski din Uniunea Sovietică și un spion rus din Germania Occidentală, Rușii au mai cerut în plus și suma de 2 milioane dolari pentru eliberarea lui Saranski, disident de origine evreiască. Neamțul plătește...

S'A REVOLTAT ARMATA ÎN FILIPINE

Gen. Fidel Ramos

Juan Ponce Enrile

Doi dintre cei mai importanți conducători ai armatei filipineze, Ministrul Apărării Naționale Juan Ponce Enrile și Lt. General Fidel Ramos, Șeful Forțelor Armate, au cerut președintelui Marcos să demisioneze. Baricadați în bazele militare din Aquinaldo (unde se află clădirea Ministerului Apărării Naționale) și Crane dela marginea Manilei, împreună cu cei doi conducători militari, sunt trupe și ofițeri din unitățile de securitate președințială, cât și unități din armată. Dinpostul de comandă, ei au cerut armatei filipineze să-i urmeze în rebeliunea începută.

Această situație, considerată ca cea mai serioasă pe care președintele Filipinelor, o întâmpină în cei 20 de ani de guvernare, a dus la înlăturarea lui. Președintele Ferdinand F. Marcos a demisionat.

DICTATURI ȘI "DICTATURI"

Președintele statului Haiti, Jean Paul Duvalier a părăsit țara și a cerut azil politic în mai multe țări europene, care l-au refuzat. Haiti este o țară de cultură franceză. Duvalier a fost primit pentru scurt timp în Franța, cu întreaga suită. Ceea ce pare curios în aceastz abdicare, este faptul că ea s'a produs în urma unor manifestații pe care orice dictator care se respectă, le lichidează fără prea multe probleme. Jubiland de bucurie, presa de stânga anticipează și căderea Președintelui Marcos al Filipinelor. Ce i-o fi apucat pe cei de stânga să dărâme dictaturile necomuniste nu ne miră. Planul lor merge înainte pentru revoluția mondială comunistă. Dar de ce nici presa și nici guvernele capitaliste nu se ocupă nici de Castro nici de dictatorul Ortega al Nicaraguei, este ingrijorătorul semn de întrebare ce se înalță tot mai sus.

TOT VRĂJITORII, SĂRACII

Evenimentul care a ținut trează atenția intregii populații din Brazilia s'a sfârșit cu un "happy-end" ca în filmele de epocă americane. Marele om de știință și pasionat cercetător, naturalistul brazilian Augusto Ruschi, era pe pragul morții în urma unei intoxicări căpătate în cursul unor cercetări, dela o plantă necunoscută. Medicii care l-au tratat nu au putut găsi nici un medicament care să-l salveze. Toată lumea era ingrijorată de pierderea savantului, inclusiv Președintele Braziliei José Sarney. Soluția a venit dela poetul brazilian Affonso Romano de Sant'Anna, care a cerut pe lângă specialiștii din Statele Unite și Uniunea Sovietică să fie consultați și șamanii din tribul indian din Parcul Național Xingu. Ideea poetului a fost salvatoare pentrucă șamanul Raoni, chemat personal de Președintele Braziliei și adus la Rio de Janiero cu un avion special, cu niște alifii din ierburi și alte tratamente indiene, l-a salvat pe Augusto Ruschi.

AU ALES LIBERTATEA

Incă șase Români au cerut azil politic în Canada. Ei au fugit de pe un vapor de cursă lungă ce ancorase în Montreal.

FĂRĂ CONFUZII

Negustorul internațional de armament, multimilionarul Peter Mulack, a chemat în judecată pe crainicul canalului de televiziune CBS din Statele Unite, pe motivul că acesta într'o emisiune, a declarat că Mulack, a vândut arme Bulgariei și a colaborat la traficul de droguri din Bulgaria. Cerând $100 de milioane despăgubiri, Mulack a declarat că a vândut arme Bulgariei, dar nu este implicat în traficul de droguri. Pentru ce au cumpărat Bulgarii arme, asta nu interesează.

FRANȚA EXPULZEAZĂ ALȚI SPIONI RUȘI

La începutul lunii Februarie crt. Franța a expluzat patru diplomați sovietici, dovediți că făceau spionaj. Este cel mai mare număr de expulzări într'un singur lot din 1983 până acum; numărul total al spionilor ruși expulzați din Franța se ridică la 53, incluzând pe Consulul General din Marsilia expulzat toamna trecută și un membru al misiunii comerciale din Paris expulzat în 1984.

EVADARE DIN KGB

Un alt personaj cu o mare funcție în aparatul de spionaj sovietic a evadat în lumea liberă, predându-se autorităților americane. Revista americană U.S. News & World Report, în numărul din 3 Februarie crt., relatează cum la sfârșitul lunii Aprilie sau inceputul lunii Mai 1985, CIA a scos cu un elicopter din Germania comunistă, pe importantul personaj din KGB al cărui nume este ținut secret. Faptul nu a fost dat publicității până acum, pentru a nu submina întâlnirea dela Geneva dintre Președintele Reagan și Gorbaciov, de anul trecut.

SOARES CÂȘTIGĂ ALEGERILE ÎN PORTUGALIA

Candidatul Partidului Democrat Creștin din Portugalia, Diogo Freitas do Amaral a obținut 46,60% din voturile exprimate în prima rundă a alegerilor prezidențiale din Portugalia. Nu a putut fi ales președinte după primul tur deoarece pentru acest post sunt necesare minimum 50% din cei 7, 6 milioane de alegători ai Portugaliei. Ceilalți trei candidați de stânga au obținut după cum urmează: fostul Prim Ministru socialist, Mario Soares, 25,50%, Francesco Salgado Zenha 20.70% și Mario de Lourdes Pintasilgo 7,60%. In runda din Februarie 16, când s'au intâlnit doar Freitas de Amaral cu Mario Soares, acesta din urmă a câștigat în alegeri datorită suportului partidelor de stânga în frunte cu partidul comunist, lucru care era de așteptat.

INFILTRAȚII ÎN GRUPURILE ETNICE DIN CANADA

Ziarele canadiene din 22 Februarie 1986 publică din partea agenției "Canadian Press":

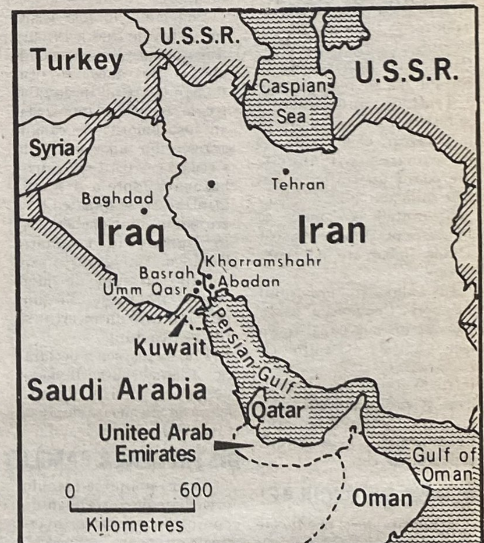
"Un reprezentant al Serviciului Canadian de Securitate și Informații (CSIS), arată că funcția principală a multor consulate și misiuni diplomatice din Ottawa este de a influența comunitățile largi etnice din Toronto".

"Gerry Cummings, care lucrează pentru agenția de relații interne, într'un interviu acordat ziarului Toronto Globe and Mail, a spus că aproximativ 60% din membrii unor misiuni diplomatice și în mod deosebit ale țărilor blocului sovietic și altor țări comuniste, sunt de fapt ofițeri de securitate. Aceștia adună informații și încearcă să influențeze opinia publică a grupurilor etnice, întrebuințând orașul Toronto ca bază pentru achiziționarea de informații tehnologice din industrie, și din centrele științifice și de cercetare din Sudul Ontarioului."

"Mr. Cummings a spus de asemenea că acești ofițeri de securitate șantajează persoane din grupurile etnice prin refuzarea vizelor dacă nu dau informații despre cetățenii canadieni care se opun guvernelor din țările din care au venit."

"Departamentul Ministerului Afacerilor Externe cunoaște aceste situații dela acei cetățeni care cunoscându-și drepturile de care se bucură în Canada, apelează la sprijinul guvernului canadian - a spus în încheiere Dl. Cummings".

IRAK - IRAN

Iranul a lansat o nouă ofensivă în luna Februarie, trimițând la moarte sigură mii de oameni, în asaltul contra peninsulei Fao, pentru a tăia accesul la Golful Persic al Irakului. Cu mari sacrificii, Iranul a reușit să formeze un "cap de pod", izolând temporar baza navală irakiană Umm Qasr. Intenția ofensivei fiind ocuparea orașului Basara și eventual un atac împotriva Bagdadului. Comandantul trupelor Irakului, care sunt amplasate în perimetrul orașului Basara, a declarat că atacul a fost oprit și trupele iraniene sunt prinse într'o "zonă a morții" din care cu greu va putea scăpa.

Cronica internațională

de Niculae CIACHIR

KREMLINUL ȘI YEMENUL DE SUD

In a doua jumătate a lui Ianuarie a avut loc un scurt război civil marxist-leninist în Yemenul de Sud, singurul stat arab comunist fără nici o rezervă. Ambele părți angajate în conflict erau promoscovite. Singura diferență era că rebelii erau marxiști mai radicali și mai înclinați către Moscova. La început rolul Kremlinului a fost aparent relativ obscur în rebeliunea condusă de fostul președinte mazilit Abdul Fatah Ismail, care anul trecut s'a întors din exilul său dela Moscova. Uniunea Sovietică s'a străduit numai în aparență să medieze ciocnirea și a făcut aranjamente pentru a-și evacua cetățenii. Obiectivul insurgenților a fost președintele în funcție Ali Nasser Mohammed Hassani, care a urmărit relații mai strânse cu vecinii săi.

Atunci când s'au terminat ultimele lupte pentru putere, mii de oameni zăceau morți, străinii fugiseră pentru a-și salva viața iar observatorii interesați au întrezărit ceva din relațiile fraterne și mai puțin fraterne din interiorul sferei sovietice.

Dacă încercarea de forță n'ar fi fost atât de sângeroasă, întreaga treabă ar fi putut fi savurată ca o satiră politică.

Ca un soț încornorat dintr'o operă comică, Hassani n'a înțeles deplin ce i se întâmpla. El a cerut ajutor prietenilor și patronilor săi sovietici. Toată lumea a aflat că el s'a adresat mai întâi ambasadei sovietice, apoi Etiopiei, apoi Yemenului de Nord, apoi înapoi ambasadei sovietice. Dar cercul s'a dovedit destul de vicios. Intre timp ostilitățile se extinseseră. Prietenii Moscovei din lumea arabă și-au oferit ajutorul. Președintele sirian Hafez Assad a telefonat. Din Yemenul de Nord, Yasser Arafat a trimis 3.000 de luptători palestinieni cu steaguri albe pentru a separa pe combatanți.

Dar Hassani n'a mai apărut în public și cu toții am aflat dela Uniunea Sovietică că Yemenul de Sud avea un nou președinte marxist care mai zăbovea la Moscova până la terminarea actelor de violență.

In Republica Democrată Populară a Yemenului nu există nici capitaliști și nici proletariat, dar "socialismul științific" nu a iertat țara și s'a întronat în 1969. Un tratat de prietenie și cooperare cu Rusia Sovietică a fost semnat deîndată, a fost construită o bază navală pentru submarine nucleare și au fost întreprinse lucrări pentru a extinde pistele aeroportului din Aden, capitala țării. Noile instalații oferă Uniunii Sovietice acces militar și electronic la Marea Roșie, peninsula Saudită și oceanul Indian. In ciuda loialității proclamate a tuturor Yemeniților față de "socialismul științific", politica Yemenului de Sud a fost cronic instabilă.

Un președinte a fost destituit pentrucă a manifestat "tendințe individualiste, antipartinice", un altul a fost trimis la plimbare pentru lipsă de vigilență în "lupta împotriva imperialismului și reacțiunii". Un al treilea, Abdul Fatah Ismail, a fost scos din funcție pentrucă a plictisit de moarte pe "tovarășii" săi din conducere cu predicile sale ideologice interminabile.

Ismail, pe care Hassani l-a succedat, era considerat în mare măsură ca cel mai rigid și extremist ideolog promoscovit de pe scena politică a Yemenului. Nu a fost surprinzător, de aceea, că, atunci când a fost destituit, a optat să se ducă la Moscova pentru "tratament medical". A fost surprinzător doar că "tovarășii" săi i-au permis să plece în loc de a-l ucide.

Majoritatea observatorilor europeni cred (ca și noi) că odată aflat la Moscova, Ismail a câștigat încrederea conducătorilor Kremlinului și și-a plănuit răzbunarea.

Nu este ușor să fi un conducător vasal Moscovei. Hassani nu a fost neglijent în relațiile sale cu Moscova, dar el a îmbunătățit relațiile regimului cu vecinii arabi nemarxiști, inclusiv celălalt Yemen, și a reluat legăturile diplomatice cu Omanul și Arabia Saudită. Pentru aceste eforturi el a fost recompensat cu ajutor economic din partea producătorilor de petrol din OPEC și a unor țări din golful Persic. Practicile politice ale lui Hassani nu au satisfăcut nici pe aprigul rival al său Ismail, și nici pe patronii săi sovietici. Există dovezi puternici dar indirecte că, asemenea evoluțiilor trecute din Afganistan, conducătorii sovietici au decis că ei înșiși puteau da directive politice mai bune.

Doar conducătorii Kremlinului sunt cunoscuți drept adevărați tirani. Ei nu admit devieri. Trupele sovietice au omorît pe președintele marxist al Afganistanului la sosirea lor la Kabul (sfârșitul lui 1979).

Nu este nici un accident, după cum le place marxiștilor să se exprime, că, chiar înainte ca să știm soarta lui Hassani, un buletin de informații dela Moscova a anunțat numirea unui nou președinte al Republicii Democrate Populare a Yemenului, a unei persoane care s'a întâmplat să fie, ce coincidență, la Moscova.

Noul președinte ar trebui să fie prudent. A conduce un stat marxist poate fi riscant pentru sănătate. Fiindcă nu rareori Moscova oferă vindecări radicale clienților săi. □

POATE AMERICA IGNORA TRAGEDIA ETIOPIEI?

Ziarul economic american The Wall Street Journal s'a ocupat recent, într'un articol de fond, de situația din Etiopia, pe care prestigioasa publicație a caracterizat-o pur și simplu "Holocaustul de astăzi".

Lumea americană este preocupată de Africa de Sud la Sud și de Libia la Nord. In rest nu se acordă atenție Africii. Totuși situația din Etiopia necesită atenția Americanilor pentrucă ei au implicații în conjunctura care influențează situația actuală. Poporul american a răspuns cu generozitate, acum doi ani, la teribilele imagini ale foametei care cosea milioane de vieți în această țară.

The Wall Street Journal, pe scurt W.S.J., afirmă că 100.000 de oameni au murit nu de foame, ci ca urmare a "programului de recolonizare" organizat și pus în practică de guvernul etiopian. In articolul de fond menționat, W.S.J. acuză regimul comunist de "exterminare organizată de stat". Regimul dictatorului, al colonelului Mengistu Haile Mariam, dislocă și strămută opoziția politică, adică o populație masivă, omorînd mii și mii de persoane.

Foametea, care a impus un tribut enorm de vieți, a fost exploatată de un regim pe care îl interesează mai cu seamă suprimarea fizică a oponenților.

Domnul Peter Mc. Pherson, administratorul organizației guvernamentale americane U.S. Agency for International Development, avertizează mai de mult că guvernul Etiopiei nu a permis ca ajutorul umanitar să ajungă în zona cea mai calamitată de secetă și de recolte slabe consecutive, anume regiunea Tigre, unde forțele naționaliste antiguvernamentale controlează părțile rurale. Conform domnului Mc. Pherson, alimentele destinate regiunii Tigre au fost folosite în alte părți pentru scopurile regimului și nu pentru a hrăni pe cei care mor de foame.

W.S.J. relatează textual că: "Ajutorul pentru combaterea foametei a servit la sprijinirea deportărilor populației. Camioanele sosite odată cu grânele, pentru a le transporta, au fost folosite pentru deplasări masive de persoane; în același timp cerealele au putrezit în porturi. Numeroasele raiduri sistematice pentru arestarea celor ce urmau să fie dizlocați au desființat muncile de recoltare și au forțat abandonarea a turme întregi de mii de animale. Cerealele au fost luate din zonele de foamete acută și au fost trimise în Sud pentru a întreține lagărele de concentrare. Intre timp, armata lui Mengistu a lansat cea mai mare ofensivă de până atunci în inima regiunilor înfometate, asigurându-și sprijin logistic din depozitele de alimente oferite de ajutorul extern, în timp ce militarii guvernamentali au ars recoltele rebelilor anticomuniști."

Desigur Americanii nu vor să audă că ajutorul lor umanitar este deturnat pentru a omorî oameni. Organizațiile de ajutorare au în joc propria lor credibilitate, precum și solvabilitatea lor. Cine va mai contribui la ajutorul împotriva foametei, când acest ajutor este însușit de trupele guvernamentale angajate în exterminări în masă?

Regimul comunist al Etiopiei, ca majoritatea regimurilor politice, este interesat mai mult de propria sa supraviețuire decât de orice altceva. El crede că tocmai calea sa spre supraviețuire rezidă în arestarea și dislocarea populației țărănești din acele zone în care populația se opune regimului. Oamenii au capacitate mai mică de a se opune evacuării forțate, dacă li se reține hrana și apa.

Un jurnalist elvețian a descris ororile îndurate de cei înconjurați noaptea de trupe, arestați în forță și apoi deținuți în aresturi improvizate, intenționat privați de hrană și apă, înghesuiți ca niște animale în camioane și autobuze și deplasați oriunde armata și reprezentanții guvernului comunist vor să-i descarce. Mii de oameni mor în cursul acestor deportări în masă.

Din instincte umanitare Americanii au contribuit masiv la ajutorul pentru Etiopia, aceasta nu fără candoare și naivitate. Ne doare că bunele sentimente ale lor au fost încă o dată speculate, rezultatul fiind înșelăciunea stăpânitorilor comuniști ai Etiopiei.

In Statele Unite interesul manipulărilor politice este să evidențieze apartheidul din Africa de Sud. Aceleași manipulări politice au interesul de a arunca un văl de indiferență pe măcelul săvârșit de comuniștii etiopieni. Prin condamnarea genocidului din Etiopia pot fi câștigate doar puține voturi în America. Plantarea unor pichete de protestatari la ambasada Etiopiei nu se face, fiindcă nu e o treabă care aduce câștiguri politice dela corpul electoral american.

Ca lider rațional al lumii libere, Statele Unite trebue să considere Africa, ceva mai mult decât un spațiu gol între Libia și Africa de Sud. □

Efemeride

Se împlinesc în acest Martie, 33 de ani, de când cea mai sinistră figură a vremurilor noastre nu mai este printre noi.

Ultimul din galeria oamenilor politici, care ținuse până la ultima suflare frânele unui imperiu nou, altoit pe pornitul spre cădere imperiu rus, Omul de Oțel, cum și-a luat numele fostul seminarist Iosif Visarionovici Djugașvili, devenit peste noapte revoluționar terorist, iar după revoluție, intransigentul super dictator.

Jucându-se cu teoriile lui Lenin, maculatură pentru arhivă, sfidând întreaga lume liberă numită de ei, burghezie în putrefacție, crudul gruzin, cu o viclenie neînțeleasă de comoda democrație apuseană, a atins apogeul puterii, după ce gustase amarul înfrângerii și se găsea la un pas de prăbușire.

Temut ca nimeni altul de supuși, moartea lui venea ca un răsuflet de ușurare peste înghețata Rusie. Mulți ar fi vrut să ridice capul, dar, teama era prea mare și vigoarea revoluționară secase în poporul rus.

"Ce va muri odată cu această moarte?" se întreba în autobiograficul roman "Bătălie în marș", scriitoarea Galina Nicolaeva.

Si n'a murit nimic!

Dacă Stalin ar fi fost un dictator de tip clasic, poate evenimentele din Rusia, ar fi luat o întorsătură mai omenească după moartea lui. Complexul dictaturilor comuniste este însă mult mai profund și el nu este legat de valoarea dictatorului în momentul istoric dat.

Lenin sau Trotzki, Stalin sau Beria, Hrușciov sau Brejnev, Andropov sau Gorbaciov, Mao sau Castro, Kim Ir Sen sau Ho Si Min, alții și alții, oricare ar fi ei, țelul lor distrugător este același. Intre Pol Pot, care într'un an a redus Cambodgia la jumătate de populație și Dolores Ibarurri, care era cuprinsă de frenezie când se profanau raclele cu moaște de sfinți în Spania, același fir roșu îi leagă pe toți comuniștii dela ultimul terorist de guerilă până la secretarul general de partid.

Doctrina comunistă izvorîtă din ură, având ca mijloc de acțiune crima și violența, este profund antiumană și poleiala teoretică a materialismului dialectic, nu are audiență decât la inculți și naivi. Ceilalți care o mai agită sunt demagogi oportuniști sau agenți plătiți.

Ceea ce ne interesează pe noi, Românii, este comunismul rusesc, de unde ni se trag toate nenorocirile.

In cartea sa "Eroii revoluției ruse", Sterie Diamandi scriind despre Lenin, spunea: "Lenin a furat de două ori! Cu o mână absolutismul țarist iar cu cealaltă, revoluția democratică rusă."

Acest dublu furt care a creat sinistra Uniune Sovietică, a avut un puternic impact asupra vecinilor Rusiei, printre care și România.

Falsa libertate acordată de revoluția rusă teritoriilor cucerite prin forță și viclenie de țări, a fost cea mai mare șarlatanie.

Ucraina, Letonia, Lituania, Estonia și Basarabia care s'au rupt de fostul imperiu rus, țarist, devenind state naționale ori întregindu-se cu țara de unde a fost smulsă-cazul Basarabiei- au fost înglobate mai târziu în mod sălbatic în noul imperiu rus de tip comunist. In continuarea și depășirea visurilor lui Petru cel Mare, au fost anexate noi teritorii la Uniunea Sovietică: Bucovina de Nord și Tinutul Herța, Istmul Careliei, Prusia Orientală, insulele japoneze, etc., iar Europa de Răsărit care figurează doar pe hartă cu state independente, a fost transformată în zone geografice numite "Brigăzi de șoc ale internaționalismului proletar" cum le-a numit Stalin, adică prezumtivul teatru de război în cazul unui nou conflict armat, pentruca teritoriul sovietic să nu fie invadat prin surprindere, cum s'a întâmplat în 1941.

Puterea colosului rus de tip sovietic, paralizează prin grandoarea lui până și activitatea anticomuniștilor ruși din lumea liberă.

Este cunoscută puternica emigrație rusă de după revoluție, scăpată ca prin minune de sabia dictaturii proletariatului. Această emigrație a activat la început intens, în Apus. Ar fi să pomenim doar de Berdiaef și mai aproape de noi, de Soljenițin, ca să enumerăm doar pe acești valoroși intelectuali ruși. Puternica organizație Tolstoi, care a fost casă de adăpost atâtor refugiați, se numără de asemenea printre adversarii comunismului. Marea masă de Ruși din lumea liberă însă, tace.

In Statele Unite sunt orașe care se numesc St. Petersburg și Moscova. Este de presupus că sunt colonii masive de Ruși. Si totuși nu-i vedem pe linia I-a în lupta contra Sovieticilor, pentrucă stimularea orgoliului național strecurat abil de Kremlin, își face efectul.

Rusia de astăzi este incomparabil mai puternică decât în cele mai fanteziste visuri ale lui Pentru I și această putere îi paralizează pe Rușii liberi, care deși cunosc adevărul că în comunism nu există loc pentru diferențierea de neam, nu pot vedea cu ochi buni micșorându-se pe hartă, pata -fie ea chiar roșie- a imperiului rus.

Ce a murit odată cu moartea de acum 33 de ani? Nimic, absolut nimic!

CRONICA VREMII

NEAMUL ROMÂNESC ŞI ISTORIA

Ion BOIERU

Istoria poate fi înțeleasă numai din perspectiva eternității. Căci timpul istoric nu este o realitate în sine, nu este o entitate atotcuprinzătoare, în care se consumă și epuizează realitatea, adică tot ceea ce este dat să fie. Sunt aspecte ale realității, care scapă de sub incidența timpului; nu sunt accesibile celor ce trăiesc pe dimensiunea istorică a existenței. Pentrucă istoria nu este decât un fragment al existenței.

Si dacă privim, urmărim și interpretăm fenomenele istorice numai prin telescopul și punctul unghiular al existenței umane, fără nici o intuiție sau grație, măcar intelectuală, a eternității, nu vom putea desprinde și cuprinde semnificația lumii acesteia, căci nu ajungem la realitatea și existența profunziunilor, care explică lumea noastră, deoarece aceste profunzimi sunt dincolo de istorie.

Așa se face că ne este foarte greu să descifrăm sensul întâmplărilor istorice de astăzi. In planul istoriei contemporane, de exemplu, o perioadă de 20 de ani, două decade, ne apare ca o perioadă lungă, imens de lungă și obositoare. Si, deși atât de lungă și încărcată de evenimente, schimbări radicale, războaie, revoluții și nesfârșite suferințe la care au fost supuse unele popoare și națiuni, noi contemporanii nu vedem o evoluție mai profundă a situațiilor. Suntem deziluzionați de mersul atât de încet al istoriei. Planurile noastre nu s'au realizat după voia noastră. Idealurile noastre nu s'au împlinit, așa cum am sperat noi. Si procesul împlinirilor este deschis și continuă netulburat, fără să țină seamă de sentimentele, voia, dorința sau îngrijorările noastre.

Istoria își are ciudățeniile sale, mai ales, că nu este o simplă înșirare orizontală de evenimente și situații, ci rezultatul unor integrări de factori umani și supranaturali. Dece ne grăbim, în istorie, să vedem duse până la capăt planurile noastre și să controlăm faptele noastre și ale lumii ?

Pentrucă nu am prins sensul existenței istorice. Nu cunoaștem legile care guvernează istoria. Noi credem cu toată sinceritatea că noi facem istorie. Că noi suntem creatorii istoriei. Există multă îngâmfare și păcat în acest fel de a înțelege istoria. Si, din această îngâmfare, tragem consecințele. Ni se limitează capacitatea de a cuprinde sensul lumii și al istoriei sale.

Dacă ne-am întoarce la filosofia țăranului român, după care rânduiala lumii nu se găsește sub stăpânirea omului și existența istorică îi apare țăranului ca ceva secundar, în relație cu eternitatea, am ajunge la o altă perspectivă a istoriei. Nu i-am mai acorda acestei spurcate de istorii atâta importanță și interes. Ne-am îndrepta preocupările către ceea ce este esențial și permanent.

Dacă ne întoarcem spre realitățile românești, în lumina acestor însemnări introductive, vom avea o altă imagine a lor. Au trecut mulți ani -patru decade- de când poporul român a fost iobăgit și existența lui, culturală, spirituală, etnică, a fost grav amenințată cu dispreţul. Eliberarea lui nu s'a înfăptuit, așa cum doreau exilații, din exterior și din interior, încă dela început. Anii trec și suferințele se măresc și intensifică, și timpul istoric ucide multe speranțe. Si multă lume nu înțelege această încetineală a istoriei; fiindcă privește realitatea românească doar prin prisma desfășurării cronologice a timpului. Dincolo de acest timp istoric, există însă o realitate de altă natură, care are legături adânci cu eternitatea. Este realitatea națională, națiunea română, învestită cu rosturi care depășesc timpul. Neamul românesc rezistă cu strășnicie eroziunile timpului, și-și păstrează ființa sa, în ciuda tuturor încercărilor de anihilare. Neamul românesc este o imensitate de valori, credințe, idealuri și legi morale, de oameni, tendințe, tumulturi și visuri, care arcuiesc istoria dela începutul apariției omului rumân, trecând prin zbaterile prezentului, și până în tărâmul celălalt, care aparține eternității, după Marea Inviere a sa.

După fragila noastră concepție a istoriei și pringraba cu care am crezut că neamul românesc va dispare odată cu înrobirea comunistă și moscovită, ne-am arătat oarecum deficitari în perspectiva noastră de a desluși tainele istoriei. Neamul românesc va părăsi istoria, planul de existență istorică, numai atunci când va învia, în fața celui ce i-a dat viață.

Existența de azi a poporului român se desfășoară în condiții vitrege, absurde și tragice. Potențialul spiritual, creator și național este însă intact, căci națiunile trăiesc dincolo de istorie, într'o regiune ontologică pe care n'o poate vicia sau păgubi timpul istoric.

Eroziunile făcute de comunism, în realitatea românească sunt dureroase, dar nu mortale. Ele au un caracter istoric, deci temporal și nu au făcut vulnerabile zăcămintele abisale ale subconștientului național.

Pe planul istoriei, așteptăm schimbări de forme și direcții și ni se pare că totul este încetinit de vreme. Facem proiecte și dăm bătălii, pe care le socotim decisive și definitive, dar mereu apar noi dificultăți și zăgazuri pe care nu le-am prevăzut. De multe ori, parcă ne-am pierdut speranțele de mai bine, și încercăm gustul amar al deziluziilor. Asta este partea istoriei, care are însă meritul că ne dă sensul deșertăciunii, prin care ajungem la vederi mai largi, mai cuprinzătoare, unde ne întâlnim cu permanențele, cu misterele existenței naționale și unde se formează fundamentele certudinilor noastre.

Sufletul românesc este una din certitudinile noastre. Sufletul mare, încăpător, viu și dinamic, al unui neam care nu se pierde în mlaștinile istoriei, ci își duce viața lui după legi care i-au fost date și pe care nu le calcă sub nici o formă, căci păcatul ar fi prea mare. Neamul acesta, cu sufletul lui, trăiește după legile eternității și o mână de ani de istorie, oricât de amăriți ar fi aceștia, nu-i alterează potențialul său spiritual de a se împlini ca neam.

Comunismul marxist n'a putut depăși formele minore ale istoriei și nu s'a putut ridica la măreția viziunii românești despre existență, istorie, divinitate, spiritualitate, cultură și idealuri. Acest comunism marxist a rămas la "coada vacii".

Astăzi, neamul românesc face voia lui Dumnezeu și, nu așteaptă cuvântul istoriei, ci tot voia lui Dumnezeu o așteaptă. Când lupta românească se va lumina de grația cerului, poporul român va fi liber de orice sclavie și viața lui în istorie va căpăta rosturile cele adevărate, prin care va vedea chipurile eternității și drumurile care călăuzesc către Inviere. Acolo, nu se poate ajunge de pe o zi pe alta, în ordinea cronologică a timpului, în care credem noi.

Ci cu răbdare și credință, cu puritate de idealuri și iluminare de cuget, prin care se respectă rânduiala lumii făcută de Dumnezeu. Așa cum face omul rumân. □

CUVÂNTUL ROMÂNESC
THE ROMANIAN VOICE

ISSN 0705-8365

Redacția și administrația:

P.O. BOX 4217
STATION D.
HAMILTON, ONTARIO
L8V 4L6
CANADA
TELEPHONE:
(416) 387-1832

NOTE SI COMENTARII

DESPRE ROMÂNIA LUI NICULAE CEAUȘESCU

Sub titlul "The Mad Mad Romania of Nicolae Ceaușescu", revista de circulație mondială READER'S DIGEST, publică în numărul său din Ianuarie, 1986, un documentat articol asupra situației reale din România, semnat de dl. Paul Martin, cu următoarea introducere: "De departe, el, (Nicolae Ceaușescu), poate fi privit un revoluționar al blocului comunist. Dar, judecându-l de aproape, el poate fi considerat drept un megalomaniac ce-și distruge - ce a fost odată - blagoslovita-i țară."

Iată mai jos primul aliniat din respectivul articol:

"In inima Bucureștiului, capitala României, un gard înalt, îngrădește trei mile pătrate de proprietăți. Cu optsprezece luni mai înainte, acesta a fost cartierul URANUS, adăpostind câteva dintre cele mai remarcabile vestigii arhitechtonice naționale. Au venit apoi echipele de demolare, care au dărâmat magnifice mânăstiri, vechi biserici și mărețe clădiri. Peste 40,000 de locuitori au fost siliți să-și părăsească casele, în timp de 24 de ore".

Si, continuă articolul, în aliniatul următor:

"Acest masacru cultural nemaipomenit a fost ordonat de către președintele țării, Nicolae Ceaușescu, pentru a face loc unui colos de noi zidării spre a glorifica cei "douăzeci de ani lumină", de sub jugul autocratic comunist al dânsului. Peste ruinele cartierului Uranus, vor fi ridicate: un centru civic, un bulevard al Victoriei Socialismului și o piață publică, pentru a acomoda o jumătate de milion de spectatori, pe modelul pieții dela Nurenberg (din Germania nazistă), - unde au avut loc adunări admirate de Ceaușescu"...

Mai departe, se subliniază în acest articol că: "Insuși, din punct de vedere comunist, acest proiect este considerat obscen. Dar este numai unul dintre înmărmuritoarle exemple a cultului personalității, pe care acest dictator al țării, lipsit de bunăcuviință, l-a creat"...

Se afirmă în continuare în acest articol că: "Presa de stat, închină jumătate din conținut, idolatriei Ceaușescu, comparându-l cu Alexandru Cel Mare, Cezar și Napoleon", subliniind însă că: "România lui Ceaușescu este în realitate o societate dominată de frică, în care, statul marxist, dictează aproape toate activitățile și comportamentele cetățenilor săi". Ceea ce nu-i prea departe de viziunile profetice ale lui George Orwell, descrise în romanul său: "1984". Spune deci astfel dl. Paul Martin, în acest articol că: "...cea mai orwelliană (metodă) a fost...dictatul lui Ceaușescu cu privire la creșterea natalității (Baby boom). In 1972 el a impus țării o țintă: că până în anul 2000, (România) trebue să aibă o populație de 30 milioane locuitori". Pentru împlinirea acestui plan: "...el a interzis toate contraceptivele, declarând ilegale avorturile. Nașterile au crescut de trei ori. Dar din cauza unei perpetue austerități economice, femeile n'au vrut să aibă familii mari și avorturile ilegale au devenit singura metodă a controlului nașterilor. Cu toate amenințările cu pușcăria, pentru mame și doctori, dacă vor fi prinși, până în 1983, avorturile au fost mult mai numeroase decât nașterile". Pus în fața unei asemenea probleme: "Ceaușescu a reacționat imediat, declarând nașterile un act patriotic al femeilor, punând bazele unui Comandament Demografic Județean, cu tentacule în întreaga țară, care obligă milioane de femei la o examinare ginecologică lunară. Cele găsite gravide, sunt supraveghiate, pentru a fi sigur că nu vor avea un avort".

Spun cu nerușinare, mințile necoapte și creierele spălate cu săpunul marxist-leninist din exil, că, a critica guvernul comunist dela București și pe Nicolae Ceaușescu este o "isterie anti-românească". Adevărul adevărat este însă că, fără sprijinul direct al Rusiei Sovietice, niciodată, absolut niciodată, partidul comunist din România dintre cele două războaie mondiale, n'ar fi avut șansa de a ajunge la putere. Adevărat, nespus de adevărat, rămâne iarăși faptul că, niciodată, absolut niciodată în istoria României, poporul român n'a trecut prin mai grele și amarnice suferințe, ca dela instaurarea acestui regim, impus țării, dar nedorit de popor.

Românii au fost, sunt și vor rămâne, anti-comuniști, până la moarte. Românii au înfruntat toate năvălirile barbare, pe care le-au supraviețuit retrăgându-se în ascunzișurile munților. De data aceasta, Românii trăiesc și înfruntă barbaria comunistă, ascunzându-se în inima lor.

Marele gânditor și filosof libanez Kahlil Gibran, spunea: "Vai de acea națiune care nu-și ridică glasul decât numai la înmormântări, care arată stimă numai în fața gropii, care întârzie să se revolte înainte de ce gâtlejul îi stă sub ascuțișul sabiei".

Vom reveni în numărul viitor asupra acestui articol al d-lui Paul Martin din READER'S DIGEST.

Nicolae NOVAC